

Universitätsbibliothek Wuppertal

Philostrati Lemnii Opera Qvae Exstant

Philostratus, Flavius

Parisiis, 1608

Heroica

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1533)

ΦΛ. ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ

ΗΡΩΙΚΑ.

FLAVII PHILOSTRATI
HEROICA:

SIVE

DIALOGVS DE VIRIS ILLUSTRIBVS, QUI
in bello Troiano pro heroibus habiti sunt.

STEPHANO NIGRO INTERPRETE.

VINITOR & PHOENIX, ^A
INTERLOQVTTORES.ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ, Η ΦΟΙΝΙΞ. ^{ισ. και}

VINITOR.

ON, estne hospes,
vel vnde? *Phenix.*
O Vinitor, ex his
qui circa Sidona ha-
bitant, ac Tyrum.

Vinitor. Habitus au-

tem est Ionicus. *Phenix.* Patrius
iam & nobis Phœnicibus. *Vinitor.*

Vnde igitur habitum mutastis?

Phenix. Sybaris Ionica vniuersam
pariter occupauit Phœniciam: & si
quis opinor illic non indulgeret de-
liciis, damnaretur. *Vinitor.* Quò au-

tem vadis elatus, & super obuia
quæque? *Phenix.* Consultore*, Vi-
nitor, atque oraculo, ad secundam
indigeo navigationem. Aiunt enim
nos Ægæum ipsum adituros: vehe-
mens autem mare est (vt puto) nec
nauigatu facile. Tendo autem ad ^C

uerfus ventum. Phœnices enim quo
ad secundum pertinet cursum, ad
hocce respiciunt signum. *Vinitor.*
Periti utique (ô hospes) nauticæ rei
existentes: vos enim alteram quo-
que Vrsam in cœlo adnotastis, &

al. signo
& omittit,

ΑΜΠΕΛ.

ΩΝ ὁ Ἴσκιος ἢ πόθεν;
Φοῖ. Ἀμπελουργέ, τῆς
ᾧ Σιδῶνά τ', ἐ Τύ-
ρον. Ἀμ. τὸ Ἰωνικὸν τ'

σολῆς; Φοῖ. Ἰππώρειον ἤδη, καὶ ἡμῖν,
ποῖς ἐκ Φοινίκης. Ἀμ. πόθεν οὐ μὲ-

τεσπύαδε; Φοῖ. Σύβαρις Ἰωνικῆ, τ'

Φοινίκῃ κατέχεν ὁμοῦ πᾶσαν. καὶ
γραφὴν εἰεῖ αὐτὸς οἶμα, * φύλοι μὴ

τροφῶν. Ἀμ. βαδίζεις ἢ ποῖ, με-
τέωρος τ', καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν ποσὶ;

Φοῖ. Συμβόλου*, καὶ φήμης, Ἀμπε-
λουργέ, δέομαι ᾧ διπλοίας. Φασὶ

γὰρ ἡμᾶς ἀφῆσαν ἐς τὸν Αἰγαῖον αὐ-
τόν. δὴν ἢ οἶμα ἢ δάλαπτα, καὶ οὐ

ράδια πλῦσαι. βαδίζω ἢ πλὴ ἐναν-
πίω ὁδὸν τῷ αἰέμω. τὰ γὰρ ὑπὲρ δι-

πλοίας ᾧ τοῦτον ἢ σκοπὸν θεωρεῖ-
σι Φοίνικες. Ἀμ. σοφοί γε, ὧ Ἴσκιε, τὰ

ναυπικὰ ὄντες. ὑμεῖς γὰρ ποῦ καὶ τ' ἐτε-
ραν ἀριττον ἐνεσημήναδε τῷ ἔρανῳ, καὶ

ἔτε-
ραν ἀριττον ἐνεσημήναδε τῷ ἔρανῳ, καὶ

Ggg

πρὸς αὐτὴν πλείτε. ὡς περὶ τὰς ναυ-
 πλίας ἐπαρνεῖσθε, οὕτω τὰς ἐμπορίας
 διαβέβλησθε, ὡς Φιλοχρήματι τῷ ἑ
 τρωκῷ. Φοῖ. σὺ δὲ οὐ Φιλοχρήματος,
 Ἀμπελουργέ, ζῶν ἐν ταύταις ταῖς ἀμ-
 πέλοις, ἔζητῶν ἴσως ὅς τις μὲν ὀπω-
 ρεῖ, καταβαλὼν σοι δραχμὴν τῆν
 βορύων, ὅταν δὲ ἀποδώσῃς τὸ Γλυκος,
 ἢ ὅταν τὸ ἀνδοσμῖαν, ὃν οἶμαι κατ'εθ-
 ρυσμῖον Φῆς ἔχῃν, ὡς περὶ ὁ Μάρων; B
 Ἀμ. Ξένε Φοῖνιξ, εἰ μὲν εἰσὶ που τῶν
 Κύκλωπες, οἷς λέγεσθαι ἢ γῆν δ'εργαίᾳ βό-
 σκεν, φυτῶν οὐδὲν, οὐδὲ ἀσείρον-
 τας· ἀφύλακτα μὲν τὰ φυόμενα εἶναι
 αὐτῶν, καὶ τοὶ Δήμητρος γε, καὶ Διονύσου
 ὄντα· πωλοῖτο δὲ αὐτῶν οὐδὲν ἐν τῇ γῆ, ἀλλ'
 ἀπμάτῃ, ἢ κοινὰ φύοιτ' αὐτῶν, ὡς περὶ ἐν
 συῶν ἀγροῦ· ἀσείρον δὲ ὅπου χερῆ, καὶ
 δ'εργαίᾳ, ἔφυτῶν, ἢ ἄλλο ἐπ' ἄλλω
 πονεῖν περὶ σκείμνον τῇ γῆ, ἔ��ποκεί- C
 μνον ταῖς ὥραις, ἐνταῦθα πωλεῖν τε
 χερῆ, ἔωνείσθαι. δεῖ γὰρ ἢ γεωργία χερ-
 μάτων, καὶ ἀνὰ πούτων, οὐτε δ'εργαίᾳ
 δ'εργαίᾳ, οὐτ' Ἀμπελουργόν, οὐτε βυκό-
 λον, οὐτε ἀπόλον. οὐδὲ κρατῆρ' ἔσαι σοι
 πείν, ἢ ἀσείσαι. καὶ γὰρ τὸ ἠδισον τῆν ἐν
 γεωργία τὸ τρυγᾶν ἀμπέλοις, μισθὸν
 χερῆ περὶ αὐτῶν. εἰ δὲ μή, αἰνοί τῃ ἔδ'ε-
 ργαίᾳ ἐσῆξοισιν, ὡς περὶ γεγεραμμένοι.
 ταυτὴ μὲν οὖν, ὡς Ξένε, ὑπὲρ πάντος εἰ-
 ρηκα τῶν γεωργῶν κύκλω. τούτων δὲ
 πολλὰ ἰπικέστερον. οὐ γὰρ Ξυμβά-
 λω ἐμποροῖς, οὐδὲ πλεὺν δραχμὴν ὅ, π
 ὅστις γινώσκω, ἀλλὰ βουῶ σίτου, ἢ οἴνου
 τράγον, καὶ ποιαῦτα ποισῶν, ἢ ὠνοδ-
 μαί, ἢ αὐτὸς ἀποδίδωμι, σμικρὰ τῶν εἰ-
 πῶν, ἢ ἀκούσας. Φοῖ. χρυσῆν ἀγροῦν

A ad ipsam nauigatis : sed vt nauigan-
 di peritia laudem consequimini ,
 ita in negociatione , vtpote pecu-
 niarum auidi , ac voraces arguimi-
 ni. *Phœnix*. Tu autem non pecu-
 niarum es cupidus (ὁ *Vinitor*) in
 hisce vitam agens vitibus : & for-
 tasse quærens , quinquam fructus col-
 ligat , tibi pro racemis drachmam
 reponens , cuique mustum repen-
 das , & cui odoratum vinum , quod
 puto ; defossam inquis habere , vt
 Maro. *Vinitor*. *Hospes Phœnix* si-
 cubi terrarum sunt Cyclopes : quos
 nec plantantes , nec serentes quic-
 quam , tellus ociosos ac lentos dici-
 tur pascere ; nullo quidem custode
 genita indigerent : vt pote Cereris
 ac Dionysij existentia : nihilque ex
 terra ortum venderetur : sed negle-
 cta , ac communia nascerentur , vt
 in suum foro. Vbi verò terræ in-
 cumbentem , ac temporibus infer-
 uientem , seminare , & arare , ac
 plantare : iterumque atque iterum
 laborare oportet : ibi vendere , at-
 que emere necesse est : pecuniarum
 enim opus est agrorum cultui : &
 sine ipsis , neque aratorem , neque
 vinitorem , nec bubulcum , nec ca-
 prarum custodem educabis : nec ti-
 bi ad bibendum , ac libandum erit
 poculum. Etenim vindemiare , quod
 in agrorum cultu suauissimum est ,
 non sine mercede fit : alioqui abs-
 que vino & ociosi existent , nihil
 à pictis differentes. Hæc itaque (ὁ
 hospes) pro omni agricolarum or-
 be dixi. Quod autem ad me perti-
 net , multò est humilius ac mitius :
 neq; enim cum negociatorib. com-
 mercium habeo : nec quid sit dra-
 chma cognosco : sed paucis & di-
 ctis & auditis , bouem tritico : hircū
 vino , & talia talibus aut emo , aut
 ipse reddo. *Phœnix*. Aureum forum

& heroum potius quàm hominum memoras, Vinitor. Sed hic canis quid sibi vult? circuit enim me pedibus adganniens, mollem ac mitem aurem præbens. *Vin.* Meam tibi interpretatur consuetudinem, hospes, & quòd in eos qui huc accedunt, adeò modestè ac benignè habemus, vt ne cani quidem eos adlarrare permittamus: sed venientibus cedere atque excipere. *Phœnix.* Licetne igitur vineam adire? *Vinitor.* Inuidia nulla: est enim nobis racemorum satis. *Phœn.* Quid autem, ficusne colligere? *Vinitor.* Et huius facultas: est enim & ficuum copia: & nuces darem, & poma darem, innumeràque alia bona. Planto autem hæc perinde atque vitium condimenta. *Phœnix.* Quidnam præmij dabo? *Vinitor.* Quid aliud, quàm vt & libenter edas: & edenda capias, lætúsque discedas. *Phœnix.* At nunquid philosopharis, Vinitor? *Vinitor.* Et cum bono quidem Protefilao. *Phœnix.* Quid autem commune est tibi cum Protefilao, si Thessalum dicis? *Vinitor.* Illum dico Laodamiæ coniugem: hoc enim dum audit, gaudet. *Phœnix.* Quid autem hîc agit? *Vinitor.* Viuit: & terram colimus. *Phœnix.* Vitæ restitutus, vel quid? *Vinitor.* Ne ipse quidem suos ipsius dicit affectus: præter quàm quòd decesserit quidem in Troia propter Helenen: in Phthia verò reuixerit, Laodamiam diligens. *Phœnix.* At qui postquam reuixit, decessisse rursus: vxoríque vt se sequeretur, persuasisse dicitur. *Vinitor.* Et ipse hæc dicit: sed quo pacto postea reuersus sit: mihi iam percipere volenti haud dicit, Parcarum arcanum quid (vt ait) celans. qui au-

μῦθῳ μαθεῖν, οὐ λέγει, μοι εἶπον π

λέγεις, Ἀμπελουργέ, καὶ ἠρώων μάλλον ἢ ἀνθρώπων. ἀλλὰ ὁ κύων εἶπεν, τί ἐδέλεις; πείσεις γὰρ με προσκνυζόμενος τοῖς ποσὶ, καὶ ὄρεχων τὸ οὐκ ἀπαλόν τῆς καὶ πρᾶον. Ἀμ. τοῦ μὲν ἠδὸς ἐρμυλωδῆσαι, ἔξενε, καὶ ὅτι πρὸς τὸν δῦρο ἀφικνεύμενος, οὕτω μετείως καὶ χησῶς ἐχρημῆ, ὡς μηδὲ τῷ κυνὶ συγχωρεῖν ὑλακτεῖν αὐτὸν, ἀλλὰ προσδέχεσθαι καὶ ὑποπίπτεν ἠκοντας. Φοῖ. ἔξενε οὐκ ἀμπελῶ προσβαλεῖν; Ἀμ. Φθόνος οὐδεὶς. εἰσὶ γὰρ ἡμῖν ἰκανοὶ βότρυς. Φοῖ. τί τῆς συκᾶσαι; Ἀμ. καὶ τούτου ἀθά. περὶ εἰσι γὰρ ἐσὺ κων. καὶ κάρυα δοίλω, καὶ μήλα δοίλω, καὶ μυρία ἀγαθὰ ἔσθια. φυτῶν δὲ αὐτὰ, οἷον ἄροφήματα τῶν ἀμπελων. Φοῖ. τί ἀνὸ οὐκ ἀταβάλλοιμι; Ἀμ. τί δὲ ἄλλογε, ἢ φαγεῖν τῆς ἠδύως, καὶ ἰπποσίσαδς, καὶ ἀπελθεῖν χεῖρον; Φοῖ. ἀλλ' ἢ φιλοσοφεῖς, Ἀμπελουργέ. Ἀμ. καὶ σὺ γὰρ τῶν καλῶν Πρωτεσίλεω. Φοῖ. σοὶ δὲ τί καὶ τῶν Πρωτεσίλεω κοινόν, εἰ τῆς ἐκ Θεσσαλίας λέγεις; Ἀμ. κείνον λέγω τὸν τῆς Λαοδαμείας. τουτὶ γὰρ χαίρει ἀκούων. Φοῖ. τί δὲ δῦρο πρᾶσις; Ἀμ. ζῆ, καὶ γεωργόμην. Φοῖ. ἀναβεβιωκώς, ἢ τί; Ἀμ. οὐδὲ αὐτὸς λέγει, ὡς ἔξενε, τὰ ἐαυτῶν πάθη. πλὴν γὰρ δὲ ὅτι δαποδαίνοι μὲν δὲ ἐλκύνω ἐν Τροίᾳ, ἀναβίωη δὲ ἐν Φθίᾳ, Λαοδαμείας ἐρών. Φοῖ. καὶ μὲν δαποδανεῖν γὰρ μὲν τὸ ἀναβίωμαι λέγεται, καὶ ἀναπέισαι πλὴν γυναικὸς ἰπποσίσαδς. Ἀμπελ. λέγει καὶ αὐτὸς ταῦτα. ἀλλ' ὅπως καὶ μὲν τῶν δὴ πάλαι μοι βουλο-

δοτόρητον ὡς Φησι κρύπτων. καὶ

συστράτωται δὲ αὐτῷ **Θ** ἐν τῇδε τῇ
 Τροίᾳ, ἐπὶ ἐν τῷ πεδίῳ φαίνονται μά-
 χημοὶ τὸ γῆμα, ἔσειόντες τοὺς λόφοις.
 Φοῖ. ἀπὸ τῆς νῆος ἄθλων, Ἀμπέλκρ-
 γέ, καὶ τοὺς βελόμυθος ταῦτα οὕτως ἐ-
 χαν. εἰ ὅ μὴ πρὸς τοὺς φυτοὺς εἶ, μηδὲ
 ὀρετηγείσ ἡδὴ, δὴ ἡδέ μοι ταῦτά τε, καὶ
 ὅσα ἔσθ' Περσεσίλειω γνώσκεις. ἔσθ' ἂν
 χαρίζοιο τοῖς ἥρωσιν, εἰ πῶς βύων ἀπέλ-
 δοιμι. Ἀμ. ἐκέτ', ὦ ξένη, καὶ μεση-
 βείαν τὰ φυτὰ πίνε. μετόπωρον ἔσθ'
 ἡδὴ, ἔσθ' ἄρα, αὐτὰ ἡ ὥρα. χολή γουῶ
 μοι διηδεῖν πάντα. μηδὲ γὰρ λαοδαίοι
 εἴδ' ἄρα χαρίεντας τῶν ἀνδρόπων, θεῖα
 οὕτω, καὶ μεγάλα ὄντα. βέλιον ὅ μὴ ἐν
 καλῷ ἔχω εἰς ἱστοῖα. Φοῖ. ἡ γὰρ, ὡς
 ἐφομύς ἔσθ' ὑπὸ τὰ μέσα τῆς Θεάκης.
 Ἀμ. ἔσθ' ἄρα τῶν εἰς τὸν ἀμπελῶνα,
 ὦ Φοῖνιξ. ἔσθ' ἂν ἔσθ' διφροσωπῆς πὲν
 αὐτῶν βύροις. Φο. ἔσθ' ἄρα τῶν ἡδὴ, ἔσθ'
 που τῶν φυτῶν ἀναπνεῖ. Ἀμ. πῶς λέγεις
 ἡδὴ, θεῖον. τῶν μὲν γὰρ ἀγρίων δένδρων
 αἱ ἀνδαί, βύοισμοι. τῶν ἡμέρων, οἱ καρ-
 ποί. εἰ ὅ ἐντύχοις ποτὲ φυτῶν ἡμέρων
 πρὸς πῶς ἀνδρῶν βύωδὴ, δρέπου τῶν
 φύλλων μάλλον. ἐκείνων ἔσθ' τὸ ὄδω-
 δένα. Φοῖ. ὡς ποικίλη σοὶ ἡ ὥρα ἔσθ' χω-
 εἰς, καὶ ὡς κἄν δέδωκασιν ἰλαροὶ οἱ βό-
 τρις, τὰ δένδρα τε ὡς διακείται πάντα, **D**
 ἔσθ' ὡς ἀμβροσία ἡ ὄσμη ἔσθ' χωεῖς. εἴδ' ἄρα
 δρόμοις ὅ, οἷς ἀνήκας, χαρίεντας μὲν
 ἡ γὰρ μοι. ἔσθ' ἄρα δέ μοι δοκεῖς Ἀμ-
 πελκργέ, ποσά τῆ γῆ δὲ γὰρ χρώμυθος.
 Ἀμ. ἱεροί, ξένη, **Θ** δρόμοι. γυμνάξῃ
 γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁ ἥρωσ. Φοῖ. ἐρεῖς ταῦτα
 ἔσθ' ἄρα ἱστομεν ἔσθ' ἀγίας. νυνὶ δέ μοι ἐκεί-
 νο εἶπε. οἰκεία γεωργεῖς ταῦτα, ἢ δεαπότης μὲν αὐτῶν ἔτρος, σὺ δὲ βέφοντα ἔσθ'

A tem in Troia sub ipso militabant,
 habitu pugnaces, cristásque qua-
 rientes adhuc in campo apparent.
Phenix. Minimè per Mineruam
 credo, Vinitor : licet hæc ita ha-
 bere velim : quòd si nec plantis va-
 cas, nec riuos deducis, hæc mihi
 & quæcunque de Protefilao nosti
 percurre. gratificaberis enim He-
 roibus, si verbis tuis fidem præ-
 stans discessero. *Vinitor.* Non am-
 plius (ô hospes) plantæ circa me-
 ridiem bibunt. Iam enim est au-
 tumnus, & tempus ipsas irrigat.
 Itaque mihi ad narranda omnia,
 ocium : neque adèò magna ac di-
 uina elegantes lateant homines. o-
 ptimum autem est pulchro prædij
 loco sedere. *Phenix.* I præ, sequar
 & ultra mediam Thraciam. *Vinitor.*
 Accedamus ad vineam, ô Phœnix.
 nam & lætitiæ aliquid in ipsa repe-
 rias. *Phæ.* Adeamus. suaue enim ali-
 quid fortasse de plantis spirat. *Vin.*
 C Quid ais suaue? diuinum. siluestrium
 namque arborum flores odorati, ci-
 curum verò fructus : quòd si fortè
 in cicurem incideris arborem, præ-
 ter florem, odoratam, de foliis de-
 cerpe potius : illa enim bene olent.
Phenix. Quàm varia est tibi prædij
 pulchritudo : quàmque hilares eru-
 perunt racemi. omnes præterea quàm
 bellè dispositæ arbores : & quàm im-
 mortalis est prædij odor. curriculos
 autem quos reliquisti, elegantes qui-
 dem existimo. tu verò mihi deli-
 ciari videris, cum tanta sine cultu
 vtaris tellure. *Vin.* Sacri (hospes)
 sunt curriculi : se enim in ipsis exer-
 cet heros. *Phenix.* Hæc dices, cum
 quò ducis, sedebimus. nunc autem
 aliud mihi narrato, propria tibi
 hæc colis? an dominus quidem ip-
 sorum alter? tu verò hunc alentia

nutris, vt Euripidis Oeneum? *Vinitor.* Vnus hic agellus reliquus est mihi de multis haud illiberaliter nutriens: alios verò agros mihi sanè quàm orphano, potentes abstulere: & prædiolum hoc à *Xenitide* Cherrhonesita iam occupatum recepit Protefilaus, suum ipsius ei obiiiciens simulachrum, vnde luminibus captus cæcus discessit. *Phenix.* Strenuum utiq; agri custodem adeptus es: nec (vt puto) amico perinde vigilante, alicuius lupi impetum formidas. *Vinitor.* Vera dicis, neque enim vt quæpiam fera ingrediatur, permittit: nec serpens hic, nec phalangium, nec lycophanta nobis circa agrum immoratur. hæc autem fera valde impudens est: itaque multos in foro perdit. *Phenix.* Eloquutionem autem quo pacto edoctus es, *Vinitor?* neque enim mihi inter rudes recensendus videris. *Vinitor.* Primo vitæ tempore (hospes) in vrbe versabamur præceptoribus vtentes, ac philosophantes. quare res meæ non bellè habebant. in seruorum enim manu agrorum cultus erat. hi autem nihil nobis reddebant: vnde agri causa & mutuari, & esurire oportebat. quare huc profectus Protefilaum consulebã. ipse verò haud immeritò mihi iratus, quòd cum ipsum destituiffem, in vrbe viuerem, minimè respondebat. me autem supplicante, & perire, si negligerer, dicente: mutato, inquit, vestes. hoc illo quidem die frustra audiui. postea verò idipsum explorans percepi, vt vitæ habitum mutarem mihi imperare. vnde pellicea veste indutus, & bidentem ferens, ne ad urbem quidem ducen-

Xenide.

A *Ζεφός, ὡς περ τὸ Εὐρεπίδου Οἰνέα;*
Αμ. εὐ τὸ ἐν πολλῶν γῆδιον λείπετο
μοι βέρον ἐκ δὴ δέρεος. τὸν ἰὼ ἀλ-
λοῖς ἀγροῖς, ἀφείλοντό με Ἰδωατοὶ
κομιδῆ ὀρφανόν. Ἐπὶ τῷ ῥα χερσίδιον
*ὑπὸ *Ξεΐνιδος ἦδη τὸ Χερρόνησός τε*
καλεχόμενον, ἐξείλετο ὁ Γρωπεσίλεως,
περσοβαλῶν πᾶσι αὐτῷ ἐαυτὸς Φάσμα
ὑφ' ἧς τὰς ὄψας αἰακοπέεις, ἀπὴλθε τυ-
Φλός. Φοῖ. ἀγαθόν γε τὸ ἀγρῶ φύλα-
κα κήτησω. ἢ οὐδὲ λύκx πινὸς ἐφοδόν
οἶμαι δέδιας, ἐρηγορότος οὕτως ἰὼ
Φίλx. Αμ. ἀληθῆ λέγεις. οὐδὲ γὰρ θη-
εῖω συγχωρεῖ ἐσφοιτᾶν οὐδένι. οὐδὲ
ὄφεις ἐν ταῦτα, οὐδὲ Φαλαγγίον, οὐδὲ
συκοφάντης ἡμῖν πᾶσι τὸ ἀγρῶ ἐπι-
πιδεῖ. τὸ γὰρ θηεῖον τῆς δανῶς ἀναιδέος
ἀπόλλισι γέν' ἐν ἀγροῖ. Φοῖ. πῶς ἰὼ
Φωνίω, Ἀμπελουργέ, πῶς ἐπαυδύ-
θης; ἔ γάρ μοι τῶν ἀπαυδύτων Φαι-
νη. Αμ. ἐν ἀσφ, ἔσνε, τὸ περσοτον διε-
βίκομην ἔβίς, διδασκάλους χρώμε-
νοι, ἢ φιλοσοφοῦντες. πονήρως οὐκ ἐ-
μα εἶχεν. Ἰπὶ δούλοισι γὰρ ἰὼ τὰ γε-
ωργούμην αὐτῶν ἀπέφερον ἡμῖν οὐδέν.
ὅθεν δανείζεσθ' ἔπιδ τῶ ἀγρῶ ἔδω, ἢ
πεινίω, καὶ δῆτα ἀφικόμηνος ἐν ταῦ-
τα, ξύμβουλον ἐποιεμην τὸν Γρωπε-
σίλεων. ὅδ' ὀργίω μοι δικαίαν ἔχων,
ἐπειδὴ κατελιπὼν αὐτὸν, ἐν ἀσφ ἔζων,
ἰσιώπα. λιπὼν ῥουῦτος δὲ μου, ἢ ἀπο-
λείδω Φάσκοντος εἰ ἀμνηστίω, με-
ταμφίασαι, ἔφη. τῆς ἐπ' κείνης μὲν
τὸ ἡμέρας, δὲ γὰρ ἤκουσα. μὴ ταῦτα
μέντοι βασιανίζων αὐτὸ, ξυῆκα, ὅτι
μεταβαλεῖ κελδία με τὸ τῆ βίβx γῆ-
μα. ὅθεν διφθέραν τὸ περσοαρμοσάμηνος, ἢ σμινύλιω φέρων, ἢ ἔδ' ἔσ' ἀσφ

ὄδον ἐπὶ γινώσκων, βρύξ μοι τὰ ἐν τῷ
 ἀγρῷ πάντα. καὶ νοσήση περὶ βάπον, ἢ
 σμύκος, ἢ δένδρον, ἢ ἄλλο τι χρώμα τῷ
 Πρωτεσίλειω. σιωπῶν αὐτῷ, καὶ τῇ γῆ
 προσκείμενος, ἄφωτός τ' ἑμαυτῷ γί-
 νομαι. ὡς εἶσι γὰρ ἔσθ' ἡσυχίας αὐτῷ. Φο.
 μακάριε τ' ἑσθ' ἡσυχίας, καὶ τ' ἀγρῷ, εἰ
 μὴ μόνον ἐλάσας καὶ βότρυς ἐν αὐτῷ
 βυζῆς, ἀλλὰ καὶ ἑσθ' ἡσυχίας δρέπη, θεῖαν τε,
 καὶ ἀκήρατον. ἔϊσως ἀδικῶ τιμὴ ἐν σοὶ
 ἑσθ' ἡσυχίας, καλῶν σε ἀμπελουργόν. Αμ. B
 ἔγω καλῶ. καὶ γὰρ ἀνὰ χαρίζοιο τῷ Πρω-
 τεσίλειω, γεωργόν τ' ἑμέ, καὶ κηπουρόν,
 καὶ τὰ ποιῶντα ὀνομάζων. Φοί. ἐν ταῦ-
 θ' οὐκ, ἀμπελουργέ. ζύνεσε δὲ ἄλλοις;
 Αμ. ἐν ταῦθ' αὖ, ζύνε. πῶς ἵ ἐτεκμήρω;
 Φοί. ὅτι μοι δοκεῖ τὸ μέρος τ' ἀγρῷ τ'
 τοῦ ἡδιστοῦ τε εἶναι, καὶ θεῖον. ἔει μὲν ἀνα-
 βιώη ἀν' ἡς ἐν ταῦθ' αὖ, ἐκ οἷδα βιώη δὲ
 ἀν' ἡδιστὰ που, ἔσθ' ἡσυχίας ταῦθ' αὖ, ἔσθ' ἡσυχίας
 ὁμίλη. δένδρα τε γὰρ ὑπερμήκη ταῦθ' αὖ,
 ἔσθ' ἡσυχίας αὐτὰ ἀραντὸς ὕδωρ τε ἐκ πη-
 γῶν τουτὶ ποικίλον, καὶ δρέψετε οἶμα
 αὐτὸ, ὡς περ ἄλλ' καὶ ἄλλ' ἀνδρῶν
 πίνοντες. σὺ ἵ, καὶ σκίμας φυτῶν,
 συμπλέκων τὰ δένδρα, ἔσθ' ἡσυχίας
 των, ὡς οὐδ' ἀνὰ σέφανόν ἡς ἐκ λήμω-
 νος ἀκράτου συμβάλοι. Αμ. καὶ οὐπω,
 ζύνε, τῷ ἀπὸ δένδρων ἡκούσας, οἷς τῷ χω-
 εἶω ἐναπικίλοισιν, ἔσθ' ἡσυχίας δέλη τε ἡκη,
 καὶ ἡμέρα δέλη. Φοί. δοκῶ μοι ἀκη-
 κοέναι, ζύνε πῶς τ' ἡμῶν δέλη αὐ-
 τας, ἀλλὰ ἀδὴν μόνον. πάλιν εἶπέ τ' ἡ
 ἡσυχίας. ἡδιστὸν γὰρ ἀνὰ τούτων ἀκούοιμι.
 ζύνε χωρεῖς δέ που καὶ ἡσυχίας; Αμ. ζύνε
 χωρεῖ ὁ ἡσυχίας χησὸς ὢν, ζύνε τού-
 τοισι τοῖς δάκοις. Φοί. ἰδοὺ ἀναπαύο-

A tem viam cognosco, omnia mihi
 in agro scaturiunt. quod si pecus,
 aut examen agrotauerit, aut arbor,
 medico vtor Protefilao: ipsius v-
 tens consuetudine, & terræ incum-
 bens, sapientiōrque indies euado:
 ipsi enim plurimū inest sapien-
 tia. *Phanix*. Beate ob consuetudi-
 nem & agrum, si non modò oli-
 uas ac racemos in ipso vindemias,
 verum integram ac diuinam decer-
 pis sapientiam. & fortasse, quæ tibi
 inest, sapientiam iniuria afficio,
 dum te vinitorem appello. *Vinitor*.
 Ita me appella. Etenim agricolam
 me, atque *hortulanum*, huiusmodi-
 que nominibus appellans, Protefi-
 lao gratificaberis. *Phanix*. Hic igitur,
 Vinitor, mutua vtrimini consue-
 tudine? *Vinitor*. Hic (ô hospes)
 quo pacto autem coniecisti? *Phan*.
 Quoniam hæc agri pars mihi esse
 suauissima, ac diuina videtur. &
 nunquid reuiuiscere hic aliquis pos-
 set, minimè noui: viueret autem
 suauissimè ac iucundissimè, à tur-
 ba semotus. Arbores enim hæc pro-
 ceræ, tempore ipsas extollente: &
 hæc ex fontibus varia aqua, & hau-
 ritis) vt puto) hanc, vt pote ex alio
 atque ex alio odorato vino biben-
 tes. Tu autem & scenas plantas,
 contexens ac concinnans arbores,
 vt ne ab amœnissimo quidem pra-
 to coronam quispiam contexat.
Vinitor. Nondum (hospes) philo-
 melas audiuisti, vt prædio eruditè
 accinant, cum & serum diei acces-
 serit, & dies cœperit? *Phanix*. Mi-
 hi videor audiuisse ipsos compo-
 nere, nec lugere: sed tantum can-
 nere. tu tamen quæ ad Heroes
 pertinent, dicito. libentius enim
 hæc audiam. concedisne alicubi
 sedere. *Vinitor*. Concedit Heros
 frugi existens, hisce te sedibus ho-
 spitans. *Phanix*. Ecce quiesco:

xenium enim hoc suaue est grauiorem audituro orationem. *Vinitor.* Percunctare, hospes, quicquid vis, & haud frustra venisse dices. *Vlyssi* quidem cum procul à naui, consilij inopia ambigeret, obuius factus Mercurius, vel eorum aliquis, qui à Mercurio sapientiam perceperant, in orationis ac studij communicationem peruenit. Hoc enim arbitrari conuenit esse Moly. Te verò Proteusilaus & historia per me explebit, & suauiore ac sapientiore reddet. multorum namque cognitio plurimi facienda. *Phenix.* At non ambigo, optime. Sed per Mineruam Dei nutu veni: intelligo enim deinceps insomnium. *Vinitor.* Et quo pacto tibi habet insomnium? diuinum enim quid indicabis. *Phenix.* Quintum iam ac tricesimum nunc diem ex Ægypto ac Phœnicia nauigabamus. Appulsa autem naui ad hunc Eleuntem, Homeri carmina legere visus sum: quibus Græcorum catalogum dicit: & Achiuos, vt nauem ascenderent, conuocabam, vt pote omnium capacem. postea verò quàm ab insomnio exsilij (mihi enim horro- ris quid inceserat) ad nauigationis quidem tarditatem ac longitudinem ipsum coniiiciebam. Defunctorum namque visiones, tarditatem indicant properantibus. cum autem circa insomnium vti symbolo voluisssem (nondum enim ventus nauigare permittebat) huc de naui abscedo. ambulans autem, vt vidisti, primò tibi occurri: & de Proteusilao differimus. Sed & de Heroum catalogo differemus. Ita namque te ais facturū. & colligere ipsos in nauim nihil aliud est, quàm vt collecto super ipsis sermone, post-

σφας ἐς πλώ ναυῶ, εἴη ἂν τὸ συλλεξαμύμοις τὸν περὶ αὐτῶν λόγον, εἶτα

Α μαί τὸ ἄξιον ἡδὲ τῶ γε ἀκρω-
 μύω λόγου σπουδαυτέρη. Αμ. ἐρ-
 τα, ξένε, ὅ, ἡ βούλα, καὶ οὐ μάττω ἀ-
 φίχθαι φήσας. Οδυσεὶ μὲν γὰρ ὁπότε
 πόρρω που τῆς νεῶς ἦλυσεν, ἐντυχὼν ὁ
 Ἑρμῆς, ἢ πρὸς τὸν Ἑρμῶς ἑρμῶς ἑρμῶς,
 ἐς κοινωνίαν λόγῳ τε, καὶ σπουδῆς ἀφί-
 κετο. πουτὴ γὰρ ἡγεῖσθαι προσήκει τὸ Μῶ-
 λυ. σὲ γὰρ ὁ Πρωτεσίλεως, ἰσορίας τε δι-
 ἐμοῦ ἐμπλήσας, καὶ ἡδὲ ἄποφανεῖ, καὶ
 Β σοφώτερον. τὸ γὰρ πολλὰ γνώσκων, πολ-
 λοῦ ἀξιον. Φοῖ. ἄλλ' ἐκὼ δλύω, βέλπισε.
 καὶ τὸ θεὸν νῆ πλώ Ἀθηναῖ ἦκω. Ζευὴ-
 μι γὰρ λοιπὸν τὸ ἐνυπνίον. Αμ. καὶ πῶς
 ἔχῃ σοι τὸ ἐνυπνίον; θεῖον γὰρ πὶ ὑποδη-
 λώσας. Φοῖ. πλέω μὲν ὄξ Αἰγυπίας τε,
 Ἐ Φοινίκης, πέμπηλω, καὶ τελακοςίω
 ἡδὴ που ταύτῃ ἡμέραν. καταχούσης
 γὰρ νεῶς εἰς Ἐλεουῦτα τῶν, ἐδδξα τὰ
 Ομήρου ἐπι ἀναγνώσκων. ἐν οἷς
 C κατὰ λόγον τῆς Ἀχαιοῦν φράζει. καὶ
 Ζευεκέλωι τῶν Ἀχαιοῖς ἐμβύωα
 πλώ ναυῶ, ὡς ἀποχρῶσαν ὁμοῦ πᾶσιν.
 ἐπεὶ γὰρ ὄξέτορον τῶ ἐνυπνίον. καὶ γὰρ με-
 καὶ φείκης ἡ ὑψηλῶτα, Ζευεβαλ-
 λόμῃ μὲν αὐτὸ ἐς βραδυτῆτα τῶ
 πλῆ, καὶ μήκος. αἰ γὰρ τῆς ἀποθανόν-
 των ὄψας, δεργὶ τοῖς ἐσπυδακόσι. βε-
 ληδῆς γὰρ Ζυμβόλω περὶ τῶ ἐνυπνίου
 D χησαδῶ. οὐδὲ γὰρ τὸ πνύμα πω Ζυ-
 νεχώρῃ πλεῖν. ὄξ ἀλλά τῳ δῦρο ἀπὸ
 τῆς νεῶς. βαδίζων γὰρ ὡς εἶδες, περὶ τῳ
 ἐντετύχηκά σοι. Ἐ περὶ τῶ Πρωτεσί-
 λεῶ διαλεξόμεθα. διαλεξόμεθα δὲ καὶ
 περὶ τῶ κατὰ λόγον τῆς ἡρώων. φῆς
 γὰρ οὕτω ποιήσων. καὶ τὸ κατὰ λέξαν

ἐμβύωαι. Αμ. κτ' θεὸν ἠκεις ἀληθῶς,
 ξένε, κὶ ὑγιῶς δ' ἐξηγή πῶ ὄψιν. πρᾶ-
 νω μὲν οὐ τὸν λόγον, μὴ δ' ἀρύπλεαδ' ἔ-
 με φῆς, διάζοντά σε ἀπ' αὐτῶ. Φοί. ἀ-
 ποδῶ μαθεῖν, ξυμῆς δ' ἡγε. αὐτῶ γ' ἔ-
 πῶ ξυμοισίαν, ἢ πῆς ὅστις τοῖς πρὸς
 Πρωτεσίλεων, δ' ὁποῖος ἠκει, καὶ εἴη
 ὄρα πλῆσιον τοῖς ποιηταῖς, ἢ διηγησ-
 μῶν αὐτοῖς πρὸ τῶ Τρωϊκῶν οἶδεν,
 ἀκοδομα δέομαι. Τρωϊκὰ δ' ἔλεγω τὰ
 ποιαῦτα, πῶ τ' αὐλίδι συλλογῶ τῶ
 στρατῶ, κὶ καθ' ἓνα τῶ ἥρωος, εἰ καλοῖ
 τ' ὡς ἄδον, κὶ ἀνδρείοι, δ' ἄφοι ἦσαν.
 τ' γ' πόλεμον, ὅς πρὸς πῶ Τροίαν ἐ-
 γχέτο, πῶς αὐτὸν διηγοῖτο, μὴ τ' διαπολε-
 μήσας αὐτὸν, ἀποθανόν τ' πρὸς τῶ
 Ἑλλωικῶ παντός, ἐν αὐτῇ Φασι τῇ ἀ-
 ποβάσῃ; Αμ. βῆδες τουτ' σοι, ξένε. ψυ-
 χῆς γ' οὐ τῶ θεῖαις, κὶ μακαρείαις, C
 δεχθῆ βίαις, τὸ καθαρθῆσαι τῶ σώματος.
 θεοῖς τε γ' ὧν ὀπαδοὶ εἰσι, γνώσκοισι
 τότε ἐκ ἀγάλματα δεραπύουσαι, κὶ
 ὑπονοίας, ἀλλὰ ξυμοισίας φανεραῖς
 πρὸς αὐτῶ ποιημῶν. τὰ τε γ' αὐτῶ
 δερόπων ἰερόσιν, ἐλβύδερα νόσων τ', κὶ
 σώματος. ὅτε δὴ κὶ μαντικῆς σοφίας
 ἐμφορῶνται, κὶ τὸ χρησιμῶδες αὐταῖς
 πρὸς βακχίδι. τὰ γ' ἔν Ομηρῶ ποιη-
 ματα, πῶ φησὶς οὕτως ἀνεγνωκέναι D
 τῶ σφόδρα βασιλιζόντων Ομηρον,
 ὡς ἀνεγνωκέν τ' ὁ Πρωτεσίλεως, κὶ διο-
 ρᾶ αὐτὰ, καὶ τοι, ξένε, πρὸ Γελάμης,
 κὶ Τροίας, οὐδὲ ῥα ψωδία πῆς ἴω, οὐδὲ
 ἠδέτο τὰ μὴ πῶ παραχθέντα. ποιητικῆ
 μὲν γ' ἴω πρὸς τὰ μαντεῖα, πρὸς τε
 τὸν Ἀλκυωνῆς Ἡρακλέα, δ' κατισα-
 μῶν τε δέπ, κὶ οὐ τῶ ἠβάσκησα. Ομηρος δ' οὐ τῶ ἠδεν. ἀλλ' ὁ μὲν, Τροίας

A ea conscendamus. *Vinitor*. Dei nu-
 tu proculdubio venisti, hospes, re-
 ctéque visionem interpretaris. Per-
 ficiamus igitur sermonem, ne me
 deliciari dicas, si ab eo te abduxe-
 ro. *Phenix*. Quæ cupio discere, no-
 sti utique. Nam quicumque tibi cum
 Protefilao sit congressus, & qualis
 veniat, & nunquid de Troianis re-
 bus eadem quæ Poëtæ: an ignora-
 tum ab ipsis aliquid nouerit, audi-
 re concupisco. Troiana autem dico
 B huiusmodi, & exercitus in Aulide
 collectionem, & singulos Heroes,
 an pulchri ut canuntur, fortesque
 ac sapientes fuerint. Bellum enim
 quod circa Troiam gestum est, quó-
 nam pacto narrare posset, cum nec
 pugnaverit ipse, & Græcorum om-
 nium primus in descensu (ut aiunt)
 decesserit. *Vinitor*. Imprudenter hoc
 dixisti, hospes. Animis enim per-
 inde diuinis, ac beatis, vitæ initium
 est, cum corpore expurgantur. Deos
 enim, quorum pedissequi sunt, tunc
 cognoscunt, non simulachra co-
 lentes, ac suspiciones, sed veros at-
 que apertos cum ipsis congressibus
 facientes: morbisque ac corpore li-
 beri, res hominum speculantur.
 quando iam diuinationis sapientia
 replentur, & Bacchico quodam di-
 uinandi furore corripiuntur. Itaque
 Homeri poemata, quem ex iis et-
 tiam qui diligenter Homerum ex-
 plorant, ita legisse dices: ut & legit
 Protefilaus, & ipsa dispieit. Atqui
 hospes ante Priamum & Troiam,
 ne vlla quidem erat rhapsodia, nec
 quæ nondum gesta erant, canebantur.
 Poëtice enim circa vaticinia
 erat, & Alcmenes Herculem,
 instituta nuper, nec dum vigens.
 Homerus autem nondum canebat.
 Sed hi quidem capta Troia, hi

verò paucis, vel octo post ætatibus A
 poësim aggressum dicunt. Verum-
 tamen Homeri omnia nouit Pro-
 tefilaus: & multa quidem Troiana
 canit, quæ post ipsum fuere: mul-
 ta verò & Græca, & Medica. Xer-
 xis igitur expeditionem tertiam,
 appellat hominum perniciem, post
 eas quæ Deucalionis ac Phaëthontis
 tempestate contigere, quandoqui-
 dem plurimæ in ipsa gentes perie-
 re. *Phœnix*. Amaltheæ cornu exple-
 bis, *Vinitor*, cùm tantarum rerum
 peritiam socius habeat. Sanè enim
 referes ipsa, & vt audiuisti. *Vinitor*.
 Per Iouem, Philosophum, ac veri
 studiosum Heroem iniuria affice-
 rem, veritatem negligens, quam il-
 le virtutis matrem appellare con-
 suevit. *Phœnix*. Videor mihi & in
 orationis exordio meum ipsius af-
 fectum tibi fassus. Aio enim, fabu-
 losis me fidem minimè præstare,
 cuius vtique rei causa est, quòd oc-
 culato nondum occurrerim testi:
 sed hic quidem ab alio se audiuisse
 inquit, hic verò arbitrari. Hunc au-
 tem Poëta adducit. Nam quæ de
 Heroum magnitudine traduntur,
 quòd decimum proceritate cubi-
 tum æquauerint, grata quidem, ob
 fabulosum existimo sermonem, sed
 falsa, & minimè persuasiva facilia:
 si quis ipsa pro natura spectauerit,
 cuius mensuræ præsentis sunt ho-
 mines. *Vinitor*. Sed quando hæc
 non persuasiva facilia censere cœpi-
 sti? *Phœnix*. Iamdiu, *Vinitor*, cùm
 adhuc essem adolescentulus: puer
 enim existens talia credebam; &
 nutrix mihi fabulas narrabat, ve-
 nuste ipsas accinens; atqui & in
 ipsarum nonnullis lugens. Sed cùm
 ad iuuenilem ætatem peruenissem,
 operæ pretium existimaui, si hæc
 non temerè admitterem. *Vinitor*.
 Quòd autem ad Protefilaū pertinet,

ἀλούσης, ὅλῳ, ὀλίγαις, ἢ ὀκτώ γυναικῶν
 ὑπερον Ἰπιδέας αὐτὸν τῆ ποιήσῃ λέγει-
 σιν. ἀλλ' ὁ μὲν οἶδεν ὁ Πρωτεσίλεως τὰ
 Ομήρου πάντα. καὶ πολλὰ μὲν ἄλλα
 Τρωικὰ μὴ ἑαυτ' ἠγνόησεν, πολλὰ δὲ
 Ἑλληνικὰ τ' ἐκ Μηδικὰ. πῶς τε γυνῶ
 στρατείαν τ' ἔξευξεν, τεύχεω ὀνομάζει
 φθορὰν τ' ἀνδρόπων, μὲν τ' Ἰπιδέας
 καλίωνός τε, καὶ Φαέδοντος ζυμβάσαν,
 ἐπειδὴ πλεῖστα ἔθνη ἐν αὐτῇ διεφθάρη.
 Βοῖ. κέρας Ἀμαλθείας ἐμπλήσῃς,
 Ἀμπελοργέ, ποσῶντα εἰδότης δ' ἐταί-
 ρου γῶς γὰρ που ἀπαγελεῖς αὐτὰ, ἔ-
 ὡς ἠκουσας. Ἀμ. νῆ Δί, ἢ ἀδικοῖν Φι-
 λῶσοφόν τε, καὶ Φιλαλήθη ἥρωα, μὴ π-
 μῶν δλήθῃαν, λῶ σκείνος μητέρα δρε-
 τῆς ὀνομάζειν εἶωθε. Βοῖ. δοκῶ μοι καὶ
 καταρχὰς τ' λόγων ὡμολογηκέναι πρὸς
 σὲ τὸ ἑμαυτὸς πάθος. Φημί γὰρ ἀπίσως
 καί τις πρὸς τὰ μυθώδη. τὸ δ' αἶπιον,
 οὐδενί πω ἐωρακότι αὐτὰ ζυγέρονα.
 ἀλλ' ὁ μὲν, ἑτέρω ἀκηκοῖναι φησὶν ὅτι,
 οἶεας τὸν δὲ ποιητῆς ἐπαίρει. καὶ τὰ λεγέ-
 γόμενα δὲ πρὸς τὰς μεγάτους τ' ἠρώων,
 ὡς δεκαπήχας ἦσαν, χαλεπὸν μὲν καὶ
 μυθολογίαν ἠγνόημαι, ψευδῆ δὲ, ἔ-
 ἀπίθανα, πῶς γε δεωροῦν αὐτὰ πρὸς
 πῶ φύσιν, ἢς μέτρα ὅτιν ἄνδρ-
 ποι. Ἀμ. ταυτὶ δὲ ἠγείας ἀπίθανα, πότε
 ἠρξω; Βοῖ. πάλαι, Ἀμπελοργέ, καὶ
 μισρακίω ἐπ. πῶς μὲν γὰρ ὦν ἐπ, ἐπί-
 σθον πῶς τοιούτοις, ἔκατε μυθολογῆ
 με ἢ πτθῃ, χαλεπῶς αὐτὰ ἐπαδου-
 σα, καὶ τοι καὶ κλάσσαι ἐπ' ἐπίοις αὐτῶν.
 μισρακίον δὲ ἠγνόησεν, ἐκ ἀβασανί-
 σως ὡήθῃω χελῶναι πρὸς δέχεται
 ταῦτα. Ἀμ. τὸ δὲ τὰ Πρωτεσίλεω,

ἢ ὅτι σὺ ταῦτα φαίνοιο, ἀκηκῶς ποτ' **A**
 ἔτυχες. Φοῖ. πῶς, Ἀμπελουργέ; ὅς γε
 καὶ σοὶ τήμερον ἀκούων, ἀπισῶ. Ἀμ. ἐκ-
 ουῶ δ' ἔρχη ἔ λόγου μοι γινέσθω τὰ πάλ-
 λαι σοι ἀπισυμῆμα. Φῆς δὲ πού ἀπι-
 σεῖν, εἰ δεκάπηχας ἐγγύοντο ἄνθρωποι.
 Ἰππ' ἢ τούτοις ἰκανῶς ἔχης, ἀπάτει λοι-
 πὸν τὸν πῶλ' ἔ Πρωτεσίλεω λόγον, καὶ
 ὅποσα βούλη τῶν Τρωϊκῶν. οὐδενὶ γὰρ
 αὐτῶν ἀπισήσεις. Φοῖ. καλῶς λέγεις, καὶ
 οὕτω ποιῶμεν. Ἀμ. ἀκουε δὴ πάππος **B**
 ἡμῶν, ἔσνε, πολλὰ τῶν ἀπισυμῆμων
 ὑπὸ σοῦ γινώσκων ὅς ἔλεγε διαφθα-
 ρεῖν μὲν ποτε τὸ σῶμα ἔ Αἴαντος ὑ-
 πὸ τῆς θαλάσσης, πρὸς ἣν κείταμ. ὅσα δὲ
 ἐν αὐτῷ φανῆσαι καὶ ἐν δεκάπηχῳ
 ἄνθρωπον. Ἐφασκεν Ἀδριανὸν βα-
 σιλέα πεισεῖλαι αὐτὰ εἰς Τροίαν ἐλ-
 θόντα, ἔ τὸν νυκτὶ τὰ φον πεισαρμόσαι
 τῷ Αἴαντι. ἔστιν ἂν ἔ πρὸς πύξά μιν
 τῶν ὄσων, ἔ φιλήσαντα. Φοῖ. οὐ μά- **C**
 τίω ἀπισεῖν ἔοικα τοῖς ποιούτοις, Ἀμ-
 πελουργέ. Ἐ σὺ γάρ, πάππος μὲν πᾶ-
 κηκοῦσαι Φῆς, καὶ ἴσως μητρὸς, ἢ πτῆσις.
 σε αὐτῶν ἢ ἀπαγγέλλεις ἔδεν εἰ μὴ δ' ἔρα
 πῶλ' ἔ Πρωτεσίλεω εἴποις. Ἀμ. καὶ
 μὴ εἰ μυθολογικὸς ἡμῶν, τὸν τε ἔ Ορέ-
 σου νεκρὸν διήην, ὃν ἐπὶ ἀπηχῳ ἐν Νε-
 μαίᾳ Λακεδαίμονιοι εὗρον, καὶ τὸν ἐν
 τῷ χαλκῷ ἵππῳ τῷ Λυδῷ, ὃς κατ-
 εφορυκτο μὲν ἐν Λυδίᾳ, πρὸ Γύγης ἔ- **D**
 π. σφισμῶν ἢ τῆς διαχρισάσης, δαῦμα
 τοῖς πῶλ' Λυδῶν ὠφθη ποιμέσιν, οἷς
 ἄμα ὁ Γύγης ἐδήτθυσεν. ἐς γὰρ κοῖλον
 τὸν ἵππον θυρίδας ἐν ἑκατέρῃ πλῆ-
 ρῆ ἔχοντα, νεκρὸς ἀπέκειτο μείζων, ἢ
 ἀνθρώπου δόξα. εἰ δὲ ταῦτ' αὐτὸ οἶα

πρ. γρ. δια-
 σχοις

& quòd appareat, audiuistine un-
 quam? *Phœnix*. Quo pacto, *Vini-*
tor? quippe qui à te hodie audiens
 non credo. *Vinitor*. Orationis ita-
 que meæ initium ab iis, quæ abs
 te diu minimè sunt credita, sumat-
 ur. Dicis autem non credere, an
 decem cubitorum homines fue-
 rint: postea verò quàm huius rei
 satis habueris, de Protefilao ser-
 monem deinceps exigit, & de re-
 bus Troianis quæcunque volueris,
 omnibus enim fidem præstabis. *Ph.*
Benè dicis, & sic faciamus. Vinitor.
Audi quæso. Auus erat mihi mul-
 torum, quæ abs te haudquaquam
 creduntur, peritus, qui Aiæcis se-
 pulchrum à mari quidem cui adiacet,
 quandoque fuisse dirutum dicebat:
 ossa verò undecim cubitorum
 hominem præ se ferentia in ipso ex-
 titisse. Aiebat præterea Adrianū Im-
 peratorē ad Troiam profectum ipsa
 composuisse, & qui nunc extat tu-
 mulum Aiæci construxisse, cùm &
 ossium nonnulla amplexatus atque
 osculatus fuisset. *Ph.* Haud temerè
 huiusmodi rebus fidem tollere mihi
 videor, *Vinitor*. Nam & tu quoque
 ab auo quidem audiuisse quid autu-
 mas, & fortasse à matre, aut nutrice:
 ex te ipso verò nihil nutrias: nisi uti-
 que de Protefilao diceres. *Vin.* At-
 qui si fabuliloquus essem, & Orestis
 mortui corpus percurrissem, quod
 septem cubitorum in Nemæa Lace-
 dæmonij inuenerè, & quod erat in
 æneo equo Lydio. Quod etiam ante
 Gygen defossū quidem fuerat in
 Lydia: motu verò cùm terra disces-
 sisset, pastorib. Lydiis visum est ad-
 miratione dignum, cum quibus &
 Gyges mercede cōductus seruiabat:
 in cauo enim equo fores in utroque
 latere habente defuncti corpus ia-
 cebat, maius quàm ut hominis vi-
 deretur: quòd si hæc rursus ea sunt

ut propter tempus fide careant, haud noui quid aduersus ea sis dicturus, quæ nostra fuere tempestate. Aryaden namque, quem hi quidem Æthiopem, hi verò Indum dixerunt, triginta cubitorum magnitudine in Assyriorum tellure iacentem, non diu est, cum Orontæ fluminis scissa ripa in lucem edidit.

Nondum agitur quinquagesimus annus cum hocce Sigeum in proiectu promontorij Gigantis ostendit corpus: quem ipse Apollo ait pro Troia aduersus se dimicantem interfecisse. & vidi, hospes, cum ad Sigeum nauigassem, & quid passa esset tellus, & Gigantem, quantus erat. Nauigabant autem & Hellespontiorum multi, & Ionum, insularésque omnes, atque Æoles.

Duos enim menses ingens in magno iacebat promontorio, alium alij præbens sermonem, nondum tempore ipsum significante. *Phenix.*

Dices igitur, Vinitor, de ipsius quoque magnitudine, deque ossium harmonia, & de serpentibus, qui Gigantibus innasci dicuntur, quos Encelado, & iis, qui circa ipsum sunt, pictores appingunt. *Vinitor.* An immensi illi fuerint, hospes, & cum feris congressi, non noui: qui autem in Sigeo erat, duos quidem supra viginti cubitos continebat. in lapidoso verò iacebat specu, cum caput quidem versus continentem haberet, pedes verò cum promontorio terminaret. Draconum autem nullum signum circa ipsum Sigeum cernebamus, nec vllum erat os, quod ab humanis differret. Atqui & Hymnaeus Peperethius mihi necessarius, quarto ante anno ex filiis suis quendam de huiusmodi miraculo per me Protefilaum percun-

υέων πρὸ ἐτῶν ἐνταῦθα που τεπέαρον, ἐρησόμενον δι' ἐμοῦ τ' Περσασίλων

A ἀπσεῖσθαι διὰ τὸν χρόνον, ἀλλὰ τοῖς γε ἐφ' ἡμῖν, ἐκ οἷσ' ὅ, π' ἀντερείς. Ἀρυάδην γάρ, ὃν οἱ μὲν, Αἰθίοπα, ὅ δέ, Ἰνδὸν ἔφασαν, τριακοντάπηχων ἐν τῇ Ἀσσυρίων γῆ κείμενον, οὐ πάλα ἀνεφύωσεν ἢ τὸ Ὀρόντου ποταμῶ ὄχθη χυδαῖσα. τουτὶ γὰρ Σίγαν πρὸ πενήκοντα οὐπω ἐτῶν, ἐν πρὸβολῇ τ' ἀκρωτηρίαις, σῶμα δυνέδξεν Γίγαντος ὃν αὐτὸς Ἀπόλλων ἀπέκτεονεία φησὶν ἰσπερ

B Τροίας αὐτῷ μαχόμενον. καὶ εἶδον, ξένη, πλῆθους ἐς τὸ Σίγαν, αὐτὸ τ' ὃ πάθος τ' γῆς, καὶ τὸν Γίγαντα ὅσος ἴω. ἐπλεον γὰρ καὶ Ἑλλησποντίων πολλοὶ, καὶ Ἰώνων, ἔκτισται πάντες, ἔκ τ' Αἰολικὸν ἅπαν. ἔπι γὰρ μιλῶας δύο, μέγας ἐν μεγάλῳ ἀκρωτηρίῳ πρὸυκείτο, πρὸ ἔχων ἄλλον ἄλλο λόγον, οὐπω δηλουῦτος αὐτὸν τῷ χρόνῳ. Φοῖ. εἴποις ἂν οὐὲ ἐπ', Ἀμπελουργέ, πρὸ τε τῶ

C μεγέθοις αὐτῶ, πρὸ τ' ὁσῶν ἀρμονίας, πρὸ τε τῶν λεγόμενων ὄφρων, ξυμπεφυκέναι τοῖς γίγασι, οὐ ὑπογράφουσιν οἱ ἐπὶ ζωγράφῳ τῷ Ἐλκελάδῳ, καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτῶν; Ἀμ. εἰ μὲν τράπιδας ἐχέοντο κείνοι, ξένε, καὶ ξυμβεβλημένοι θηρίοις, ἐκ οἷδα. ὁ δέ ἐν τῷ Σιγείῳ, δύο μὲν καὶ εἴκοσι πήχας ἐπέπτεχεν, ἐκείτῳ γὰρ ἐν πετρώδῃ σήραγγῃ,

D πρὸ κεφαλῆ μὲν, πρὸς πρὸ ἡπειρον ἔχων, ἔδῃ γὰρ πόδας, σωμαπολήγων τῷ ἀκρωτηρίῳ δρακόντων γὰρ ἔδῃ σήμεριον πρὸ αὐτὸν ἑωρῶ μὲν, οὐδὲ ἐστὶν ὅτι τ' ὁσῶν πρὸ ἡλλάσεν ἀνθρώπου. καὶ μὲν καὶ Ὑμναῖος ὁ Περσῆθιος ἐπιτηδείως μοι ἔχων, ἐπεμψέναι τ' ἑαυτῶ

ἄλλο ὁμοίου θαύματος. ἐν Κω, γὰρ τῆ
 νήσῳ, κέκτηται ἡ αὐτὴ μόνος, ἔτυχε
 μὲν ὀρύθων ἀμπελούς· ἡ γῆ δ' ὑπήχθη
 τοῖς ὀρύθισιν οἷον κενή. διανοίξαντες ἔν,
 δὴ δὲ κἀπὶ πηχὺς μὲν ὁ νεκρὸς ἔκειτο. τὸ δὲ
 γε κρᾶνιον, ὡς κει δράκων. ὁ μὲν δὲ νεα-
 νίας, ἀφίκετο ἐπὶ ἡμῶν, ὁ δὲ ἡ-
 χρῆ ἐπὶ αὐτὰ πρὸς τὴν. ὁ δὲ Πρωτεσί-
 λεως, τὸν ξένον, ἔφη, συγκαλύπτωμεν,
 κελύων δὴ που ἴπιδάπην τὸν νεκρὸν,
 ἵνα μὴ γυμνῶν ἐκόντας. εἶπε δ' ἡ κὴ ὡς Γι-
 γας εἶη τὸ βεβλημένων. ὁ δ' ἐν Λήμῳ
 Φανείης, ὃν Μενεκράτης ὁ Στειριεὺς ὄ-
 ρε, μέγιστος τε λῶ, κὴ εἶδον αὐτὸν πρὸς
 Ἰμβρο πλάσας. δι' ὀλίγου γὰρ λῶ
 ἐς πλὴν Λήμῳ. τὰ μὲν οὖν ὅσα, ἐκίε
 ἐν κόσμῳ ἔωρατο. κὴ γὰρ οἱ σπονδυλοὶ
 ἀπὸ ἀλλήλων ἔκειντο, σφισμοῖς οἷμα
 διενεχθέντες· κὴ τὰ πλάσας Ἰξήριος,
 τῶν σπονδύλων. ἐνδυμουμένῳ δὲ αὐ-
 τὰ ὁμοῦ τε, κὴ κτ' ἐν, φεικῶδες ἐδόκει
 τὸ μέγεθος, κὴ οὐ ράδιον ἀνατυπούσας.
 τὸ γουὸ κρᾶνιον, ἐμφορησάντων ἡμῶν
 ἐς αὐτὸ οἶνον, οὐδὲ ὑπὸ δυοῖν ἀμφο-
 ρέοιν ἐνεπλήσθη, τῶν ἐκ Κρήτης. ἐστὶ δὲ π
 κτ' Νότον ἀνεμὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἰμ-
 βρος Ναυλοχος, ὃ πηγὴ ὑφώρισμα.
 τὰ μὲν δὲ ῥεῖνα τῶν ζώων, δυνάχους ἐρ-
 γαζομένη, τὰ δὲ θήλια, οὐτῶ μθύσκυ-
 σα, ὡς καθύδην αὐτὰ. ζύφος οὖν ἐν-
 ταῦτα τῆς γῆς ἀπορραγῶν, σιωπεσά-
 σατο σῶμα μέγιστος Γιγάντος. καὶ ἀπὶ
 σῆς, πλάσσωμεν. πρὸς κείνῳ γὰρ γυμνός
 ἐπὶ, ἵνα ὅς Ναυλοχὸν πλοῖς βραχὺς.
 Φοῖ. ἐβελόμενον μὲν ἂν κὴ ὑπὸ τῆς Ὠ-
 κειανὸν ἐλθεῖν, Ἀμπελουργέ, θαῦμα
 εἶ που τοῖσιν ὄροιμι. ἡ δ' ἐμπορία οὐ

A staturum huc misit. In Co nam-
 que insula (possidet autem ipsam
 solus) contigit, ut cum vites fode-
 ret, terra utpote inanis fodientibus
 resonaret. quam cum aperuissent,
 duodecim quidem cubitorum mor-
 tuus iacebat, sed caluam habitabat
 draco. Itaque iuuenis quid super
 ipso facere oporteret, nos percun-
 ctaturus accesserat. Protefilaus au-
 tem hospitem, inquit, operiamus,
 iubens videlicet defunctum sepeli-
 re, nec sponte detegere: dixit præ-
 terea esse de Gigantibus Iouis ful-
 mine petitis. qui autem in Lemno
 apparuit, quem Menecrates Stirien-
 sis reperit, & maximus erat: & su-
 periore ipsum vidi anno, cum ex
 Imbro nauigassem. Breuis enim e-
 rat in Lemnum cursus. ossa autem
 non amplius in compacto cerne-
 bantur: spondyli enim, hoc est ver-
 tebræ, procul inuicem iacebant,
 terræ motibus (puto) disiectæ, co-
 stæque à vertebra disiunctæ. ipsa
 autem pariter, ac singula animad-
 uertenti horrenda videbatur ma-
 gnitudo: nec instauratū facilis. Cal-
 ua igitur vinum nobis infudenti-
 bus, ne duabus quidem Cretensi-
 bus amphoris expleri potuit. Nau-
 lochus autem Imbri est promonto-
 rium, ad Notum ventum vergens,
 cui fons adhæret, animalium ma-
 scula quidem Eunuchos efficiens:
 fœminas verò vsque adeò inebrians,
 ut sopitæ dormiant. Terræ igitur
 frustum ibi abscissum maximi Gi-
 gantis corpus secum traxit: quod
 si minimè credis, nauigemus. Iacet
 enim adhuc nudus, & ad Naulo-
 chum breuis est nauigatio. *Phanix.*
 Vellem utique ultra etiam Ocea-
 num venire, Vinitor, sicubi huius-
 modi miraculum inuenirem. Sed
 mercatura vsque adeo à se disce-
 dere

dere nequaquam permittit; verum A
 naui ut Vlyfsem, adligatum esse o-
 portet: alioqui & quæ à prora aiunt,
 & quæ à puppi interibunt. *Vinitor.*
 Omnia rectè dicis: sed quæ dixi,
 ne prius fide digna arbitrare, quàm
 & in Co insulam nauigaueris, in
 qua terrigenarum ossa iacent, Me-
 ropum aiunt primorum, & in Phry-
 gia Hylli Herculis filij ossa videris,
 & per Iouem Aloidarum in Thef-
 salia, quòd septenorum iugerum
 magnitudine fuerint, & quales ce-
 lebrantur. Neapolitani autem Ita-
 liam habitantes, Alcyonei ossa mi-
 ra fuisse memorant. Aiunt enim de
 Gigantibus multos illic fuisse ictos:
 Besbiùmque montem super ipsos
 flagrare. Præterea & in Pallene,
 quam Poëtæ Phlegram nominant,
 multa quidem huiusmodi corpora
 tellus Gigantum qui illic castrame-
 tari sunt, continet: multa verò im-
 bres ac terræ motus detegunt. Au-
 det autem ne pastor quidem circa
 meridiem in eo loco versari, sub-
 strepentibus simulachris, quæ in
 ipso insaniunt. Huiusmodi autem
 rebus, Herculis quoque tempesta-
 te fidem fortasse minimè præstabāt.
 Vnde cum in Erythæa Geryonem
 occidisset, & ipsi maximo occur-
 risset dictus esset, ne certamini fides
 tolleretur, ossa in Olympia dedi-
 cauit. *Phœnix.* Beatum te duco hi-
 storix causa, *Vinitor:* ego autem
 magna quidem ignorabam, iisque
 imprudenter fidem haud præstabā.
 Ceterum quæ ad Protésilauum spe-
 ctant, ut se habent? Tempus est e-
 nim ut ad illa veniamus. *Vinitor.*
 Audi, hospes, quæ de huiusmodi
 non amplius fide carent.

ΠΡΟΤΕΣΙΛΑΟΣ.

Iacet quidem Protésilauus non in

Ξυγχωρεῖ ποσειδῶνα δαποφοιτῶν ἑαυτῆς.
 ἄλλὰ δεῖ ποσειδέεσσι τῆ νηὶ, κατὰ πρῶ-
 τὸν Ὀδυσσεῖα. εἰ δὲ μὴ, καὶ τὰ ἐν ποσειδέεσσιν
 φασὶ, καὶ τὰ ἐν πρύμνῃς, ἀπολείπειται.
 Ἀμ. πάντα ὀρθῶς λέγεις. ἀλλὰ μή πως,
 ξένε, πρὶν ἢ ἡγοῦσθαι εἶπον, πρὶν εἰς τε πλῆ-
 νησον πλῆ Κω πλεύσοις, εἴ ἢ τὰ τῶν γη-
 γυῶν ὅσα ἀνάκειται, Μερόπων φασὶ
 τῶν ποσειδῶν. ἐν Φρυγίᾳ δὲ τὰ τε Ὑλ-
 λαῖ Ἡρακλείοις ἴδης, καὶ τὴν Δίᾳ ἐν Θεί-
 ταλίᾳ τὰ τῶν Ἀλωάδων, ὡς συνέορμος
 ἀτεχνῶς ἐγγυῶντο, καὶ ὁποῖοι ἄδον. Νεα-
 πολίται δὲ οἱ Ἰταλίαν οἰκῶντες, θαῦμα
 πεποιθῆναι τὰ τῶν Ἀλκυονέως ὅσα. λέγεις
 γὰρ δὴ πολλοὺς τῶν Γηγυῶν κείνους βε-
 βλήσθαι, καὶ τὸ Βέσβιον ὄρος, ἐπὶ αὐτῶν
 τύφεται. Ἐ μὲν καὶ ἐν Παλλῆνῃ, ἢ
 Φλέγρον οἱ ποιητὰὶ ὀνομάζουσι, πολ-
 λὰ μὲν σώματα ἢ γῆ τοιαῦτα ἔχει, Γη-
 γυῶν στρατοπέδων ἀσάντων κείνους. πολλὰ
 δὲ ὄμβροι τε, καὶ σεισμοὶ ἀνακαλύπτουσι.
 θαρσεῖ δὲ οὐδὲ ποιμὴν ποσειδῶν μεση-
 βείαν κείνους τὸ χωρίον, ὑποπαταγόν-
 των εἰδῶλων, ἀεὶ αὐτῶν μαίνεσθαι. τὸ δὲ
 ἀπίσειν τοῖς τοῖσιν, ἴσως που ἔστι τῶν
 Ἡρακλείοις ἴω. ὅθεν τὸ Γηγυῶν ἐν τῇ
 Ερυθείᾳ ἀποκτείνεις, καὶ μέγιστον αὐτῶν
 ἐν τετυχημέναι λεγόμενος, ἀνέθηκε τὰ
 ὅσα ἐς Ὀλυμπίαν, ὡς μὴ ἀπίσειτο τῶν
 ἀθλῶν. Ποῖ. βύδαμονίζω σε τὸ ἴσορῆας,
 Ἀμπελουργέ. ἐγὼ δὲ, μέγα λα μὲν ἡ-
 γόου, ἀνόπως δὲ ἡπίσου. ἀλλὰ τὰ τῶν
 Ποσειδέεσσιν, πῶς ἔχει; καιρὸς γάρ πῃ
 ἐπὶ κείνους ἦκειν. Ἀμ. ἀκουε, ξένε, μη-
 κέτ' ἀπιστοῦμεθα ποσειδῶν τοιούτων.

ΠΡΟΤΕΣΙΛΑΟΣ.

Κεῖται μὲν ἐν Τροίᾳ ὁ Ποσειδέ-
 Ηhh

λεως, ἀλλ' ἐν Χερρόνησῳ ταύτη. κολω-
 νος δὲ που αὐτὸν ἐπέχθη μέγας, οὐ ποσὶ
 δὴ που ὁ ἐν Δρισεραῖ. Πηγέας ἢ ταύτας,
 αἰνύμφαι ὧρὰ τῷ κολωνῷ ἐφύτθου-
 σαν, ἔποιον δὲ ἐπὶ τοῖς δένδροισι τούτοις
 ἐγραψάν που αὐτὰ νόμον, ἔστι πρὸς
 τὸ Ἴλιον τεταμμένοι τῶν ὄζων, ἀνδρῶν
 μὲν πρῶτον, Φυλλορροεῖν ἢ αὐπικα, καὶ
 πρῶτον μὲν τῶν ὄζων. τῆς δὲ τῆς
 Πρωτεσίλεω πάδος. τῷ ἢ ἑτέρῳ μέρει,
 ζῶν τὸ δένδρον, καὶ δὲ πρῶτον. ἔστι οὐ-
 σα ἢ τῶν δένδρων μὴ πρὸς τὸ σῆμα
 ἐσηκεν, ὡς περ καὶ ταῦτα ἐν τῷ κήπῳ,
 πᾶσιν ἐρρωταῖ τοῖς ὄζοις, καὶ διαρροεῖ τὸ
 ἴδιον. Φοῖ. ὁρῶ, Ἀμπελουργέ. καὶ θα-
 μάξην ἔχων, οὐ τεταμμένα. ποφὸν γὰρ
 τὸ δεῖον. Ἀμ. τὸ δὲ γε ἱερόν, ἐν ᾧ καὶ ἔστι
 πατέρας ὁ Μῆδος ὑβρίζον, ἐφ' ᾧ καὶ τὸ
 ταριχος ἀναβιώναι φασι, τῆς ἡρώ, ὡς
 ξένη. καταλείπεται ἢ αὐτῶν ὄρας ὡς
 ὀλίγα. τότε ἢ οἶμαι, χερσὶν ἢ ἰσχυρῶς,
 οὐ μικρὸν, ὡς ἐστὶ τοῖς δευτέροις ζυμβα-
 λέας. τὸ ἢ ἀγαλμα τῆς, βέβηκε μὲν
 ἐπὶ νεώς. τὸ γὰρ τῆς βασίσεως γῆμα,
 πρῶτον ἰδρῶν ἢ ναύαρχος. πρῶτον ἰ-
 φασ ἢ αὐτὸ ὁ χρόνος, καὶ νῆ Δι' ὅτι
 εἰφοντές τ', καὶ ἢ ἐπισφραγισμένοι*
 τὰς δὲ χερσὶ, ὅτι ἀλλάχασι ἔειδους. ἐμοὶ
 δὲ οὐδὲν τῆς. αὐτὰ γὰρ ζυμάμι, καὶ αὐ-
 τὸν βλέπω. ἔστι οὐδὲν δὲ μοι γυνοῖτο ἀ-
 γαλμα σκείνης ἡδίων. Φοῖ. ἢ καὶ δια-
 γραψάς μοι αὐτὸν, καὶ κοινωνήσας τ' εἰ-
 δοῖς; Ἀμ. χερσὶν γε νῆ πλω Ἀθηνῶν,
 ξένη. γέρονε μὲν γὰρ ἀμφὶ τὰ εἰκοσὶ
 που μάλιστ' ἔτη. τηλικὸς ἢ ἐλάσας ἐς
 Τροίαν, ἀβρῶν* ἰούλων βρυγῶν, καὶ δόξαι
 αὐτῶν ἡδίων, ἢ τὸ μετόπωρον τῶν μύρων.

25. ἰφ' ὄν κ.

ἰσ. ὁπισθο-
γραφίται

25. ἀβρῶν
δ' ἰού.

A Troia, sed in hac Cherrhoneso,
 collis autem ipsum magnus conti-
 net, hic videlicet, qui ad sinistram
 situs est: vltimos autem has, quæ iux-
 ta collem sunt, nymphæ posue-
 runt, & huiusmodi fortè ipsæ le-
 gem his arboribus inscripsere: vt
 qui ad Ilium vergunt rami, manè
 quidem floreat, foliorum verò
 quamprimùm profluuium patian-
 tur, & ante tempus pereant: quod
 passus est Protefilaus indicantes. In
 B altera verò parte, viuat, ac vigeat
 arbor. Nam quæcunque arborum
 non circa sepulchrum stant, vt hæ
 quæ in horto sunt, omnibus vigent
 ramis, & sibi ipsis confidunt. *Phan.*
 Video, Vinitor, & cùm mihi quod
 admirarer, esset, nequaquam admi-
 ratus sum. Sapiens enim est Deus.
Vinitor. Sacellum autem, in quo
 parentum memoria Medus contu-
 meliosè se gessit, ad quod salitum
 corpus reuixisse memorant, hoc ar-
 bitrare hospes. Vides autem quàm
 C pauca ipsius reliqua sint, cùm ele-
 gans (vt puto) tunc nec paruum
 fuerit, vt ex ipsis colligere funda-
 mentis licet. Hæc autem statua stat
 quidem in naui: basis enim figura
 prora est, erectus verò est naui
 præfectus. Ceterùm cùm ipsam &
 tempus, & per Iouem qui illinunt,
 & hostias votiuas macerant, euerterint,
 speciem immutarunt. Mea autem
 hoc nihil interest. cùm ipsa nam-
 que versor, ipsamque intucor, nec
 D vlla vnquam statua mihi esse pos-
 set iucundior. *Phanix.* Numquid
 & mihi ipsum describes, & speciem
 communicabis? *Vinitor.* Libens v-
 tiq; per Mineruam, hospes. Na-
 tus quidem erat circa vigesimum
 maximè annum. Tantus autem ad
 Troiam nauigans molli pullulat la-
 nugine, dulciúsque ac suauius fra-
 grat, quàm myrtorum autumnus.

Oculo autem lætum ac iucundum A circumiectum est supercilium. Venustas enim ipsi amica. Intuetur autem in feriis quidem contentum ac vehemens. Sin verò relaxato ac curis soluto occurreremus, papæ quàm venusti atque amabiles videntur oculi. Atqui flauæ etiam comæ modum habet: Est enim quanta fronti potius immineat, quàm in ipsam incidat: & perinde ac statuæ quadrangularis est nasi idea: & paruo sanè ore tubis clamorosius resonat. nudo autem occurrere suauissimum. Bene enim compactus, ac leuis, vt Mercuriorum cursores. Proceritas autem ad decimum forrasse cubitum tendit. Hoc etiam (vt videtur) superatura, ni adolescens periisset. *Phenix*. Vidi iuuenem, Vinitor, tibi que socium inuideo. Sed armatus ne est? an quid? *Vinitor*. Chlamydem Thessalo more indutus est hospes, vt statua hæc. Purpurea autem est chlamys diuino flore: arcanus enim purpuræ flos. *Phenix*. Amor autem, quo Deidamiam prosequeretur, quo pacto ipsi in præsentia habet? *Vinitor*. Amat, hospes, & amatur: & vt ardentes sponsi mutua sunt affecti beneuolentia. *Phenix*. Amplecteris ne venientem? an fumi more te fugit, vt poëtas? *Vinitor*. Gaudet amplexante, & vt ipsum osculer, collóque exsaturer permittit. *Phæn*. Frequenter te adit? an multo interiecto tempore venit? *Vinitor*. Quater in mense aut quinquies me ipsius fieri participem puto, cum aut harum aliquid plantarum uoluerit plantare, aut vindemiare, aut flores carpere. Est enim coronarum cupidus, & suauiores reddit flores, quoties ad ipsos accesserit. *Phenix*.

in enarrabilis.

Φαιδραὶ ἢ ὄφρυά περὶ τὸ ὄμμα βέλονται. τὸ γὰρ Ἰπίαρει, αὐτὰ φίλον βλέπει ἢ, ἐν μὲν ταῖς σπουδαῖς, σῶπον, ἢ σφοδρὸν. εἰ ἢ ἀνὰ μὲν τύχοι μὲν, φῶ τῆν ὄφθαλμῶν, ὡς ἐπαφροδίτοι τῆ, ἢ φιλικὸι φαίνον. Ἐ μὲν ἢ κόμης ξανθῆς ἐξ ἢ τὸ μέτερον ἐστὶ γὰρ ὅση Ἰπικρέμασθε τῶ μετώπῳ μάλ-
 λον, ἢ κατ' αὐτῶ πῖπην. Ἐ τετραγωνος ἢ ἰδέα τ' ῥινός, οἷς ἀγάλματος. φθέρεται
 ἢ γεροντότρον, ἢ αἰ σαλπικτες, καὶ ἀπὸ μικρῶ γε τῆ σόματος. γυμναὶ ἢ ἐντυχεῖν, ἢ ἰδισον. ὁ παγῆς γὰρ, ἢ κοδφορ, ὡσπερ
 Θ δρομικοὶ τῆν ἐριμῶν. τὸ δὲ μῆκος, δεκάπηγος τάχα. δοκεῖ δ' ἄν μοι, Ἐ ὑπὲρ τῆ ἀναδραμεῖν, εἰ μὴ ἐν μειρακίῳ ἀπέθανεν. Φοῖ. εἶδον
 Ψ νεδύσαν, Ἀμπελουργέ. καὶ ἀγάμαί σου τῆ ἐτάρξ. ὠπλισται δὲ, ἢ πῖ; Ἀμ.
 Χ χαμύδα ἐν ἠπία, ξένε, τ' Θεθαλικὸν ἵππον, ὡσπερ τὸ ἀγάλμα τῆς. ἀλουργῆς ἢ ἢ χαμύς θείξ ἀνδοῖς. ἀρρητόν γὰρ τὸ τ' πορφύρας ἀνδος. Φοῖ. ὁ δὲ δὴ ἐρξος, ὄν τῆς Λαοδαμείας ἠρξ, πῶς ἐξ αὐτῶ νυῶ; Ἀμ. ἐρξ, ξένε, Ἐ ἐρξάται. Ἐ διάκεινται πρὸς ἀλλήλους, ὡσπερ οἱ θερμοὶ τ' νυμφίων. Φοῖ. περιβάλλεις ἢ ἠκοντα, ἢ διαφύγξ σε κἄπνξ δίκλι, ὡσπερ ἐδὺ ποιηταῖς; Ἀμ.
 Δ χαίρξ περὶ ἀλλοι, ἢ ξυχωρεῖ φιλεῖν τε αὐτόν, Ἐ τῆς δέρης ἐμφορεῖσθε γε. Φοῖ. θαμῖξ ἢ ἢ διὰ πολλοδ' ἠκει; Ἀμ. τετρακῆς τῆ μίωος, ἢ πεντάκῆς οἶμα αὐτῶ μετέχην, ὁπότε ἢ φυτῶσαι ἢ βούλοις τουτωνὶ τῆν φυτῶ, ἢ τρυγῆσαι, ἢ ἀνθη κείραι. Φιλοσέφα-
 ϑ γὰρ πε, καὶ ἠδία ἀπὸ φαίνων τὰ ἀνθη, ὁπότε πρὸ αὐτὰ ἴοι. Φοῖ.

ἰλαρόν γε τὸν ἦσο λέγεις, καὶ ἀπεχνῶς
 νυμφίον. Αμ. Ἐσώφρονά γε, ὦ Ξένε.
 φιλόχως γὰρ ὦν ὑφ' ἡλικίας ὑβρὸς ἔ-
 δέν προσηύχθαι. καὶ σμινύης ἢ ἀπείῃ πολ-
 λάκις, εἴ που ὀρύττων πέτρα ἐντύχοιμι,
 ἢ ξυλλαμβάνοιμι τῆς δυσέργων. καὶ ἂν
 ἀγνοήσω πῶς καὶ γεωργίαν, διορθοῦ-
 τάς με. τὰ τ' ἔδενδρα, ἐγὼ μὲν ὄρα-
 κηκῶς τῶ Ομήρῳ, μακρὰ ἐφύτθον,
 μείον ἔσ' ἄνω, τὸ ἐς τ' ἔγωγε ἐμβιβάζων. B
 Ἐὶ ὅποτε ἐπελάβετό μου ὁ Πρωτεσί-
 λεως, ἐχρώμην τοῖς Ομήρῳ πρὸς αὐ-
 τόν. ὁ δ' ἔτι λαβὼν, αὐτὸς μὲν τοῖς Ο-
 μήρῳ τὸν ἐναντίον ἔφη κελύβη ἕσπον,
 ἢ σὺ προσηύχθαι. μακρὰ γὰρ ὑπὸ Ἰφίας
 τὰ βαθεῖα οἶδεν, ὡς που τὰ φρέατα
 μακρὰ ὀνομάζει, βαθεῖα ὄντα. καὶ τὰ
 δένδρα ἢ εἶπεν ἐμβιβάσει τῆ γῆ μάλ-
 λον, εἴ τῳ μὲν πλείονι ἐσθῆκοι, τῷ δὲ ὀ-
 λίγω κινοῖτο. Ἐπισημασθε δέ μοι ποτὲ ἄνθρω-
 πὸν ποτίζοντα, τὸ μῦρον, εἶπεν, ὦ ταῦν, ἔδει-
 ται ὕδατος, διδάσκων δὴ που μὴ κἄ-
 ῖε. ἔκλυται πλῆκτα ποιεῖν τὰ ἄνθρωποι. Φοῖ. τὸν ἢ ἄλ-
 λον χρόνον, ὦ Ἀμπελουργέ, ποῦ δια-
 τάται; Αμ. ποτὲ μὲν, ἐν ἄδδου Φησί.
 ποτὲ δὲ, ἐν Φθίᾳ. ποτὲ ἢ αὖ ἐν Τροίᾳ,
 οὗ Ἐταῖροι. καὶ πρὸς θήραν συῶν τ'
 Ἐλάφῳ γινόμενος, καὶ μεσημβρίαν
 ἀφικνεῖται, Ἐκαθὼς ἐπιταθείς. Φοῖ.
 ποῦ ἢ τῆ Λαοδαμείᾳ ζυῖεσθαι; Αμ.
 ἐν ἄδδου, Ξένε. καὶ λέγει αὐτὴν διδοκι-
 μώτατα γυναικῶν προσηύχθαι, Ἐριθ-
 μουμένω, ἐν αἷς Ἀλκίσις τε ἢ Ἀδ-
 μήτου, ἘΕὐάδνη ἢ Καπανέως, καὶ αἱ
 ταῦται ἴσαι, σῶφρονές τ', καὶ χηραί.
 Φοῖ. ζυσιτωῦνται ἢ ἄλλοις, ἢ οὐδέ-
 μιν; Αμ. οὐπω, Ξένε, σιζμένω ἐνέτυχον, οὐδὲ πίνοντα ἔγνων. καὶ τοὶ σπένδω γε

A Hilarem utique inquis Heroem, &
 planè sponsum. *Vinitor*. Et mode-
 stum sanè, ô hospes : risus enim a-
 mās ob ætatem existens, nihil agit
 cum contumelia : & sarculum non-
 nunquam attingit, sicubi fodiens
 saxo occurrero : & mihi in arduis
 auxiliatur operibus. Si quid præter-
 ea in agricultura ignorauero, me
 corrigit, atque instituit. Ego qui-
 dem Homero obsecutus altas plan-
 tabam arbores, superiore minorem
 terræ partem infigans. Et quoties
 me Protefilaus corripiebat, Home-
 ri verbis aduersus ipsum utebar :
 hic autem respondens, Ipse, inquit
 Homerus, contrario quàm tu facis
 modo imperat. Altas enim præ sa-
 pientia profundas nouit, vt & pu-
 teos altos nominat, profundos exi-
 stentes. Itaq; & arbores melius hu-
 mi victuras ait, si maiore quidem
 parte starent, parua verò agitari-
 entur. Cum flores quandoque irrigan-
 ti adstitisset, ô fodes, inquit, vnguen-
 tum aqua non indiget : docens vi-
 delicet, ne flores diluerem. *Phœnix*.
 Reliquum autem tempus, ô Vini-
 tor, vbi degit ac versatur? *Vinitor*.
 Quandoque quidem (vt ait) in Or-
 ci, quandoq; verò in Phthia, non-
 nunquam rursus in Troia, vbi socij,
 & ad suum ac ceruorum venationē
 profectus, circa meridiē reuertitur;
 prostratusque dormit. *Phæ*. Vbi au-
 tem Laodamiæ vtitur consuetudine?
Vin. In Orci, hospes, & ipsam mulie-
 rum probissimè agere autumat, enu-
 meratam, inter quas & Admeti v-
 xor Alcestis, & Capanei Euadne,
 & his æquales modestæ ac frugi.
Phœnix. Conuiuantur inuicem? an
 minimè fas est? *Vinitor*. Nondum
 hospes cibum capienti occurri, ne-
 que bibentem vidi. Atqui ex hisce

D

Thasius vitibus ad vesperam ipsi li-
bo, quas ipse plantat. Maturaque
edulia circa meridiē appono. Cum
autem & ver aduentauerit, & au-
tumnus fuerit, Lunaque ad orbem
tendēte verno tempore, in hoc po-
culum lac infundens, Ecce tibi (in-
quam) temporis fluxum, tu autem
bibe. Et ego quidem hæc locutus
discedo. Hæc autem ocyus quàm
conniueres, & eduntur, & bibun-
tur. *Phœnix*. Super ætate autem in
qua constitutus interiit, quid ait?
Vinitor. Suum ipsius (hospes) ca-
sum miseratur, & sub cuius tutela
tunc erat, dæmonem iniquum ar-
bitratur, atque inuidum. Cum vt
pedem saltem in Troia firmaret,
sibi minimè concesserit. Fore enim
vt neque à Diomede, neque à Pa-
troclo, neque à secundo Aiace in
dimicando superaretur. Æacidas e-
nim in rebus bellicis ob ætatem fi-
bi antecessisse haudquaquam infi-
ciatur. Etenim se adolescentem fuisse.
Verùm ex illis Achillem quidem
iuuenem, Aiace vero virum. Et
carmina in ipsum ab Homero di-
cta commendat. licet non Home-
rica omnia laude prosequatur, quòd
suam quidem vxorem vtrisque scif-
sam genas dixerit: domum verò
semiperfectam, & qua vectus est,
nauim magnam, ac validam: belli-
cūmque ipsum appellet. Seipsum
autem luget, quòd nihil in Troia
peregerit: sed in terra, in quam vix
descenderat, conciderit. Femori
autem impressa est cicatrix: vulnus
enim vnà cum corpore abiectum
asserit. *Phœnix*. Quo autem pacto,
ô Vinitor, certat, quandoquidem
ipsum hoc quoque facere dicebas?
Vinitor. Omnia quidem bellica præ-
ter sagittariam exercet, Gymnasti-
ca verò præter luctam. Nam sagit-

A αὐτὰ κτ' ἐσπέρῳ, δὴ τὸ τουτωνὶ τ' Θα-
σίῳ ἀμπέλων, ἀς φυτὸς αὐτὸς καὶ
τρῶκτὰ ὠραῖα παρὲν δέμα κτ' με-
σημβείαν. Ἰππὶ δ' ἄρος τέ ηἴκη, ἔ με-
τόπωρον ἰσῆται, σελιῶς τ' ἰσῆς ἐς κύ-
κλον ἐν τῇ ἔ ἦρος ὠρα, γὰρ λα εἰχέας ἐς
τὸν ψυκτῆρα τῆτον, ἰδού σοι λέγω τ' ἔ
ὠρας νᾶμα. σὺ δ' ἴπνε. καὶ ὠ μὲν εἰπὼν
ταῦτα, ἀπαλλάττομαι. τὰ δ', βέβρο-
ταί τ', ἔ πέποτα δαίτην ἠ καταμύσαι.
B Φοῖ. πῶς δ' ἔ ἠλικίας, ἡ γερωνὸς ἀ-
πέθανε, ἢ Φησιν; Αμ. ἐλεεῖ, ἔσνε, τ' ἐ-
αυτ' πάθος, καὶ τὸν δαίμονα, ἐφ' ὃ τότε
ἡ ἀδικὸν τε ἠγεῖται, ἔ βασκανον, μὴ
ἔσχωρήσαντα. ὅ τ' γυνὴ πόδα ἐς τ'
Τροίῳ ἐρεῖσαι. μὴ γρ' αὖ, μὴ τε Διο-
μήδεις π' ἐλάττω θεῖαι μαχόμενος,
μὴ τ' αὖ Πατρόκλος, μὴ τ' αὖ ἔ δ' ἄτερ
Αἴαντος. τῶ γρ' Αἰακιδῶν ληεῖφθαι
τὰ πολέμια δι' ἠλικίαν Φησίν. αὐτὸς
C μὲν γ' εἶ) μεῖρακιον. σκείνων δ', τ' μὲν
Αχιλλέα, εἶ) νεανίαν. τ' ἢ Αἴαντα αὖ-
δρα. καὶ τὰ ἔπη τὰ ἐς αὐτὸν Ομήρου εἰ-
ρημένα, ἐπαινεῖ καὶ τοὶ μὴ πάντ' ἐπαι-
νῶν τὰ Ομήρου, ὡς ἀμφίδρυφον μὲν
αὐτὰ τ' γυναῖκα εἶπεν, ἠμπελῆ δ' πλὴν
οἰκίαν, πῶμα χίτον δ' τ' ναῦ, ἐφ' ἧς
ἐπλυσε, πολεμικὸν τ' αὐτ' καλεῖ. ἐαυ-
τὸν δ' ὀλοφύρεται μηδὲν ἐν Τροίᾳ ἐρ-
γασάμενον, ἀλλὰ πεσόντα ἐν γῆ, ἧς ἔδ' ἐ
D ἐπέβη. καὶ πλὴν ἔλλω δ' ἐν τετύπωλαι τῶ
μηρῶ. τ' γ' ἰαῦμα, σιναπορρίφα-
δ' Φησὶ τῶ σώματι. Φοῖ. γυμνάζεται
δ', ὡ ἀμπελουργέ πνα ἔσπον, ἐπειδὴ ἐ-
φασκες αὐτ' καὶ τ' ὄξασκείν; Αμ. γυ-
μνάζεται, ἔσνε, ἰὰ πολεμικὰ, πλὴν πο-
ξικῆς. ἰὰ δ' γυμναστικὰ, πλὴν πάλης. τὸ

μὲν γὰρ ποξείην, δαλῶν ἡγεῖται. τὸ δὲ
 παλαίην, δερῶν. Φοῖ. παγκραπιάζῃ ὃ
 πῶς, ἢ πυκιδίῃ; Αμ. σκιάς, ὠξένη, τού-
 των γυμνάζεται καὶ δισκιδί μείζον, ἢ
 ἐφικέσθαι ἀνδροπον. ἀνακρέθ μὲν γὰρ
 ὑπὲρ τὰς νεφέλας τὸν δίσκον. ρίπῃ ὃ ὑ-
 πὲρ τοῦ ἑκατὸν πήχας, καὶ ταῦθ' ὡς ὀ-
 ρῆς, διπλάσιον ἔστω Ολυμπιακοῦ ὄντα.
 δραμόντος ὃ αὐτῶ, ἐκ δύροις ἴχνος, ἐδί-
 αὖ ἐνσημειώσασθαι τῆ γῆ ὁ ποῖς. Φοῖ. καὶ
 μὲν ἔστω ἴχνη μεγάλα ἐν τετύπωται ποῖς
 δρόμοις, συμβαίνοντα ἐς τὸ δεκάπηχυ
 μέγεθος ἔστω ἥρω. Αμ. βαδίζοντος, ξένη,
 ἰὰ ἴχνη κείνη, καὶ γυμναζομένους πῆτε-
 ρον δραμόντος ὃ, ἀσημος ἢ γῆ μετέω-
 ρος γὰρ ἴς, καὶ οἷον Ἰπικυμαπίζων αἶρε-
 ται. Φοῖ ὃ ἔστω δραδραμειῖν ἐν Αὐλίδι
 τὸν Αχιλλέα, ἐν ἀθλοῖς γυμναζομένης
 ἔστω Ελλάδος ἐπὶ Τροίαν, καὶ ὑπὲρ τὸ πῆ-
 δημα τὸ κείνης δερῶναι. τὰ ὃ πολέ-
 μια ξυχωρεῖ ὡς ἐφίω τῷ Αχιλλεῖ,
 πλὴν τῆς ἐν Μυσοῖς μάχης. κείνῃ γὰρ
 πλείους ἀπεκτονέσθαι τῶ Μυσῶν, ἢ ἐκεί-
 νος δερῶναι ὃ ἀπενιπέσθαι. κεκραπι-
 κέναι δὲ αὐτῶ ἔστω τὸν ἀγῶνα τὸν ποῖ ἔστω
 ἀσπίδος. Φοῖ. ἔστω πᾶν εἶη, Αμπελαργέ,
 τὸ ποῖ ἔστω ἀσπίδος; οὔτε γὰρ ποιητῆ εἰ-
 ρηλαί πω, οὔτε εἰς λόγον πνὰ τῶ Τρωϊ-
 κῶν ἡκει. Αμ. ποῖ πολλῶν, ξένη, τῶν
 ἐρεῖς. πολλὰ γὰρ ποῖ τῶ ἀνδρῶν, ποῖ τῶ
 πολεμικῶν ἔργων, ὁ ἥρωος λέγῃ, μὴ πω
 ποῖς πολλοῖς δῆλα ὄντα. τὸ ὃ αἰπῶ,
 Φοῖσιν αὐτῶ καὶ ἐκπληξιν τῶ Ομή-
 ρε ποιημάτων, ἐς μόνους Αχιλλέα τε,
 καὶ Οδυσσεά βλέψαντας, ἀμνησσαι κα-
 λῶν, καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν. καὶ τῶ μὲν,
 οὐδ' Ἰπικυμνησθῆναι τὸ ποῖ ἔστω. ποῖς ὃ,

A tas quidem mittere timidi, luctari
 verò ociosi esse arbitratur. *Phanix.*
 Pancratione, an pugillatu utitur?
Vinitor. Horum umbras, ô hospes,
 exercet, & supra hominem discum
 iaculatur: etenim supra nubes dis-
 cum torquet. Iacit autem supra cen-
 tum cubitos, cum hæc (vt vides)
 duplo sint Olympico maiora. Cur-
 rente autem ipso, non utique ve-
 stigium inuenires: nec signi quic-
 quam terræ imprimeret pes. *Phan.*
 B At qui magna curriculis impressa
 sunt vestigia, ipsius Herois decem
 cubitorû magnitudini conuenien-
 tia. *Vinitor.* Incedentis, hospes, illa
 sunt vestigia: & aliud quicquam
 exercentis. Nullo autem currentis
 signo tellus afficitur. Suspensus e-
 nim & vt pote vndarum superfi-
 ciem attingens, tollitur. Ait autem
 dum in Aulide certaminib. se Gra-
 ci aduersus Troiam exercerent, A-
 chillem se cursu ac saltu superasse:
 quæ autem ad bellum pertinent, A-
 chilli (vt dixi) cedit, præter in My-
 sos pugnam: illic enim Mysorum
 C plures interfecisse quàm illum: præ-
 miâque virtutis retulisse. Vicisse au-
 tem ipsum & in certamine de cly-
 peo. *Phæ.* Quidnam esset, Vinitor,
 quod ad clypeum spectat? non-
 dum enim à Poëta dictum, nec
 ad ea, quæ de Troianis rebus me-
 morantur, accessit. *Vinitor.* De
 multis hoc, hospes, dices. Multa
 D namque cum de viris, tum de
 rebus bellicis memorat Heros mul-
 tis nondum cognita. Cuius rei cau-
 sam esse ait, quòd ipsi ob eam,
 qua Homeri poëmata profsequun-
 tur admirationem, solum Achil-
 lem atque Vlysssem contemplati,
 bonos ac strenuos viros contem-
 pserint. Et horum ne penitus qui-
 dem meminit: hic verò quatuor

carminum triremem dicauerint. Achilles autem ait pro dignitate celebrari. Vlyfsem verò supra dignitatem. Sed quæ de Sthenleo, à Palamede huiusmodique viris prætermiffa sunt, tibi paulò pòft percurram. Neque enim horum quicquam ignorans discefferis. Mysium quoq; sermonem ad clypeum pertinentem, mox ad exitum perducam. Postea verò quàm pancratiij pugilatúsque ac disci mentionem facientes, ad clypeum delati sumus, audi Herois mira aduersus athletas, qui ipfo pro symbolo, ac monitore vfi sunt. Cilicem (puto) pancratiasten audis, quem Halterem patres appellabant, multò fuisse aduersariis minorem. *Phenix.* Noui, vtique ex statuis coniiiciens. Æneus enim multis in locis erectus est. *Vinitor.* Huic, hospes, maxima inerat peritia, maximus animus, vehementérque ipsum apta quædam membrorum figura ac concinnitas corroborabat. Ad hoc itaque templum profectus puer (nauigabat autem recta Delphos, iudicium certaminis subiturus) percunctabatur Protefilaum, quidnam faciens aduersarios superaret? hic verò premens respondit. Animi autem sollicitudo ipsum statim cœpit athletam, vt pote ab oraculo reiectum. Sed cùm primus supplantare in palæstra excogitasset, mox intellexit, quòd iuberet non dimittere pedem. Colluctatorem enim & continuò calce premere oportet, & aduersario subiaceret: quod cùm fecisset athleta, & præclarum est nomen consecutus, & à nemine victus. Audis autem fortasse & Plutarchum dexterum. *Phenix.* Audio. pugilem enim vt par est, dicis.

παρχον ἐκαῖνον $\text{\textcircled{W}}$ δεξιόν; Φοῖ. ἀκούω. $\text{\textcircled{W}}$ ἢ πύκτιω ὡς τὸ εἰκὸς λέγας.

A ἀναθλιῶμαι τελήρη τετάρθρον ἐπῶν. τὸν μὲν δὴ Ἀχιλλεῖα Φησὶν, ἐπαξίως ὑμνεῖσθαι, τὸν δὲ Ὀδυσσεῖα, μειζόνως. $\text{\textcircled{C}}$ ὁπόσα δὲ Σθενέλας τε, καὶ Παλαμήδους, καὶ τῶν τοιῶνδε ἀνδρῶν ἔραλέλεθ' ἔπιαι, δίδμ' σοι μικρὸν ὑπερον. μὴ γὰρ ἀγνοήσας γε ἀπέλθοις τῆ τούτων. καὶ τὸν λόγον δὲ τὸ Μύσιον, ἐς ὃν ἴνα ἡ ἀσπίς, αὐτῆκα ἄποτελεῖσθαι. ἐπειδὴ δὲ παλαίματις, καὶ πυγμῆς, καὶ δίσκου μνημονόοντες, ἐς πλεῖστας ἀσπίδα ἀπλωέθησθαι, ἀκούεσθ' ἡρώδου δαύματα πρὸς ἀθλητῆς, οἳ ἐχρήσαντο αὐτῶν συμβέβηκε. τὸ Κίλικα οἶμαι παλαίματις ἀκούεις, ὃν δὲ τῶν ἐκείνων οἱ πατέρες, ὡς μικρὸς ἦν καὶ τὸ ἀντιπάλων ἔραπολύ. Φοῖ. οἶδα τεκμαίρομενος δὴ πού τοῖς ἀνδράσι. χαλκοῖς γὰρ πολλαχῶς ἔστηκε. Ἀμ. πύκτιω, ξένη, πρὶν ἢ μὲν καὶ ἐπισημῆς, ἔπειτα δὲ καὶ θυμοῦ, καὶ μάλα ἐρρώνου αὐτῆς ἡ διαρμοσία τῶ σώματος. ἀφικουμένους οὐκ ἐς τὸ ἱερὸν τῶν οὐρανῶν, ἐπὶ δὲ τῶν δελφῶν ἀγωνίου μένος πλεῖστας κρίσιν, ἡρώδου $\text{\textcircled{P}}$ Περσέσι λειων ὁ, π. ἀσπίτων, ἔπειτα σοῖσιν τῶν ἀντιπάλων. ὁ δὲ, πατούμενος, ἔφη. ἀθυμία μὲν οὐκ αὐτῆκα $\text{\textcircled{W}}$ ἀθλητῶν ἔχεν, ὡς καταβεβλημένον ὑπὸ τῶ χρησμοῦ. τὸ δὲ ἀποπτερινίζον ἐν ἀγωνίᾳ ἀσπίτος δὲ ἔφην, ζυγῆκεν ὑπερ $\text{\textcircled{P}}$, ὅτι κελύει αὐτῶν μὴ μιδίεσθαι τῶ ποδός. $\text{\textcircled{W}}$ γὰρ ἀσπίτων ἀσπίτων, τῆ πύκτιω πατεῖσθαι τε ζυγῆκος χεῖρ, καὶ ὑποκείσθαι τῶ ἀντιπάλω. καὶ τῶν ἀσπίτων ὁ ἀθλητῆς ἔδειξεν, ὀνόματος λαμπεροῦ ἔτυχε, καὶ ἡγήθη οὐδενός. ἀκούεις δὲ πού $\text{\textcircled{C}}$ Πλούτῳ οὐδενός. ἀκούεις δὲ πού $\text{\textcircled{C}}$ Πλούτῳ οὐδενός.

Αμ. ἔστ' ἀνίων πλώ δ' ἄτερδω Ολυμ-
 πιάδα Ἰπὶ τοῖς ἀνδρα, ἰκετὸς δὲ τ' ἦρω
 χησά οἱ πῶε τ' νίκης. ὁ δὲ αὐτὸν, κε-
 λδὲ Αχελώω Εναγωνίω βύχεαυ. Φο.
 πῶ οὐ τ' ἀνιγμα; Αμ. ἠγωνίζετο μὲν
 ἐν Ολυμπία πρὸς Ερμείδω τὸν Αἰ-
 γύπιον, τ' πρὶ τ' σεφάνε νίκην ἀπειρη-
 κότες ἦ, ὁ μὲν, ὑπὸ τραυματίων, ὁ δὲ,
 ὑπὸ δίψης, ἔ τ' ἀκμάζουσα μεσημ-
 βεῖα πρὶ πλώ πυγμῶ εἰσήκει, νεφέ-
 λη ἐς τὸ στάδιον κατὰ ῥήγνυ. κὶ δίψων
 ὁ Πλούταρχος, ἔσπασε τ' ὕδατος, ὁ ἀν-
 ειλήφ τὰ πῶε τοῖς πήχεσι κώδια. ἔ
 τ' χησιμὸν ἐν θυμηθεῖς, ὡς μὲν ταῦτα
 ἔφασκεν, εἰς θάρσος ὤρμησε, ἔ ἔτυχε
 τ' νίκης. Εὐδαμόνα ἦ τ' Αἰγύπιον
 θαυμαζέας τῆς καρτερίας ἴσως, εἰ πυ-
 κλιβόντι πρὸς ἔτυχε. τούτω ἐρομδύω
 πῶς ἀν μὴ ἠπιδείη, θανάτου, ἔφη, κα-
 ταφρονῶν. Φοῖ. κὶ πείθεταί γε, ὦ Αμ-
 πελουργέ, τῶ χησιμαῖ; ἔφασκε δάζων
 γδ ἔπως ἐαυτ', ἀδαμάντινος τοῖς πολ-
 λῶς, ἔ θεῖος δοκεῖ. Αμ. Ελιξ ἦ ὁ αὐ-
 λητῆς αὐτὸς μὲν, οὐ πῶ πρὸς ἀπλω-
 κε τῶ ἱερῶ τούτω. πέμψας δὲ ἕνα τ'
 ἐαυτ' ἐπέρων, ἦρετο ποσάκις νικήσας τὰ
 Ολύμπια. ὁ δὲ, δῖς, ἔφη, νικήσας, ἐὰν
 μὴ ἐδέλης τελεῖ. Φοῖ. δαμόνιον, Αμ-
 πελουργέ. λέξας γάρ που τὸ ἐν Ολυμ-
 πία πρὸς ἀνδρῶν. πρὸς ἀνδρῶν ἦ
 ἀυτὰ νίκης μαῖ, ὅτ' ἀνὴρ ἐν παίδων
 ἐνίκα πάλω, ἀπεδύσατο τ' ἐπ' ἐμείνη
 Ολυμπιάδι πάλω τε, κὶ παγκράπον,
 ἐφ' ὧ δυσχερῶν οἱ Ηλεῖοι, δισκο-
 οῦτο μὲν ἀμφοῖν εἶργαν αὐτ' ἐκλή-
 ματα Ολυμπιακὰ ξυπδέντες αὐτὰ.
 μόγις δὲ ἀνέδησαν τὸ παγκράπον. καὶ τῆτον δ' ἔρα τ' Φθόνον ὁ Γρωτεσίλεως

A *Vinitor*. Hic secunda Olympiade ad viros reuertens Heroem precatur, vt sibi de victoria respondeat. Ipse verò iubet, vt Acheloo supplicet E-nagonio : id est, qui certanti aderit. *Phenix*. Quid sibi vult hoc ænigma? *Vinitor*. Certabat autem in Olympia aduersus Hermean Ægyptium pro victoriæ corona : sed cùm hic quidem præ vulneribus, hic verò siti defecissent. Nam vigente meri-die, pugile certamen exercebant, nubes in stadium discinditur, & si-riens Plutarchus aquam, quam co-ria brachiis inuoluta conceperant, hausit. Et oraculi memor, vt post-eca dicebat, audenter in aduersa-rium irruit, ac victoriam consecutus est. Eudæmonem autem fortè admiraris, sicubi pugnis certanti occurristi. Huic sciscitanti quo pacto vinci haud posset, si mortem ne-glexeris, respondit. *Phenix*. Et pa-ret quidem (ὦ Vinitor) oraculo. Sic enim se ipsum constituens, adaman-tinus, ac diuinus nonnullis videtur. *Vinitor*. At Helix athleta, ipse qui-dem ad hoc nondum nauigauit tem-plum : sed cùm de suis quendam so-ciiis misisset, sciscitatus est, quoties in Olympia futurus esset victor : Hic verò bis, inquit, superabis, si tet-nolueris. *Phenix*. Diuinum, Vinitor. dices enim fortè quod in Olympia gestum est. Vna enim victoria sibi prius existente, cùm vir à pueris lu-ctando vicisset, in illa Olympiade ad luctamque & pancratium sese exuit. Cuius rei causa indignati Elei, deliberabant quidem ab utroq; ipsum arcere : Olympica crimina in ipsum componentes ; vix verò ob pancratium coronarunt. Hanc igitur vt declinaret inuidiam Protefilaus

D

prædicebat. Cùm præstantibus ipsa viris aduersari minimè ignoreret. *Vinitor*. Optimè, hospes, oraculum coniectasti. *Phenix*. Ex morbis autem quibus medetur? Multos enim ipsi ais supplicare. *Vinitor*. Omnes quicunque sunt, curat: maximè verò phthises atque hydropicos, & oculorum morbos, febrisque quartana laborantes. Potest & amore captus ipso vti consultore. Vehementer etenim dolet, cùm aliquem circa amorem infelicem noverit: carminaque atque artes subiicit, quibus suas demulceant delicias. Adulteros autem neque alloquitur, nec amatorium quicquam admonet. Ait enim se ipsis iratum, quòd amorem calumniis afficiant. Quare cùm mœchus huc quandoque cum muliere quam sollicitabat, profectus esset, vellèntque in virum coniurare, præsentem quidem, sed qui nihil resciret. Protefilaus quidem hîc sub meridiem dormiebat: ipsi verò aræ adstantes iurabant. Quid igitur Protefilaus? Excitat hunc canem, etsi (vt vides) mitem, vt eos inuadat, & adhuc iurantes mordeat. Et cùm hoc pacto iusiurandum confudisset, instat viro, ac iubet, vt illos negligat. Esse namque ipsorum morsum incurabilem: Se verò nunc saltem, suamque ipsius domum conseruet. Deos enim ait omnia scire, Heroas verò Diis quidem pauciora, hominibus verò plura. Multa huiusmodi confluit turba: si omnia in Phthia, ac Phylace existentia commemorarem, cunctis Thessaliam incolentibus nota. Templum enim illi promptum per Protefilaum, atque efficax est: multaque Thessalis humana, ac mi-

σι. κὶ γὰρ τὸ κείνῃ ἱερόν, ἐν ἑξῆς τῆς Πρωτεσίλεως. κὶ πολλὰ τοῖς Θεσσαλοῖς ἔπι-

A Φυλάξας πρὸς ἑαυτὸν, εἰδὼς αὐτὸν ἀνὴρα παλιν τοῖς ἔξηρημένοις ὄντα. Αμ. ἄριστα, ξένε, τὴν χρῆσιν ἐτεκμήθη. Φοῖ. τῆν δὲ νόσων, πῖνας ἰάται; πολλοὶ γὰρ αὐτὰ φησὶ βύχας. Αμ. πάσας ἰάται, ὁπόσα εἰσὶ. μάλιστα δὲ τὰς φθόσας τε, καὶ τῶν ὑδέρων, κὶ τὰς τῆν ὀφθαλμῶν νόσους, κὶ τῶν τετραταίω περιέποντας. ἐστὶ καὶ ἐρῶντι τυχεῖν αὐτῷ Συμβούλου. ξυβαλεῖ γὰρ σφόδρα τοῖς τὰ ἐρωτικὰ ἀτυχόσιν, (ὅτι ὑποπίπτει) αὐτοῖς ἐπωδάς, (ὅτι τέχνας, αἷς τὰ παιδικὰ δέλξοις. μοιχοῖς δὲ, οὔτε προσδιαλέγεται οὐδὲν, οὔτε ὑποπίπτει πὶ ἐρωτικόν. φησὶ γὰρ ἀπηχθῆσθαι αὐτοῖς, ἐπειδὴ τὸ ἐρῶν διαβάλλοισιν. ἀφικόμενον γυνὴ ἐνταῦθα μοιχὸς ποτὲ αὐτῇ γυναικί, ἢ ἐπιέραι, καὶ ξυνομνύαι βελομένων ἐπὶ τὸν ἀνδρα, ἄφροντα μὲν, ξυωκίτα δὲ ἔπω. ὁ μὲν, γὰρ ἔτυχε καθύδων μεσημβρίας ἐνταῦθα, οἷον ὠμυσαὶ ἤδη προσεσηκότες τῷ βωμῷ. πῶ οὖν ὁ Πρωτεσίλεως; ἔξορμα ἔστι τὸ κῆνα, καὶ τοὶ χρῆσιν ὡς ὄρεας ὄντα προσεσεῖν τὸ αὐτοῖς κατόπιν, κὶ δακύν ἐπὶ ὀμνύοντας. κὶ τὸν ὄρκον ἔπρωσι ξυγχεας, ἐφίσα) τῷ ἀνδρὶ, κὶ κελύβει αὐτὸν κείνων μὲν ἀμύγειν, ἢ γὰρ δῆγμα σφῶν ἀνιάτον εἶναι, σὺ δὲν δὲ νῦν γυνὴ αὐτὸν εἶ, (ὅτι τὸ ἐαυτῷ οἶκον. τοῖς μὲν γὰρ θεοῖς, πάντα γινώσκουσιν τοῖς δὲ ἥρωας, θεῶν μὲν ἐλάττω, πλείω δὲ ἀνθρώπων. πολὺς ἔπιρρει τῆν τοῖς τῶν ὄχλους, εἰ πάντων ἀπομνημονόοιμι, ὄντων γε (ὅτι τῆν ἐν Φθίᾳ τε, κὶ Φυλάκῃ Φαιερῶν πασίν, ὅσοι Θεσσαλίαν οἰκῶ-

σημαίνε Φιλάνθεον τῷ, καὶ δὲ μύθη, καὶ
καὶ ὀργίλα αὐτῷ, εἰ ἀμφοῖτο. Φοῖ. πείθο-
μαί νη τῷ Γρωτεσίλεων, Ἀμπελουργέ.
καλὸν γὰρ ὡς ὁρῶ καὶ ὀμνύωαι τοιοῦτον
ἦρω. Ἀμ. ἡ ἀδικήσας γε ἀπιστῶν, ἔσνε,
πὸν τῷ Ἀμφιαρέων, ὃν λέγειαι ἡ γῆ ἐν
σοφῶ ἀδύτω ἔχην, Ἀμφίλοχόν τῷ
τοῦτου παῖδα, πλείω ἴσως, ἢ ἐγὼ γινώ-
σκων, οὐ πολὺ ἀπέχων τῷ Κιλίκων ἡ-
πέρας. καὶ Μάρωνα τῷ τῷ Εὐάνθοις ἀδι-
κοῖης ἀν, ἐπιφοιτῶντα ταῖς ἐν Ἰσμάρω
ἀμπέλοις, ἔ ἡδυοῖνοις αὐτὰς ἐργαζό-
μνον, φυλάσσοντα τῷ, ἔ κυκλῶντα. ὅτ δὲ
ὁρᾶται τοῖς γεωργοῖς ὁ Μάρων καλὸς
τῷ, καὶ ἀβρός, καὶ ἀναπνέων πόπιμόν π, καὶ
οἰνώδες. Γινώσκον τῷ γῆ ἔ τὰ τῷ Θρακὸς
Ρήσου. Ρῆσος γὰρ, ὃν ἐν Τροίᾳ Διομήδης
ἀπέκτεινε, λέγεται οἰκεῖν τῷ Ροδόπιω.
ἔ πολλὰ αὐτῷ θαυμαστὰ ἀδδισιν. ἰπ-
ποδῶ φεῖν τῷ Γαρ Φασιν αὐτὸν, καὶ ὀπι-
τῶν, καὶ θήρας ἀπιδεῖ. σημεῖον τῷ
θηρῶν τῷ ἦρω, καὶ, ἔδῃ σὺς ἔδῃ ἀγέλιος,
ἔ τὰς δορκάδας, καὶ ὁπόσα ἐν τῷ ὄρε
θηρία, φοιτῶν περὶ τῷ βωμόν τῷ Ρῆσου
καὶ δύο, ἢ τρία, θύεσθαι τῷ οὐδενὶ δεσμοῦ
ξυωχόμενα, καὶ ὄρεχεν τῷ μαχαίρα
ἐαυτῶ. λέγειαι τῷ ὁ ἦρος ἔδῃ, καὶ λοιμῶ
ἐρύκειν ἔδῃ ὄρας. πολυακροποτάτη
τῷ ἢ Ροδόπη, καὶ πολλὰ περὶ τῷ ἱερόν αι-
κῶμα. ὅθεν μοι δοκεῖ καὶ βοήσεσθαι ὑπὲρ
τῷ ἐαυτῷ συστραλιωτῷ ὁ Διομήδης, εἰ-
πὸν μὲν Θρακῶ κα τῷ, ὃν αὐτὸς ἀπέκ-
τεινε μηδὲν βιδοκίμον ἐν Τροίᾳ ἐργα-
σάμενον, μηδὲ δείξαντά π κείνῳ λόγου
ἄξιον, πλὴν ἰπῶων Λοκῶν, ἔ τῷ τε ἡ-
γρίμθα. καὶ δύο μὲν αὐτῶ δια Ροδόπης
τῷ, καὶ Θρακῆς πορθομέμοι. ἔδῃ τῷ θεῶ

A tia significat : rursusque iracunda,
si negligatur. *Phanix*. Credo per
Protesilaum, Vinitor : honestum est
enim, ut video, per huiusmodi quo-
que iurare Heroem. *Vinitor*. Iniu-
ria utique afficies, hospes, si non
credideris & Amphiarum, quem
tellus sapienti fertur adyto conti-
nere : huiusque Amphilochem fi-
lium plura fortasse quam ego co-
gnoscens : cum haud procul à Ci-
licum continente distes : & Euan-
this filium Maronem, quæ in Is-
maro sunt, vineas frequentantem :
& ut suavissimum ferant vinum,
efficientem : plantantemque, ac per-
lustrantem : cum interea ab agrico-
lis pulcher ac deliciosus spectatur
Maro ; potabile quid, ac vinolen-
tum spirans. Scire autem opus est
quæ & ad Thracem Rhesum spe-
ctant. Rhesus enim, quem in Tro-
ia Diomedes interfecit, Rhodopen
dicitur habitare, multaque ipsum
admiratione digna facere canunt.
C Aiunt enim equos ipsum alere, ar-
matumque incedere, ac venationi
vacare. Quod autem Heros vene-
tur, indicio esse, quod apri, ac dor-
cades, ceteraque in monte versan-
tes feræ ad Rhesi aram, ut immo-
lentur, accedant, nulloque vinculo
detentæ cultro seipsas exhibeant.
Fertur autem hic Heros pestem quo-
que à finibus arcere : cum Rhodo-
pe hominum copiosissima sit : mul-
tique circa templum existant pagi.
D Unde pro suis ipsius militibus mi-
hi videtur clamaturus Diomedes : si
hunc quidem Thracem, quem ipse
interfecit, cum in Troia nihil me-
moratu dignum gessisset : nihilque
illic plurimi faciendum præter can-
didos equos ostendisset, & esse ar-
bitremur, eiq. per Rhodopæ ac Thra-
ciam iter facientes immolemus : ip-
sos verò, qui præclara, ac diuina

peregerunt facinora, contemnamus: suam ipsorum gloriam fabulosam, temerèque iactatam arbitrantur.

Phœnix. Tuæ accedo sententiæ, Vinitor, nec quispiam deinceps huiusmodi rebus non fidem præstabit. Hi autem quos bellico more in Phrygio campo incedere aiebas, quando conspecti sunt? *Vinit.* Spectantur, inquam, spectantur à bubulcis, ac pastoribus: & quandoque in Telluris cernuntur perniciem. Etenim si pulvere inspersi apparent, ariditatem significant regioni. Sin sudore impleti, diluuvia atque imbres præ se ferunt. Quòd si sanguis circa ipsos aut arma spectentur, morbos Ilio remittunt. Cùm verò horum nihil circa simulachra cernatur, bona iam adducunt tempora. Itaque immolant ipsis tunc pastores: hic quidem agnū, hic verò taurum, ille pullum, alius ex iis quæ pascit aliquid. Quæcunque autem greges inuadunt contagia, omnia ab Aiace propterea (ut puto) aiunt proficisci, quòd cùm iudicij causa insaniret, greges pro Græcis dicatur trucidasse. Nec quisquam circa sepulchrum quicquam herbæ metu pascit. Pestifera enim ac pastu perniciofa nascitur. Fama est Troianos quandoque pastores pecudibus sibi ægrotantibus contumeliosè in Aiace se se gessisse: qui cùm sepulchrum circumsteterent, modò Hectoris, modo Troiæ, nonnunquam gregum hostem appellabant. Et hic quidem insania fuisse correptum: hic verò insanire dicebat. At pastorum perulantissimus, Ajax autem haud amplius manebat, hucusque Homeri verbum in ipsum ut pote timidum ca-

A τε, κὺ λαμπερὰ εἰργασμένοις ἔργα,
ἀπμάζοιμῶν, μωδὴ πῶ πῶ αὐ-
τῶν δόξαν ἠγούμενοι, ἔ κεκομπασ-
μένοι. Φοῖ. μὲν σὺ λοιπὸν, Ἀμπήχρ-
γέ, τάπῳ ἐμαυτὸν, καὶ οὐδὲς ἐπὶ τοῖς
ποιότοις ἀπισήσῃ. οἱ ᾗ ἐν τῷ πεδίῳ τῷ
ἐν Ἰλίου, οὐκ ἐφασκεσ τὸν μάχιμον Ἰφί-
πον δὲ αὐτῶν εἶχῃν, ποτὲ ὠφθησ; Ἀμ.
ὀρθῶναι δὴ, ἐφίω, ὀρθῶναι ἐπὶ βυκό-
λοις τὲ τοῖς ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ νομῶσι,
μεγάλοι, κὺ θεῖοι, κὺ θεῶναι ἐστὶν ὅτε ἐπὶ
κακῶ τῆς γῆς. εἰ μὲν γὰρ κεκοιμημένοι
φαίνονται, αὐχμοὶς ἴππισταίνοισι τῆ
χώρα. εἰ ᾗ ἰδρώτος πλέοι, καὶ ἀκλυσ-
μοὶς τῆ, κὺ ὀμβροῖς. εἰ ᾗ αἷμα πῶ αὐ-
τοῖς, ἢ τοῖς ὀπλοῖς φαίνονται, νόσοις τῷ Ἰ-
λίῳ ἀναπέμποισιν. εἰ ᾗ μηδὲν τούτων
πῶ τοῖς εἰδώλοις ὀρθῶναι, ἀγαθὰς ἤδη
ἀγροῖσι τὰς ὄρας, κὺ σφάττοισιν αὐτοῖς
C τότε οἱ νομῆες, ὁ μὲν, ἄρνα, ὁ ᾗ, ταῦρον,
ὁ δὲ, πῶλον, ὁ δὲ ἄλλοι, ὧν νέμει. Φθο-
ρας ᾗ, ὀπόσαι πῶ τὰς ἀγέλας γήνον-
ται, πάσαις δὲ Αἴαντος ἠκεῖν φασίν. οἶ-
μα δὲ τῆ ἐν τῇ μανίᾳ λόγον, ὅτε δὴ ὁ
Αἴας λέγει τὰς ἀγέλας ἐμπεσῶν,
διαφορῆσαι σφᾶς, οἱ κτείνων τοῖς Ἀ-
χαιοῖς ἴππῃ τῇ κρίσει. κὺ οὐδὲν νέμει πρὶ
τῶ σῆμα ἔδειξ, φόβῳ τῆ πάσας, νοσώδης
γὰρ δὴ ἀναφύεται, κὺ πονηρὰ βόσκη. ἐστὶ
D δὲ πῶ λόγος, ὡς Τρῶες ποτε ποιμένες ἐς
τῆ Αἴαντα ὑβρίζον, νενοσηκότων αὐτοῖς
τῆ πῶσάτων. καὶ πῶσαι τὸ σῆ-
μα, πολέμιον μὲν Ἐκτορα τὸν ἥερα
ἐκάλου, πολέμιον ᾗ Τροίας τὲ, καὶ
ποιμνίων. καὶ ὁ μὲν, μανίῳ αὐτὸν.
ὁ ᾗ, μανίῳ. ὁ δὲ ἀσελγέστατος τῆ ποι-

μένων, Αἴας δὲ ἐκέτ' ἐμίμνε. μέλει τούτου τὸ ἔπος αὐτῶν ἐπερραψώδης, ὡς

δηλῶ. ὁ δ' ἄλλὰ ἔμμυνον, εἶπε, βοήσας
 κ' ἔτάφρα φρικῶδες π, κ' ὄρδιον. λέ-
 γεται δ' ἔδουπῆσαι τοῖς ὄπλοις, οἷον ἐν
 ταῖς μάχαις εἰώθη. τὸ μὲν δὴ κακο-
 δαμόνων κείνων πάθος, οὐ γὰρ θαυ-
 μάζειν, εἰ Τρῶες τ', ἔνομοις ὄντες, ἐξε-
 πλάγησαν ὄρμιλιν Αἰάντος. καὶ οἱ μὲν,
 ἔπεσον αὐτῶν· οἱ δ' ἔβησαν. οἱ δὲ, ὠχρον-
 το φεύγοντες, οὐ ἐποίμανον. τὸν δ' Αἰ-
 άντα θαυμάσαι ἄξιον. ἀπέκτεινε γὰρ
 οὐδένα αὐτῶν, ἀλλὰ πλεῖστον Ἰφιδίαν, ἢ
 ἐχρῶντο, ἐκαρτέρησε, μόνον ἐνδεξάμε-
 νος αὐτοῖς τὸ ἀκούειν. ὁ δὲ Ἐκτωρ, ἐκ ἐ-
 γνώσκον, οἷμα ξένη, τ' ἄρ' ἔτι τῶν ταύ-
 τῶν. ὑβείσαντος γὰρ ἐς αὐτὸν μείρα-
 κίς πνός περὶσι, ἡ δ' ὡς φασὶ κομιδὴν
 νέει, καὶ ἀπαύδουτον ὠρμησεν ἵππῳ τὸ
 μείρακιον αὐτὸς, κ' ἀπέκτεινεν αὐτὸ
 ἐν ὁδῷ, ποταμῷ τ' ἔργον περὶθεῖς.
 Φοῖ. ἀγνοοῦν λέγεις, Ἀμπελουργέ, κ' ἢ
 σφόδρα ἐπέπλημνῶ τὸν λόγον. ὠ-
 μίλω γὰρ μηδαμῶς φαίνεαι τὸν ἠερό-
 τῆτον. κ' ὅποτε μοι τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀ-
 πητέλλεις, ὑπερήλθον τ' Ἐκτορος, εἰ μή
 τε δρότης π' ὑπὲρ αὐτῶν λέγεις, μή τ' αἰπό-
 λος, ἀφανής ἐστὶ τοῖς ἐκεῖ ἀνθρώποις,
 κ' ἀτεχνῶς κείται. πῶς μὲν γὰρ τ' Ἰά-
 ειδος, οὐδ' ἀκούειν ἄξιον οὐδὲν δὲ ὄν-
 τοιοῖδε, ἔπος δὲ ἔπεσον. πῶς δ' ἔτι Ἐκ-
 τορος (ὅς ἐρῆσμα μὲν τ' Τροίας, καὶ τῆς
 ξυμμαχικῆς παντὸς ἡμῶν ἵπποις ἔξυ-
 νείχε τεσσάρων, ὁ μηδεὶς τῶν ἠερότων ἐ-
 τῆρος, τὰς τε τῶν Ἀχαιῶν κατεπίμπερη-
 ναῖς, ἐμάχετο ἢ πρὸς αὐτοῖς ὁμῶς πάν-
 τας, ἐφορμύβτας ἢ, κ' ξυταπιομῆτοις
 ἐπ' αὐτὸν) ἐκ' αὐτῶν ἐροίμην γε, π' ἂν ἐκ' αὐ-
 τῶν ἀκούσαιμι χείρον, εἰ μὴ διαπιδῶναι αὐτὰ, μή δ' ἀμυθῶς λέγοις. Ἀμ. ἀκρὲ δια-

A nebat. Ipse verò : at manebam, in-
 quit : horrendum quid atque arduū
 ex tumulo clamitans. Dicitur præ-
 terea & armis obstrepuisse, ut in
 præliis consueuerat. quod autem in-
 felices illi passi sint, minimè admi-
 rari oportet : Si quidem Troiani,
 ac pastores existentes, Aiæcis im-
 petu perculsi sunt, & ipsorum qui-
 dem partim cecidere : partim timue-
 re : nonnulli verò ubi pascebant,
 aufugerunt. Ajax autem admiratio-
 ne dignus est. Ipsorum enim ne-
 minem occidit, quinimò qua usi
 fuerant, contumeliam patienti sus-
 tinuit animo : cum ipsis se tantum
 audire indicasset. Hector vero (ut
 puto hospes) hanc ignorabat virtu-
 tem. Superiore namque anno ab a-
 dolescentulo quodam admodum
 (ut ferunt) iuvene, ac rudi, affe-
 ctus contumelia, in adolescentulum
 irruit : ipsumque in via interfecit,
 flumini facinus adscribens. *Phœnix.*
 Ignoranti dicis, Vinitor, oratio-
 nemque admiranti. Nusquam enim
 Heroem hunc apparere censebam.
 Et cum mihi Græcorum res nunci-
 abas, Hectoris vicem dolebam.
 Si quidem neque arator, neque æ-
 polus de ipso quicquam narrat : il-
 lósq; homines latet, ac planè ia-
 cct. Nam de Paride cuius causa ta-
 les ac tanti cecidere, nihil penitus
 audire dignum censeo. De Hecto-
 re vero nonne & libenter percun-
 ctabor, & lætus audiam? nisi hæc
 pertransieris, ac negligenter dixe-
 ris. Quippe qui & Troiæ, & to-
 tius auxiliij erat columen : quadri-
 gis autem quibus Heroum nullus
 alius utebatur, Græcorumque na-
 ues comburebat, & aduersus pari-
 ter omnes in ipsum structa acie ir-
 ruentes pugnabat. *Vinitor.* Audi igi-

tur plura. Quandoquidem hoc esse haud negligenter dicere autumas. Quæ enim Ilij est Hectoris statua, semideum refert hominem, multosque præfert affectus, si quis diligenter accuratèque spectauerit. Etenim elata est, ac terribilis, alacrisque; & cum mollitie vicens, & absque vlla coma pulchritudo. Est autem vsque aded spirans, vt ad se tangendam spectatores attrahat. Hæc in circumspecto quidem Ilij loco erecta est. Multa verò eum publicè, tum priuatim operatur bona. Vnde ipsi supplicant, & sacrificij vice certamen celebrant. Quando iam aded feruida efficitur atque Enagonios*, vt ex ipsa defluat sudor. Adolescens itaque Assyrius Ilium profectus, conuicio Hectorem prosequabatur: currus, quibus ab Achille quondam tractus est, ipsi obiiciens. Aiacisque lapidem quo petitus aliquandiu exanimatus iacuit: & quòd Patroclum primùm fugerit, nec ipsum interfecerit, sed alij. Hectoris autem statuam transmatabat. Achillis enim ipsam esse dicebat: post comam Patrocli causa abscissam. His expletum conuiciis adolescentem Ilio expulit, & priusquam decem inde abesset stadia, amnis aded breuis, vt ne nomen quidem in Troia adhuc sortitus esset, ingens ex paruo attollitur: & vt qui diffugerunt comites retulere, magnus atque armatus anni præcedebat miles, barbara ac vehementi ipsum exhortans voce: vt in eam viam aquam flecteret, qua haud magnas adolescens agitabat quadrigas, quas vnà cum adolescente vociferante, & Hectorem in posterum cognituro, cum amnis surripuisset, in suum ipsius abduxit alueum. Itaque cum

v. certa-
mini ad-
dicta.

A πλόνων, ἐπειδὴ τὸ ἡγῆ ἢ μὴ ἀμύμων
 φράζαν. ἢ γὰρ ἐν Ἰλίου ἀγαλμα ἔ-
 κτορος, ἡμιθεῶ ἀνδρῶ πῶ εἴοικε, ἔ πολ-
 λα ἠδὲ ἐπιφαινέ τῶ θεωρουῦν αὐτὸ
 ξυὸ ὄρῳ λόγῳ. ἔ γὰρ φρονημάτων δὲ
 δοκεῖ, ἔ γοργόν, ἔ φαιδρον, ἢ ξυὸ ἀ-
 βρόπιτε σφριγῶν, ἢ ἡ ὠρε μετ' οὐδε-
 μίας κόμης. ἐστὶ δ' ἔ τῶ ἡ ἐμπνευ, ὡς τ'
 θεαπῶ ἐπισσάσαδς διγαν. τὸ ἰδρυ
 μὴ ἐν τῷ βλεπῶ ἔ Ἰλίου. πολλὰ ἢ
 B ἐργάζεται χρεσά, κοινῆ τε, καὶ εἰς εἷα.
 ὄθεν ἀχρονται αὐτῶ, ἔ ἀγῶνά θυοισιν,
 ὅτε δὴ θερμὸν οὐτῶ, ἢ ἐναγῶνιον γίνε-
 ται, ὡς ἔ ἰδρῶτα ἀπ' αὐτῶ λείβεαδς. μει-
 ράκιον οὐὸ Ἀσσυριον, ἢ ἡκον ἐς τὸ Ἰλιον,
 ἐλοιδορεῖτο τῶ Ἐκτορι, προφέρον αὐτῶ x. αὐτῶ
 τὰς τ' ἐλξίς, αὐτῶ ἔξ Ἀχιλλέως ποτὲ ἐς
 αὐτῶν ἐγῶντο, ἔ τ' ἔ Αἴαντος λίθον, ὡ
 βληθεῖς, ἀπέθανε πρὸς βραχύ. ἔ ὡς
 Πάροικλον τῶ πρῶτῶ ἐφυγε, ἢ ὡς ἔ δὲ
 C ἀπέκτεινε, ἀλλὰ ἔ τροι. μετεποίῃ ἢ ἔ
 τὸ ἀγαλμα ἔ Ἐκτορος. Ἀχιλλέως ἢ
 ἐφασκεν εἶ) αὐτὸ μτ' πῶ κόμῳ, ἢ
 ἐκείρατο ἔπῃ τῶ Πατρόκλω. τούτων ἐμ-
 φορηθέν, ἔξήλασεν ἐν τῶ Ἰλίου, ἔ πρὶν
 ἢ δέκα πορβυθῶναι σταδίους, ποταμὸς
 οὐτῶ βραχύς, ὡς μηδὲ ὄνομα αὐτῶ ἐν
 τῆ Τροία εἶ), μέγας ἐν μικρῶ ἀίρειαι,
 ἔ ὡς ἀπήγελλον οἱ διαφυγόντες τῶ
 ὄπαδῶν, ὀπλίτης ἠοῖτο ἔ ποταμῶ μέ-
 D γας, ἔρακῆδὸ μῶνος αὐτῶ βαρβαρῶ
 τῆ φωνῆ, καὶ σφοδρῶ, ἔπῃς ἐφῆν τ'
 ὕδωρ ἐς τ' ὄδον, δὲ ἢς τ' μειράκιον ἢ-
 λαυσεν ἐπὶ τετάρων ἰπῶων ἔ μεγά-
 λων. οἷς ὕπο λαβῶν ὁ ποταμὸς ὀμῶ τῶ
 μείρακίῳ, βοῶν τ' ἢ, ἢ ξυωῖεντι λοιπὸν
 ἔ Ἐκτορος, ἀπήγαγῶ ἐς τὰ εἰαυτῶ ἠδὲ.

ἀπώλεσεν, ὡς μηδὲ αὐγέας ξυγχωρή-
 σαι τὸ σῶμα ὄχετο γὰρ ἐκ οἴδ' ὅποι ἀ-
 φανιδέν. Φο. οὔτε τ' Αἴαντα χεῖρ' αὐ-
 μάζειν, Ἀμπελουργέ· καρτήρησαντα τὰ
 ἐκ τ' ποιμῶν, οὔτε τ' Ἑκτορα ἠγείδαται
 βάρβαρον, μὴ ἀναχρόμιον τὰ ἐκ τῆς
 μειρακίας. τοῖς μὲν γὰρ καὶ συγνώμη
 ἴσως. ④ Τεφρῆς ὄντες, ἐπὶ καὶ πονήφους
 ἐχόντων σφίσι τῶν παρθάτων, ἐπεπή-
 δων τῷ τ' Ἄφω· μειρακίῳ ἢ Ἀσυρίῳ
 πομπύοντι ἐς ⑤ τῆς Ἰλίου ἥρω, πῶς αὐ-
 συγνώμη; οὐ γὰρ δὴ Ἀσυρίοις τε, καὶ
 Τρωσὶ, πόλεμος ποτὲ ἐγένετο, οὐδὲ τὰς
 ἀγέλας σφῶν ὁ Ἐκτωρ ἐπόρθησεν, ὡς
 τὰς τῶν Τρώων ὁ Αἴας. Ἀμ. πεπονθέ-
 ναι πὶ παρὰ τ' Ἑκτορα δοκεῖς, ὦ ξένε,
 καὶ ἐκ ἀξίῳ διαφέρεαι. ἀλλ' ἐπανιώ-
 μῳ ἵππ' τὰ τῆς Αἴαντος· οὐκ εἶδεν γὰρ οἴ-
 ματι πῶς ἐβόλιω τ' λόγου πεποιήσας.
 Φοῖ· οὐκ εἶδεν, Ἀμπελουργέ· καὶ ὡς δοκεῖ
 ἐπανιώμῳ. Ἀμ. πῶς σεχε οὐκ, ξένε.
 νηὸς ποτ' καθορμησαμένης εἰς τὸ Αἴαν-
 τειον, δύο τῶν ξένων παρὰ τῆς σήματος
 ἠλύον τε, καὶ πεπλοῖς ἐπαίζον. ἵππ' αὖτε
 ὁ Αἴας, πρὸς θεῶν, ἔφη, μετὰ δευτέρου μὲν
 τ' παιδιαν τῶν τῶν. ἀναμνηστικὴ γὰρ
 μετὰ Παλαμήδους ἔργων σοφῆς τε,
 ἔμμελα ἵππ' ἡδύς μοι ἀνδρός. ἀπο-
 λώλεκε ἢ καμὲ, κακῆϊνον, ἐχθρὸς εἰς,
 ἀδικον ἄρσεν ἐφ' ἡμᾶς κρίσιν. Φοῖ· δε-
 δάκρυκα νῆ τ' ἠλιον, Ἀμπελουργέ· τὰ
 γὰρ ἀμφοῖν πάθη, ὡραπλήσια τε, καὶ
 εἰκότα εἰς βύνοισιν. Ἀγαθῶν μὲν γὰρ
 κοινωνία πικτεῖ ποτὲ καὶ φθόνον. ὅσοι δὲ
 αὐτὴν κοινωνήσωσι συμφορῶν, ἀγαπῶσιν
 ἀλλήλους, τ' ἔλεον τ' ἔλεος ἀντιδιδόντες.
 Παλαμήδους ἢ καὶ εἰδῶλον ἔχους δὴ

A perdidit, ut ne corpus quidem re-
 cipere permetteret. Nam nescio quò
 profectum evanuit. *Phenix*. Neque
 Aiacem admirari oportet, Vinitor,
 quòd pastorum contumelias æquo
 animo tulerit: neque Hectorem esse
 barbarum existimare, quòd ado-
 lescentis conuicia nequiverit susti-
 nere. His enim & venia fortasse
 danda est, qui cùm Troiani essent,
 pecudesque sibi malè haberent, tu-
 mulo insultabant. At adolescenti
 B Assyrio in Troianum Heroem con-
 uicia iactanti, quænam venia dan-
 da esset? neque enim inter Assyrios
 ac Troianos vllum vnquam gestum
 est bellum, neque ipsorum greges
 Hector diripuit, ut Troianorum
 Ajax. *Vinitor*. Affectu quodam er-
 ga Hectorem moueri videris, hos-
 pes, nec cum ipso dissidium exer-
 cere dignum censeo. Ceterum ad
 Aiæcis gesta redeamus: illinc enim
 nostra (ut puto) digressa est ora-
 tio. *Phenix*. Illinc, Vinitor, & ut
 videtur, reuertamur. *Vinitor*. Ad-
 C uerte igitur, hospes. Appulsa quan-
 doque Aiæcis tumulo naui, exter-
 norum duo pro sepulchro exulta-
 bant, ac tesseriis ludebant: quibus
 adsistens Ajax, Per Deos (inquit)
 hunc mutate ludum. Palamedis e-
 nim & sapientis, & mihi oppidò
 quàm necessarij facinora in men-
 tem reducit. Perdidit autem tam
 me quàm illum inimicus vnus, i-
 D niquum in nos machinatus iudi-
 cium. *Phenix*. Lachrymas effudi
 per Solem, Vinitor. Nam quæ v-
 terque passus est, similia sunt, & ad
 beneuolentiam conuenientia. Bo-
 norum etenim communicatio, in-
 uidiã quoque plerunque parit.
 Quicumque verò calamitates com-
 municauerint, mutua se inuicem
 diligunt miseratione. Sed potesne
 quempiam dicere, qui Palamedis

in Troia simulachrum viderit? *Vinitor.* Quæ quidem spectantur simulachra, nondum cuius singula sint, constat. Multa namque: & alius aliud, specie præterea, atque ætate, armisque inuicem mutantur. Huiusmodi tamen de Palamede audio. Erat Ilij agricola: idem quod ego quandoque faciens. Is Palamedis calamitatem iniquo animo ferebat: & ad litus profectus, iuxta quod lapidibus ab Achiuis dicitur petitus, ipsum lugebat, & quæcunque sepulchris lege sanciant homines, pulueri offerebat, vitiumque suauissimas ipsi deligens vini poculum exprimebat, & vnâ cum Palamede bibere dicebat, cum ab operibus quiesceret. Erat autem ipsi & canis, qui arte quadam blandiens hominibus insidiabatur. Hunc Vlysses appellabat, & Palamedis causa hic cadebatur Vlysses: mala exaudiens infinita. Statuit autem hunc quandoque adire amatorem, aliquoque afficere beneficio. Itaque cum viti vacaret, genūque ipsius mederetur, assistens ipsi Palamedes, Ecquid me nosti (inquit) agricola? quo pacto respōdit, quem nondum vidi? Quid igitur (inquit) amas, quem minimè nosti? Intellexit agricola esse Palamedem: & speciem ad ingentem Heroem pulchrumque, ac virilem referebat, nondum triginta annos natum: ipsumque ridendo amplectens, Dilige te (inquit) ô Palamedes, quod mihi hominum sapientissimus: & in iis quæ ad sapientiam pertinent, æquissimus athleta fuisse videaris: & ob Vlyssis in te fraudes, ab Achiuis miseratione digna perpeffus. Cuius tumultus si quis hîc esset, defossus iam diu à me fuisset. Scelestus

ἐπὶ σοὶ τέχνας. ἔπεφος εἶλες ἦν ἐνταῦθα, ἔξωρόρουκί ἀνὲπ' ἄμεξ' παλάμια μακρὸς

A πνα εἰπεῖν ἐαρεκότα ἐν Τροία; Ἀμ. τὰ μὲν ὀρώμενα εἶδω λα, οὐ πω δὴ λα ὅτου ἔκασον. πολλὰ γὰρ κ' ἄλλο ἄλλο. Διαλλάττει δ' ἄλλήλων κ' ἰδέα, ἔηλικία, κ' ὄπλοις. ἀκούω δ' ὅμως ἔπεφ' ἔ Παλαμήδου τοιαῦτα. ἰὼ γεωργὸς ἐν Ἰλίου, ταυτὸν ποτὲ μοι παρὰ τῶν. ἔδρα ἐπεπόνθει π' παρὰ τὸ τῆ Παλαμήδου παρὰ τοῦ, κ' ἐδρῶν αὐτὸν, ἦκων ἔπι τιὼ B ἦϊόνα, πρὸς ἡλέγε) ἰσὸ τῶν Ἀχαιῶν βεβλήσασαι. καὶ ὅποσα νομίζουσιν ἔπι σιμάτων ἀνδρῶποι, ἐπέφρε τῆ κόνει. τὰς τε ἰδίους τῶν ἀμπέλων ἔξαιρον αὐτὰ, κρατῆρα ἐστύγα. καὶ ξυμπίναν τῶ Παλαμήδου ἐφασκεν, ὅτ' ἀπαπῶοιτο τῶν ἔργων. ἰὼ δ' αὐτὰ ἔκων, τέχνη αἰκάλλων, κ' ἰσσοκαθήμνος ἔδρα ἀνδρῶποις. τῆτον Οδυσσεῖα ἐκάλει, καὶ ἐπαίετο ὑπὲρ τῆ Παλαμήδου, ὁ Οδυσ- C σεῖς ἔδρα, παρσακούων κακὰ μωρία. δοκεῖ δ' τῶ Παλαμήδου ἔπιφοιτῆσαι ποτὲ τῶ ἐραστῆ τούτου, κ' ἀγαθὸν π' αὐτῶ δοῦναι. ἔδρα τὰ ὀ μὲν, παρὰ ἀμπέλων πνὶ ἰὼ, γόνυ αὐτῆς ἰώμενος. ὁ δ' ἔπι τῆς αὐτῆ, σὺ γινώσκεις με, ἐφη, γεωργέ; καὶ πῶς, εἶπεν, ὄν οὐ πω εἶδον. π' οὐκ, ἐφη, ἀγαπᾷς ὄν μὴ γινώσκεις; ξυνεῖκεν ὁ γεωργὸς, ὅτι ὁ Παλαμήδου εἶπ' κ' τὸ εἶδος ἐς ἡρω ἀνέφρε μέγα τε, ἔκαλόν, ἔ ἀνδρείον, ἔπω τεράκοντος ἔπι γερονότα. κ' πρὶ βαλῶν αὐτῆ μειδιῶν, D Φιλῶ σε, ὦ Παλαμήδου, εἶπεν, ὅτι μοι δοκεῖς φρονιμώτατος ἀνδρῶπων ἔστονέναι, κ' δικαιοτάτος ἀθλητῆς, τ' κ' ἔδρα φίδου παρὰ μακρῶν. πεπόνθειναι τε ἰσσο τῆ Ἀχαιῶν ἐλεῖνα, δια τῆς Οδυσσεῖος

γδ, κακίων τ' κινύος, ὃν ἐπ' αὐτῷ βέ-
 φω. Φεδῶμθα λοιπὸν τῆς Οδυσσεύος ὁ
 ἦρωος, ἐφη. πούων γδ ἐπραξάμην αὐ-
 τ' δίκας ἐγὼ ἐν ἄδου. σὺ δ', ἐπειδὴ Φι-
 λείσ που ἴας ἀμπέλους, εἶπέ μοι τί μά-
 λιστα πῶς αὐταῖς δέδοικας. τί δ' ἄλλο
 γε, εἶπεν, ἢ τὰς χαλάζας, ὑφ' ὧν κί-
 τυφλῆται τ' ἔρηνωται. ἰμαῖντα ποί-
 νω, εἶπεν ὁ Παλαμήδης πριάπιω μὲν
 μᾶ τ' ἄμπέλων, ἔου βεβλήσονται
 αἱ λοιπαί. Φοῖ. Ἐφός τε ὁ ἦρος, Ἀμ-
 πελουργέ, καὶ αἰεὶ π βέλεισκων ἀγαθὸν
 τοῖς ἀνθρώποις. Ἀχιλλέως δ' ἔπει, π
 ἀν εἶποις, ἔτον γδ θεότατον τ' Ἐλλιω-
 κὸς παντὸς ἠγέμεθα. Ἀμ. τὰ μὲν ἐν τῷ
 Γόντω, ξένη, εἰ μὴ πω ἐς αὐτ' πέπλυ-
 κας, καὶ ὅσα ἐν τῇ ἐκεῖ νήσῳ λέγεται
 πρὸς τὴν, ἐγὼ σοι ἀπαγγέλω ὑστερον ἐν
 τῷ πρὶ αὐτῷ λόγῳ, μακροτέρῳ ὄντι. τὰ
 δ' ἐν Ἰλίῳ, πρᾶπλήσια τοῖς ἄλλοις ἦ-
 ροσι. καὶ γὰρ πρὸς διαλέγεταί σοι,
 καὶ ἐπιφοιτᾷ, καὶ θηρία διώκει. Ἐυμ-
 βάλλον δ' αὐτ' Ἀχιλλέα εἶ, τῆ τ' ὤ-
 ρα τ' εἶδου, καὶ τῶ μεγέθει, καὶ τῇ ἀ-
 στραπῇ τ' ὀπλων. κατόπιν δ' αὐτῷ, ζάλη
 ἀνέμων εἰλείται, πομπὸς τῆς εἰδώλας.
 Ἐπιλείψα με ἡ Φωνή, ξένη, τῶν ποιού-
 των μνημονύοντα. καὶ γὰρ ἡ καὶ πῶς
 Ἀνπλόχου ἀδύσιν, ὡς κόρη Ἰλιάς Φοι-
 τῶσα ἔπι τὸν Σκάμανδρον, εἰδώλας
 Ἀνπλόχου συνέτυχε, καὶ πρὸς ἐκεῖνο τῷ
 σώματι, ἐφῶσα τ' εἰδώλας, καὶ ὡς βυ-
 κόλοι μείρακια πῶς. Ἐπι Ἀχιλλέως
 βωμὸν ἀστραγαλίζοντες, ἀπέκτεινεν
 ἀν' ὁ ἔστος τῇ καλαύροπι πλήξας τ' ἐ-
 τρῶ, εἰ μὴ ὁ Πάτρικλος αὐτῷ διε-
 πλόσεν. Ἐρεκεῖ μοι εἰπὼν ὑπὲρ ἀστραγάλων ἀνιγμα εἶ. γνώσκον δὲ ὁ πρῶτος

A est enim : ac cane, quem ipse
 causa alo, deterior. Parcamus in
 reliquum Vlyssi, inquit Heros. Ho-
 rum namque apud inferos ab eo
 accepi pœnas. Tu autem postquam
 vites diligis, dic mihi, quid ma-
 ximè ipsis times? Quid nam aliud
 (inquit) quàm grandines, à qui-
 bus occæcantur, ac franguntur? Vi-
 tium vni (inquit Palamedes) lorum
 applicemus, & ceteræ grandinibus
 B haudquaquam petentur. *Phoenix*.
 Sapiens utique est heros, Vinitor,
 sempérque boni aliquid hominibus
 excogitat. De Achille autem quid
 dices? Hunc enim omnium Græ-
 corum maximè diuinum arbitra-
 mur. *Vinitor*. Quæ quidem in Pon-
 to, hospes, si nondum ad ipsum
 nauigasti: quæque in insula ibi exi-
 stente agere dicitur, ego tibi in
 proluxiore de ipso oratione postea
 referam. Quæ verò in Troia, ab
 C aliis nequaquam differunt Heroi-
 bus. Etenim nonnullos adit, at-
 que alloquitur, feràsque insequitur:
 quòd autem sit Achilles, cùm spe-
 ciei pulchritudine, tum magnitu-
 dine, atque armorum fulgore con-
 iiciunt. Post terga autem ipsius,
 ventorum procella simulachri co-
 mes volutatur. Deficiet me vox,
 hospes, talia memorantem. Etenim
 de Antilocho quoq; canunt, quòd
 scilicet puella Ilias ad Scamandrum
 D proficiscēs Antilochi simulachrum
 alloquatur: ipsiusque amore capta
 corpori inhæreat, quòdque bu-
 bulci adolescentes, dum circa A-
 chillis aram talis luderent, alter pe-
 do alterum percutiens occidisset,
 ni ipsos Patroclus deterruisset: mi-
 hi fatis est dicens vnus pro talis
 sanguis. Licet autem hæc cùm ex

bubulcis, tum ex Ilium incolentibus percipere. Eorum enim utimur commercio, ut pote Helespontiaci ostij ripas habitantes: & fluvium, ut vides, mare facientes. Age hospes, iam clypeum resumamus, quem neque ab Homero, neque à cæteris fuisse cognitum poëtis asserit Protefilaus. *Phenix.* Exoptanti mihi reddis, Vinitor, istum de clypeo sermonem, est enim (ut puto) auditu rarum. *Vin.* Rarissimum; quare animaduertens audi. *Phenix.* Animaduertens, inquis? ne feræ quidem in Orphæum canentem sic inhiauerant: ut te audiens ego & aures arrigo, & mente inuigilo, omniâque ad memoriam colligo. Existimo autem, me ex iis vnum esse, qui ad Troiam militarunt, vsque adeò à Semidiis de quibus differimus, detentus sum. *Vinitor.* Postquam igitur ita sentis, ex Aulide soluamus, ô hospes: nam quod illic collecti fuerint Græci, C

verum est. Orationis autem ingressus atque initium Protefilao deditur, quod Mysiam quidem tunc Telepho subditam, priusquam Troiam diripuerint Græci: Telephusque pro suis dimicans, ab Achille fuerit vulneratus, licet tibi & à Poëtis audire: neque enim hæc ab ipsis omissa sunt. At credere quod Græci regionem ignorantem, Priami res se depopulari arbitrarentur, Homeri de Calchante vate redarguit sermonem. Nam si ad vaticinium nauigabant: & artem ipsam ducem faciebant, quónam pacto illuc inuiti appulsi sunt, aut aduecti, quod ad Troiam irent, ignorarunt: cum præsertim multis & bubulcis & pastoribus occurrerent. nam hæc

A ταῦτα, ἔπειτα τῶν βουκόλων, ἔπειτα τῶν οἰκουμένων τῷ Ἰλίῳ. Ἐπιμύνη μὲν γὰρ ἄτε τὰς ὄχθας οἰκουῦτες τῶν Ἑλλησπόντου ἐμβολῶν, καὶ ποταμὸν ὡς ὄρεας πεποιμημένοι τὴν θαλάσσιον ἀγέδην, ἔπειτα τὴν ἀσπίδα ἤδη ἀναλαβόμενοι, καὶ ὁ Πρωτεσίλεως Ομήρω τε ἠγνοῦσθαι φησι, καὶ ποιητῆς πάσι. Φο. ποδοῦπ ἀποδίδως, Ἀμπελουργέ, τὸ πρὶ αὐτῆς λόγον. σπῆνιον γὰρ οἶμαι διακρίσεως. Ἀμ. σπῆνιῶτατον. ποροσέχων ὅ, ἀκροῶ. Φοῖ. ποροσέχων λέγεις; οὐδὲ τὰ σπῆνιᾶ ἐς τὸν Ορφέα οὕτως ἐκεχῆναι ἀδόντα, ὡς ἐγὼ σου ἀκούων, τὰ τε ὠπταῖσι καὶ τὸν νοῦν ἐγρήγορα, ἔξυλλεγμαι ἐς τὴν μνήμην πάντα ἠγέμαι ὅ, καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν ἐστρατιδικῶν, εἰς εἶ. ποδοῦπ κατέχημαι τοῖς ἡμιθέοις ὑπὲρ ὧν διαλεγώμεθα. Ἀμ. ἐκούῳ ἐπειδὴ φρονεῖς οὕτως, αἰρωμῆν δὲ Ἀυλίδος, ὡς ἔπειτα. καὶ γὰρ ἐκεῖ στωφλέχθαι σφῆας, ἀληθῆς. τὰ δὲ ἐμβατήρια τὸ λῶμα τῷ Πρωτεσίλεω δόχθω. ὡς μὲν δὴ τὴν Μυσίαν πορὸ Τροίας οἱ Ἀχαιοὶ ἐπόρθησαν ἐπὶ Τηλέφῳ τότε οὔσαν, καὶ ὡς ὁ Τηλέφος ὑπὲρ τῆς αὐτῆς μάχης, ἐβώθη ὑπὸ τῆς Ἀχιλλέως, ἐστὶ σοὶ καὶ ποιητῶν ἀκούειν. οὐ γὰρ ἐκλέλειπται αὐτοῖς ταῦτα. καὶ ὅ, πρὸς ἄνθρωπον ὡς ἀγνοῦσαντες οἱ Ἀχαιοὶ τὴν χώραν, τὰ τὸ Πριάμην ἀγνοῦσθαι, ἔπειτα φέρειν ὄνον, διαβάλλει τὸν ὄνον Ομήρου λόγον, ὃν πορὸ Κάλχαντος λέγει τῆς μαντικῆς. εἰ γὰρ ἐπὶ μαντικῆ ἐπλεον, καὶ τὸ τέχνην ἠγεμόνα ἐποιεῖτο, πῶς ἂν ἀκόντες ἐκεῖ καθωρμίθησαν;

πῶς δὲ ἂν καθωρμιθέντες, ἠγνοῦσαν ὅτι ἐς Τροίαν ἦκοισι; καὶ ταῦτα, πολλοῖς μὲν βουκόλοις ἐντετυχηκότες, πολλοῖς δὲ ἂν ποιμέσι· νέμεται γὰρ ἡ

χώρα μέγχι θαλάσσης, καὶ τοῦ ὄρους ἐ-
 ρωτῶν τοῖς ἑσπέραισι σὺν ἡμῶν οἶμαι τοῖς
 καταπλέουσιν. εἰ δὲ καὶ μηδενὶ τῶν ἐνέ-
 τυχον, μηδὲ ἤροντο τὸ ποιεῖν οὐδὲν, ἀλλ'
 Ὀδυσσεὺς γάρ, καὶ Μενέλεως εἰς Τροίαν
 ἤδη ἀφίγμενοι τε, καὶ πεπρεσβυκότε,
 καὶ τὰ κρήδεμνα τῆς Ἰλίου εἶδότε, οὐκ ἂν
 μοι δοκοῖσι ἀειδέειν ταῦτα, οὐδ' ἂν
 ζυγωρῆσαι τὰ στρατῶν, διαμῦρτα ἄν
 τὸν πολέμου ἐκόντες μὲν δὴ οἱ Ἀχαιοί,
 οὐδὲ Μυσοὶ ἐλπίζοντο λόγου εἰς αὐτοὺς
 ἠκόντος, ὡς ἀριστα ἠπειρωτῶν πράττειεν.
 καὶ πῆ καὶ δεδιότες, μὴ ἀπρόσοικοι τῷ
 Ἰλίῳ ὄντες, εἰς κοινωνίαν τῶν κινδυνῶν
 μετακλιθῶσι. Τηλέφῳ δὲ Ἡρακλείδῃ
 τὸν ὄντι, καὶ ἄλλως γυναικῶν, καὶ ὠπλισμέ-
 νης γῆς ἔρχοντι, οὐκ ἂν κτὰ ταῦτα ἐ-
 φάνετο. ὅθεν πολλὴν μὲν ἀσπίδα πα-
 ρέταπτε, πολλὴν δὲ ἵππων. ἦγε δὲ οὐδὲ
 μὲν, ἐκ τῆς ἰσθμῶν Μισίας, ἦρχε δὲ οἶ-
 μαί πασης, ὅποση ἐπὶ θαλάσσης. οἱ δὲ ἐκ
 τῶν ἄνωθεν Μυσῶν ἑνωμαχίῳ, οἱ
 Ἀβίοις τε οἱ ποιητῶν καλοῦσι, ἔτι ἵππων
 ποιμένας, ἔτι γὰρ αὐτῶν πίνοντας.
 τῆς δὲ γὰρ Ἀχαιῶν διδυοίας, καθ' ἡμῶν
 ἐποιουῦτο οὐδὲν πρὶν οἰσίν, οὐκ οὐσης ἀ-
 δήλας, Τληπόλεμος τε πέμψαντος ἐπὶ
 Ροδίας ὀλκιάδος ἀγγέλον ὡς ἀδύφω,
 ἔτι κελύσαντος ἀπὸ γλώττης αὐτῶν ση-
 μαίναν ὅποσα τῶν Ἀχαιῶν ἐν Αὐλίδι
 διήθετο, γράμματα δὲ οὐκ ἔπαυτο, ὅτι
 πᾶσα ἠμεσὸν εἰς ἑνωμαχίαν κα-
 τεβέβηκει, ἔτι περὶ ἐπεκύνε τὰ
 Μυσία δὲ, καὶ Σκυθικὰ ἔθνη. λέγει δὲ ὁ
 Πρωτεσίλεως, ὅτι καὶ μέγιστος αὐτοῖς ἀ-
 γώνων γένετο, τῶν δὲ ἐν αὐτῇ Τροίᾳ, ἔτι
 ὅποσοι ἀπὸ οὐδὲν βαρβαροῖς ὑπερῶν

A regio usque ad mare pascua exhi-
 bet, & nauigantibus (puto) mos
 est regionum nomina percunctari.
 Quod si horum nihil consecuti, ac
 percunctati fuissent, at Vlysses sal-
 tem, ac Menelaus, legati quondam
 ad Troiam profecti, atque Ilij Per-
 gama conspicati, haud videntur
 hæc fuisse despecturi: exercituique
 concessuri, ut ab hostili aberrarent
 regione. Sponte igitur Græci de-
 populabatur Mysos, cum omnium
 Afiam incolentium esse opulentif-
 simos ac felicissimos accepissent.
 Id quoque præterea metuentes, ne
 proximi atque accolæ Ilio existen-
 tes, ad discriminum societatem ac-
 cerferentur. Hæc autem Telepho,
 ut pote ab Hercule genito, atque
 alioqui inclyto armatæ imperanti
 regioni, haudquaquam ferenda vi-
 debantur. Vnde tam clypeatorum,
 quàm equitum multas construxit
 acies. Ducebat autem omnes ex
 sibi subdita Mysia. Vniuersæ nam-
 que (ut puto) maritimæ impera-
 bat. Superiorem præterea Mysiam
 incolentes, belli societatem inie-
 rant: quos equarum pastores, atque
 ipsarum lac bibentes, Abios Poë-
 tæ appellant. Græcorum enim con-
 filio: quo nauigationis ambitum
 facerent, haudquaquam incogni-
 to, quod Tlepolemus Rhodia na-
 uicula actuaria nuncium ad fratrem
 miserat: qui literis nondum reper-
 tis coram significaret, quæcunque
 Græcorum in Aulide persenserat,
 vniuersi mediterranei ad belli so-
 cietatem descenderant, Mysiæque
 ac Scythicæ gentes in campum
 confluebant. Aiebat autem Protefi-
 laus hoc Græcis omnium quæcun-
 que & in ipsa Troia, & cum bar-
 baris postea subierunt discrimina,

maximum extitisse. Nam & vni-
uerſi pariter Telephi in bello ſo-
cij, & ſinguli, viri erant proba-
tiſſimi: & vt Æacida, Diomedes-
que, ac Patroclus, ab Achiuis ca-
nebantur: ſic & Telephus, ac Mar-
tis filius Æmus nominis claritate
excellebant. nominatiſſimi præter-
ea erant Iſtri, Scythici ſtuuij, filij
Helorus, & Actæus. Vt autem
Græci nauibus egrederentur, My-
ſi cum ſagittis, tum aliis quoque
à terra telis minimè concedebant.
At Achiui etiam non permittenti-
bus Myſis, exire nitentur: &
Arcades, vtpote tunc primùm na-
uigantes, & in mari minimè exer-
citati, nauium nonnullas littori ap-
pulere. Ait enim (vt fortasse noſti)
Homerus, Arcades ante Ilium nec
nauticos fuiſſe, nec maritima ope-
ra attigiffè: ſed Agamemnonem ſe-
xaginta, quas ipſe præbuerat, nau-
ibus eos, cùm nondum antea na-
uigaſſent, in mare deduxiſſe. Vn-
de rei quidem militaris peritiam,
ac robur in pedites exhibebant.
Nauigantes verò neque boni mili-
tis, neque remigis officio funge-
bantur. Naues igitur imperitia, at-
que audacia appulerunt: & ipſo-
rum quidem multi ab iis qui in lit-
tore diſpoſiti erant, vulneribus af-
fecti ſunt: pauci verò deſiderati.
Achilles autem & Proteſilaus Ar-
cadibus metuentes, vtpote ex com-
pacto ambo pariter in terram de-
ſiluerunt, Myſiſque expulere: cùm
Græcorum omnium optimè arma-
ti ac pulcherrimi cernerentur, & iis
qui admodum eſſent barbari, dæ-
mones viderentur. Poſtea verò
quàm Telephus exercitum in cam-
pum deduxit, & Græci per ſilen-
tium appulſi ſunt, omnes qui na-
uibus veſti fuerant, præter guber-

A διεπολεμήθησαν Ἕλλησι. καὶ γὰρ καὶ
πλήθος διδοκίμοι, καὶ καὶ δῦδρα ἦσαν ἡ
ξυμμαχία τῷ Τηλέφῳ. καὶ ὡς περὶ ὑπὸ
τῷ Ἀχαιῶν Αἰακίδα τε ἠδόντο, καὶ Διο-
μήδης, καὶ Πατρόκλοι, οὕτω Τηλέφῳ τε
ὄνομα ἴω, καὶ Αἴμου τῷ Ἀρεος, ὄνομα-
στότατοί τ' ἦσαν Ἐλωρός τ', καὶ Ἀκταῖος,
πόταμος παῖδες τ' καὶ Σκυθίαν Ἰσθμ.
τὴν μὲν δὴ δόποισιν, οὐ ξυνεχώρου
Ⓞ Μυσοὶ ποιεῖσθαι, τοξόοντες ἀπὸ τῷ
γῆς, καὶ ἀκοντίζοντες. οἱ δὲ Ἀχαιοὶ, καὶ μὴ
ξυγχωρούτων ἐβιάζοντο. καὶ οἱ Ἀρκά-
δες ὡκελλόν πινας τῶν νεῶν, ἀτε πρῶ-
τον πλέοντες, καὶ θαλάττης οὕτω γεγυ-
μνασμένοι. Φησὶ γὰρ ὡς που γνώσκεις
Ὀμηρος, ὅτι μήτ' ναυτικοὶ ἦσαν πρὸ Ἰ-
λίου Ἀρκάδες, μήτε ἔργων θαλαπίων
ἠπθόντο. ἀλλ' ἰππὶ νεῶν ἐξήκοντα ὁ Ἀγα-
μέμνων ἐσηγάγετο αὐτῶν ἐς τὴν θα-
λαπίαν, αὐτὸς ἰππιδὸς ναῖς οὕτω πε-
πλοκόσιν. ὅθεν ἰππὶ σῆμει μὲν, ὁπόση
πολεμική, καὶ ῥώμην, ἐς τὰ περὶ αὐτῶν
χόντο πλέοντες δ', οὔτε ὀπίται ἀγαθοὶ
ἦσαν, οὔτε ἐρέται. ταῖς μὲν δὲ ναῖς, ἀ-
πειρία τε, καὶ πόλμη ὡκελλον. Ἐ πολ-
λοὶ μὲν αὐτῶν ἐτρώθησαν ὑπὸ τῶν ἐν
τῇ ῥαχίᾳ τεταγμένων· ὀλίγοι δὲ ἀπέ-
θανον Ἀχιλλεὺς δὲ καὶ Πρωτεσίλεως,
D δέϊσαντες ὑπὲρ τῷ Ἀρκάδων, ὡς περὶ δόπο
σιωδήματος ἀμφω ἅμα ἐς τὴν γῆν
ἀπεπήδησεν, Ἐ ἀπέωσαντο ἴσθς Μυσοὶς,
βυοπλοτάτω ὀφθέντε, καὶ καλλίστω τῷ
Ἑλλωικοδ' τοῖς δι' ἄγαν βαρβαροῖς, Ἐ
δαίμονες ἐδοξάτην. ἐπεὶ δὲ ὁ Τηλέφῳ
ἐπανήγαγε τῷ στραπὸν ἐς τὸ πεδίον, καὶ
προσέπλωσεν οἱ Ἀχαιοὶ καθ' ἡσυχίαν,
ἔξεπήδων αὐτίκα τῶν νεῶν, πλὴν κω-

Ἑρηνίου, ἐπείνεω, πάντες, οἱ ἡναῖς A
 ἡγεῖται. ἔταποντο ὅς ἐς μάχην, κόσμον,
 ἢ σιωπῆν ἐν θυμῶ ἔχοντες. ὁρῶς γὰρ
 ἔειπε τὸν Ομηρον, ὡς αὐτὰν εἰρηκέναι
 φησὶν, ἐπαμύναντα τὸ τ' Ἑλληνικῆς μά-
 χης ἡδός. ἦς Ζυμβελον γηέας Αἰάντα
 τὸν Τελαμῶνος λέγει. Μενεάδεω γὰρ ἔ-
 Αθηναῖς τακτικώτατον τ' βασιλέων
 ἐς Τροίαν ἐλθόντος, ἢ διδάσκοντος ἐν
 Αὐλίδι τ' στρατῶ πάντων ὡς χρῆσι- B
 μηρόα, κραυγῆ τ' χρωμάτοις μὴ ἐπι-
 πλήθοντος, οὐ ζυμεχώρα ὁ Αἴας, ἀλλ'
 ἐπέπημα. γυναικείον τ' ἀποφαίνων, ἐ-
 ἀπακτον ἔλεγε ὅτι ἐ τ' θυμὸν ἢ κραυ-
 γῆ κακῶς ἐρμιλωδία. Ταχιδεῶς ὃ, πρὸς
 μὲν τὸν Μυσοῖς, ἑαυτὸν τ', ἢ τ' Αχιλ-
 λέα φησὶν ὁμοῦ τῷ Πατρόκλῳ. ὡς
 δὲ τὸν ἔσ Αρεος Αἴμονα, Διομήδεω τε,
 ἢ Παλαμῆδεω, ἢ Σθένελον. ὡς ὃ
 τὸν ἀπὸ τ' Ἰσχυρῶ ἠκούσαν, οἱ Ατρεΐδαί C
 τε, καὶ ὁ Λοκρός, καὶ οἱ λοιποὶ ἔταχθη-
 σαν. Αἴας δὲ ὁ μέγας, τὸν μὲν τῶ
 πλήθει ἀποκτείνοντας, δευτέρας ἠγεῖτο,
 μέγας οὐδὲν ἀμύνας τοῖς δὲ τῶν εἰ-
 σων κρατουῦντας, δρυτόμοις ἐκάλεσεν καὶ
 ταύτης ἑαυτὸν τ' μάχης ἡξίστα μᾶλλον.
 ταῦτα οἱ καὶ ἴπῳ τοῖς τ' ποταμοῦ παῖ-
 δας ἡξεν, οὔτε τῶ μέρους ἑαυτῶ ὄντας,
 καὶ τὸν τ' Ἐκτορος ἵππον ἀπὸ τετραφών
 μαχομένοις ἵππων, βαίνων τε σοβα- D
 ρὸν μὲν τ' αἰχμῆς, ὡς πλεῖστα ἀσπίδα
 ἐδύπνησε, ὡς ἄραχης ἑνεκα τῶ ἵππων.
 οἱ ὃ ἵπποι κἄφρονες τ' αὐτῆκα ἐχόνον-
 το, καὶ ὁρδοὶ ἀνεσκίρθησαν. ὅθεν ἀπι-
 σήσαντες (1) Σκύδα τῶ ἀρμαπ, ἀ-
 πεπτήθησαν τε αὐτῶ ἀτακτουῦτος, καὶ
 ζυμῆπασον τῷ Αἰάντῳ. λόγου τε ἀξίως μαχοῦντοι, ἀμφοῖν ἀπέθανον (2).

natores ac seruitia, in litus statim
 emicabant, ordinemque, ac silen-
 tium continentes, ut ad pugnam
 struebantur. Rectè namque hoc Ho-
 merum de ipsis dixisse asserit, dum
 Græcæ pugnæ cōsuetudinem com-
 mendat: cuius consultorem Tela-
 monis filium ait fuisse. Menestheo
 enim Atheniensi struendæ aciei re-
 gum peritissimo, ad Troiam pro-
 ficifcente: atque in Aulide, ut in-
 struendus esset exercitus edocente,
 nec clamore vrentes increpante,
 Ajax minimè permittebat: quin-
 imò corripiebat, muliebri atque in-
 norme id esse iudicans. Dicebat
 præterea clamorem perperam animi-
 mum interpretari. Collocatos au-
 tem fuisse ait aduersus quidem My-
 sos se: & vnà cum Patroclo Achil-
 lem. Aduersus verò Martis filium
 Amonem, Diomedem, Palamedemque,
 ac Sthenelum. Sed Atreidæ,
 Locrusque, ac reliqui in eos, qui
 ab Istro venerant, instructi. Ma-
 gnus autem Ajax, eos quidem qui
 multitudinem vulgumque interficerent,
 messorum esse magni, nihil
 metentes arbitrabatur. Qui verò o-
 ptimos superassent, arboricidas ap-
 pellabat: & hac se ipsum pugna
 magis esse dignum censebat. Propter-
 ea igitur in fluminis quoque filios,
 nec eiusdem partis existentes, &
 ex quadrigis Hectoris more pugnan-
 tes irruit, superbèq. cum hasta in-
 cedens, strepitum ad perturbandos
 equos clypeo edidit. Equi autem
 & amentes repente facti sunt, & e-
 recti resularunt. Vnde Scythæ cur-
 rui vt pote perturbato, non am-
 plius fidentes, ab eo desiluerunt: &
 cum Aiace congressi sunt: strenue-
 que dimicantes ambo occidere.

Palamedis quoque gesta, ut ingenia memorat Protefilaus, qui vnâ cum Diomede, ac Sthenelo, cum Æmum, & qui cum eo erant, interfecisset, ne virtutis quidem præmia consequi dignum censebat: sed illa quidem Diomedi habenda concedebat: quandoquidem pro fortium virorum honore ac gloria ipsum omnia agere nouerat. Si verò sapientiæ coronam aliquam proposuisset Græcia, hanc nemini concedebat, cum & sapientiæ esset studiosissimus, & hoc vnum meditaretur. Cum Telepho autem se quidem conflixisse ait Protefilaus, clypeumque viuenti detraxisse. Achillem verò in nudum irruentem femori vulnus impegisse, vulnerisque postea in Troia medicum extitisse: tunc verò præ vulnere exanimatum Telephum fuisse moriturum, ni concurrentes Mysi ipsum de prælio recepissent: cum interea Mysorum quàm plurimi ipsius causa cecidisse feruntur, quorum cruore infectus fluxit Caicus. Litem autem de clypeo aduersus se, Achillem ait exercuisse: quandoquidem ipse Telephum vulnerauerat. Sed Græcos clypeum sibi magis conuenire decessuisse: quia vulnerari Telephus haudquaquam valuisset, ni illo fuisset spoliatus. Ait autem Protefilaus, quòd Mysæ mulieres cum viris, ex equis vt Amazones pugnabant, Telephique vxor Hiera huic equitatu imperabat. Hanc igitur Nireus dicitur interfecisse. Adolescentes enim totius exercitus, nec dum probatos aduersus ipsas collocauerant. Occisa autem Hiera, Mysæ exclamarunt, & cum suum ipsarum equitatum perturbassent, in Caici paludes de-

κραζον αι Μυσαί. κη ξιωταραξασαι πτω εαυτην ιππων, ες τα ε Καϊκου ελη

A μνημονεύει ο Πρωτεσίλεως και τῶν τῶ Παλαμήδους ἔργων, ὡς μεγάλων, οἷς αὐτὸς τε, κη Διομήδης, κη Σθένης, τὸν Αἴμονα, ἔσδὺ ἀμφ' αὐτὸν ἀποκτείναντες, οὐδὲ δρισείων ὁ Παλαμήδης ἠξίς τυχεύειν. ἀλλ' ἐκείνα μὲν, τῶ Διομήδῃ ξυνεχώρη ἔχον, ἐπειδὴ πάνθ' ὑπὲρ τῶν πολεμικῶν πρῆς τῶ κη δόξης ἐγίνωσκον αὐτὸν ἀπέπλοντα. Ἐφίας δ' εἶπνα σέφανον ἀποδείξῃ τὸ Ἑλλωτικόν, κη ἀν' ἐκείναι τούτου ἑτέρω, Ἐφίας τε ἀπὸ δόξης ἐρῶν, ἔμλετων ἔπο. Τηλέφω ἡ ὁ Πρωτεσίλεως, αὐτὸς μὲν συμπλακίωαι Φοί, κη τῶ ἀσπίδα ζώντος ἀεισπῶσαι. τῶ Ἀχιλλέα γυμνῶ ἀποσπῶντα, βῶσαι αὐτὸν διδύ τῶ μηροῦ, κη ἰατρὸν μὲν ὑστερον ἐν Τροίᾳ χυέας τῶ βάλαντος. τῶ ἰατροῦ μὲν σαί τε ἰπὸ αὐτῶ ὁ Τηλέφος, ἔσδὺ ἀποδεινείν αὐτῶ, εἰ μὴ οἱ Μυσοὶ ξιωδραμόντες, ἀειλοντο αὐτῶ κη τῶ μάχης. ὅτε δὴ λέγοντο πολλοὶ τῶν Μυσῶν ἐπὶ αὐτῶ πεσεῖν, ὑφ' ὧν ἡματωμένον βυλιώαι τῶ Καϊκόν. λέγει ἡ ὡς και δικάσαιτο μὲν πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπὸ τῶ ἀσπίδος, ἐπειδὴ ἐπέσῶκει τὸν Τηλέφον. οἱ ἡ Ἀχαιοὶ ψηφίσαντο αὐτῶ μάλλῶ ἀποσπῶν τῶ ἀσπίδα, ὡς κη διτῶ Τηλέφω βῶντος, εἰ μὴ ἐκείνης ἐγυμνώσῃ. Φοί ἡ ὁπ' ἔ Μυσαί γυμναῖκες ἀφ' ἰπῶων ξυνεμάχοντο τοῖς ἀνδράσιν, ὡς πρὸ Ἀμαζόνες, και ἦρχε τῶ ἰπῶων τῶν Ἰέρα, γυμνῶ Τηλέφω. ταύτην δὴ λέγει Νιρεὺς ἀποκτείνειν. τῶ ἡ μείρακιῶδες τῶ στρατῶ, κη οὐπω διδοκίμων, πρὸς αὐτῶς ἐταξαι. πεσοῦσης ἡ, ἀνέ-

ἀπὲν ἐχθησαν. πλεὺν ἢ Ἰέραν ταύτην ὁ
 Πρωτοσίλεως μεγίστην τὴν ὄντιν εἶδε γυ-
 ναϊκῶν ἡμέας λέγει, καλλίστην τὴν ἀ-
 πασιών, ὅποσιν ὄνομα ἐπὶ κάλλει ἦρθε-
 ῖτο. Ελένη μὲν ἦν πλεὺν Μενέλεω γυ-
 ναϊκῶν ἰδεῖν οὐ Φοῖβον ἐν Τροίᾳ. νυνὶ δὲ
 ὁρᾷ μὲν αὐτὴν ἢ Ελένην, καὶ ἔμεμ-
 φεῖται ἢ ὑπὲρ αὐτῆς δοποδαεῖν. εἰ δὲ ἐν-
 θυμηθεῖται πλεὺν Ἰέρου, τοσοῦτον αὐτὴν
 Φοῖβος πλεονεκτεῖν ἢ Ελένης, ὅσον κα-
 κείνη τῆν Τρωάδων. καὶ ἔδρα αὐτῆς, ἔξενε,
 Ομήρου ἐπαινέτου ἐτυχεν. ἄλλὰ Ελένη
 χαρίζομενος, ἐκ εἰσηγάγετο ἐς τὰ ἑαυ-
 τῆς ποιήματα δεῖαν γυναῖκα. ἐφ' ἣν ἔ-
 παθεῖν ἢ οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ πεσοῦση λέγον-
 ται, καὶ ὄρα κελύσαται πρεσβυτέρου
 νέου, μὴ σκυλεύειν πλεὺν Ἰέραν, μηδὲ
 προσεπτεῖται κειμένης. ἐν ταύτῃ, ἔξενε,
 τῆ μάχῃ, πολλοὶ τῆν Ἀχαιῶν ἐβόηθη-
 σαν, καὶ λείψα τοῖς τετραμένοις μανίθυ-
 τὰ ἐχθρόντο, πηλαί δερμαὶ ἐν Ἰωνίᾳ, ἀς
 ἐπὶ καὶ νυνὶ Ἀγαμέμνονεῖοις καλοῦσιν οἱ
 Σμύρῃνδου οἰκῆντες. ἀπέχουσι ἢ πεπτε-
 ράκοντα οἶμαί τε δία ἔσσεος. ἔσθη πλο-
 ποῦ αὐτοῖς αἰχμαλώτῃ κρήνη Μύσια.
 Φο. π' ἔν, Ἀμπελουργέ, Φώμῃ; ἐκόντα
 ἢ Ομηρον, ἢ ἀκόντα ὄρα λιπέειν ταύ-
 τα, οὕτως ἠδὲ αὐτῆς ποιητικῶν ὄντα; Ἀμ.
 ἐκόντα ἴσως, ἔξενε. βυλληθεῖς γὰρ πλεὺν Ε-
 λένην ὡς δέξεται γυναϊκῶν ὑμνήσαι
 ἢ τῆν κάλλει, καὶ τὰς Τρωϊκὰς μά-
 χας, ὡς μεγάλας τῆν ἄλλαχού διαπο-
 λεμηθεῖσιν ἐπαινέσαι, Παλαμήδην
 τὴν καὶ τὸν δεῖον ἔξαίρον ἀπαντὸς λόγῃ
 διὰ τὸν Οδυσσεῖα, Ἀχιλλεῖ τε μόνω τὰ
 μαχημώτατα τῶν ἔργων οὕτως ἀναπ-
 θεῖς, ὡς ἐκλαυδανέας τῶν ἄλλων Ἀ-

A latae sunt. Hanc autem Hieram
 Protefilaus omnium, quas unquam
 viderit, mulierum fuisse maximam
 fatetur, omniumque earum pul-
 cherrimam, quaecunque pulchritu-
 dinis nomen consecuta sunt. Ete-
 nim Helenam Menelai uxorem in
 Troia quidem vidisse inficiatur.
 Nunc vero ait se ipsam Helenen
 intueri, nec quod pro ipsa deces-
 serit accusare. Sed si Hieram in
 mentem redegerit, tanto ipsam He-
 B lene esse praestantiorum contendit,
 quanto illa Troianis praestiterit mu-
 lieribus. Et ne haec quidem, ho-
 spes, ab Homero laudem conse-
 cuta est. Verum Helenae gratifi-
 cans, in sua ipsius poemata diui-
 nam haudquaquam induxit mulie-
 rem. Cuius etiam occisae causa,
 nescio quid passi dicuntur Achi-
 C ui, imperasseque iuuenibus senio-
 res, ne Hieram exuerent, nec ia-
 centem attingerent. In hac, hos-
 pes, pugna Graecorum multi vul-
 neribus affecti sunt: & balinea vul-
 neratis ex vaticinio fuere, tepidi in
 Ionia fontes, quos nunc quoque
 Smyrnam incolentes, Agamemno-
 nios appellant. Quadraginta autem
 (puto) stadia ab vrbe distant: &
 Mysiae captivae galeae olim ipsis di-
 catae. *Phenix.* Quid igitur, Vini-
 tor, dicemus? spontene an inuitum
 Homerum haec tam suavia, ac poe-
 D tica reliquisse? *Vinitor.* Sponte for-
 tasse. Nam cum vellet Helenen, ut
 pote mulierum optimam pulchri-
 tudinis causa celebrare, Troiana-
 que praelia, ut omnium quae nun-
 quam alibi gesta sint maxima, lau-
 dibus prosequi, diuinumque Pa-
 lamedem, ut Ulyssi gratificaretur,
 de suo exciperet sermone: & vni
 Achilli operum praestantissima ita
 adscriberet, ut Achille pugnante,

ceterorum omnium obliuisceretur: A neque Myfia composuit carmina, neque huius belli meminit, in quo & mulier Helene formosior, & viri Achilli fortitudine minimè inferiores, & probatissimum certamen inueniri potuisset. Quòd si Palamedis mentionem fecisset, non utique inuenisset, quo pacto Vlyffis opprobrium in ipsum celaret. *Phenix.* Quid igitur Protefilaus de Homero sentit? Huius enim poemata ipsum aiebas explorare. *Vinit.* Homerum ait (ô hospes) ut pote in harmonia musica omnes cecinisse poëticos tropos, cunctòsque sui temporis poëtas, in quo quisque maximè excelleret, superasse. Magniloquentiam enim supra Orpheum exercuisse, Hesiodumque suauitate vicisse, & alio alium: & Troicum sibi subiecisse sermonem, in quem Græcorum, ac barbarorum omnium virtutes fortuna contulit. Adduxisse autem in ipsum bella, hæc quidem in viros, illa verò aduersus equos ac mœnia, alia contra fluuios, nonnulla aduersus Deos ac Deas, & præterea quæcunq; in pace existunt, choreas, odas, amorèsque atque epulas, & quæ ad agrorum cultum pertinent, opera & tempora, quæ quid in agris sit agendum, significant: navigationes, & quæ fabrefecit Vulcanus arma, viroúmque species, ac varios mores. Hæc omnia Homerum ait diuinitùs expressisse, eosque qui ipsum haud diligunt, insanire. Appellat autem ipsum Troiæ conditorem, quòd ex Homeri in ipsam luctibus sit nomen consecuta. Illa etiam Homeri carmina admiratione prosequitur, quibus ceteros poë-

χαιών, ὅποτε Ἀχιλλεὺς μάχοιτο, οὔτε Μῦσια ἐποίησεν ἔπη, ἕτε' ἐς μνήμην κατέστη τῶ' ἔργα τούτου. ἐν ᾧ ἔζη μὴ καλλίων Ἐλκύης ἄρου' ἀν', καὶ ἄνδρες οὐδ' ἄπολυ Ἀχιλλείως πλεὺ δῦδρείαν, ἔ' ἀγῶν βύδοκιμώτατος. Παλαμήδους ἢ μνημονύσας, ἕκ' ἀν' ἄρου' ὅτω ποτὲ κρύψατο ἔ' Οδυσσεύς ἐπ' αὐτῶ' ὄνιδος. Φοῖ. πῶς οὐκ ὁ Γροφτεσίλεως πρὸς ἔ' Ομήρου φρονεῖ; βασιανίζαν γὰρ πρὸ αὐτὸν ἔλεγε τὰ τούτου ποιήματα. Ἀμ. τὸν Ὀμηρον φησὶ, ζῆνε, κατὰ πρὸ ἐν ἀρμονίᾳ μοισικῇ πάντας ψῆλαι σῶν ποιητικοῖς τ' ἔργων. καὶ σῶν ποιητῶν, ἐφ' οἷς ἐχρήσθη, ὑπὲρ βεβλήσθαι πάντας ἐν ὅτῳ ἕκαστος ἴσῳ αὐτῶν κράτιστος. μεγαλορρημοσύνην τὴν ὑπὲρ τῶν Ὀρφέα ἀσκήσασαι, ἠδὸν τὴν ὑπὲρ βαλέαδ' τὸν Ησιόδον, καὶ ἄλλῳ ἄλλον. καὶ λόγον μὲν ὑποδέσθαι Τρωϊκόν, ἐς ὃν ἡ τύχη τὰς πάντων Ἑλλήνων τὴν καὶ βαρβάρων δρεῖας ξυλλέγειεν. ἔσα γὰρ γέσθαι ἢ ἐς αὐτὸν πολέμοις, σῶν μὲν, πρὸς ἄνδρας. σῶν δὲ, πρὸς ἵπποισι, καὶ τείχε' σῶν δὲ, πρὸς τὰς μούσας· τοῖς δὲ, πρὸς ποταμοῖς· τοῖς δὲ, πρὸς θεοῖς, καὶ θεῶν τ', ὅποσσαι κατ' εἰρήνῃ εἰσὶ, καὶ χοροῖς, ἔ' ὠδαῖς, καὶ ἔρωτας, ἔ' δαῖτας. ἔργα τὴν ὧν γεωργία ἀπλήθ', καὶ ὠρας, αἱ σημαίνουσι ὅποσσαι γὰρ ἐς πλεὺ γλυπτοῦ πρὸς ἠδὲν καὶ ναυπηλίας, καὶ ὀπλοποιίαν πλεὺ ἐν Ἡφαισῶ. εἶδη τὴν ἀνδρῶν, καὶ ἠδὲ ποικίλα. ταῦτα πάντα τὸν Ὀμηρον δαίμονίως ἔξηργάσθαι φησὶ, καὶ τοῖς μὴ ἔσθοντας αὐτῶν μαίνεσθαι. καλεῖ ἢ αὐτὸν καὶ οἰκιστὴν Τροίας, ἐπειδὴ βύδοκιμησεν ἐν τῷ Ὀμήρου ἐπ' αὐτῇ θρῆνῶν. θαυμάζει ἢ αὐτῶν καὶ ὅποσσαι ἔπη πρὸς τοῖς

ὁμοτέχνους, ὅτι μὴ ἄρα χέως διορθοῦται
 σφαιρῶν, ἀλλ' οἷον κίλανθαιών. Ησίοδον
 μὲν, εἰ ἀλλοῖς τε ἐκ ὀλίγοις, καὶ τῆ Διὶ
 εἰ τοῖς ἐκτυπώμασι τῶν ἀσπίδων. ἐρ-
 μινθῶν γὰρ εἶπε ποτε πρὸς τὸ Κύνων
 ἀσπίδα, ὅτι Γοργοῦ εἶδος ὑπὸ πύργῳ,
 καὶ ἐπιπηκῶς ἦσεν ὄδον Ἰπιδρέφων
 αὐτὸν ὁ Ὀμηρος. (σεφάνωτο
 Τῆ δ' Ἰπιδρέφῳ Γοργῶ βλοσυροῦσι ἐ-
 Δόνον δερκομένην, πρὶ ᾧ δειμῶς ἔ, φό-
 βος τε. οὐτως οὐτως πρὸς Γορ-
 γῶν ἀδφ. Ορφέα δ' εἰ πολλοῖς τῶν καὶ
 πρὸς θεολογίαν ὑπερῆρε. Μεσαῖον δέ, εἰ
 ὡδαῖς χρῆσιν. καὶ μὲν ἔ Παμφῶν,
 ἑφῶς ἐνδυμηδέντος ὅτι Ζεὺς εἶπεν ὅτι
 ζῶσοντων, ἔ δὲ ἀνίστα) εἰ τ' ἦς πάν-
 τα. ἀνηδέερον δ' χρῆσιν μὲν τῶ λόγῳ,
 καὶ κατὰ βεβλημένα ἐπι εἰς τὸ Δία ἄσαν-
 τος. εἰσι γὰρ τὰ τῶ Παμφῶν ἐπι, (πρὸς
 Ζεὺς κῦδισε, μέγιστε θεῶν, εἰλημένε κό-
 Μηλείη τε, καὶ ἰππεύη, καὶ ἡμιονεῖη.
 τὸν Ὀμηρον ὁ Γεφροτεσίλεως Φησίον ἐ-
 παξιὸν τῶ Διὸς ἄσαν ὕμνον. (ναίων.
 Ζεὺς κῦδισε, μέγιστε, κελαϊνεφῆς, αἰδέρι-
 ὡς οἰκουῦτος μὲν αὐτῶν ὅτι καθαροῦτα-
 τόν, ἐργαζομένον δ' ἐμβία τὰ ὑπὸ τῶ
 αἰθέρι. καὶ τὰς μάχας δ' ὀπόσαι τῶ
 Ποσειδῶνι μὲν πρὸς Ἀπόλλω, Διὶ τοῖ
 δ' πρὸς Ἑρμῆν ἐχθρόν, καὶ ὡς ἐμάχον-
 τὸ ἠ Αθηνᾶ τῶ Ἀρῆ, ἔ ὁ Ἡφαιστος τῶ
 ὕδαπ, ταῦτα τὸν Ορφέως Ἰσπον πε-
 φιλοσοφῆσαι τῶ Ὀμήρῳ Φησί, καὶ οὐ
 μεμπτὰ εἶ) πρὸς ἐκπληξιν, ἔ δὲ δία,
 ὡς περὶ ὅτι ἀμφὶ δ' σάλπιγγε μέγας
 ἔρανος, καὶ ἀνεπήδησεν αἰδωνεῖς τῶ φέ-
 νων, πνασομένης τῶ ἦς ἐκ Ποσειδῶνος.
 μέμφε) δὲ τῶ Ὀμήρῳ ἐκεῖνα. πρὸς

A ras increpat, quoniam non asperè
 sed ut latens ipsos corrigit. Hesio-
 dum quidem cum in aliis non pau-
 cis, tum per Iouem in clypeorum
 expressionibus. Hic enim Cycni cly-
 peum quandoque interpretans Gor-
 gonis speciem supinè, ac minimè
 poëticè cecinit. Vnde ipsum mo-
 neas Homerus ait,
 Terribiles oculos voluēs ibi fœua Medusa,
 Constituit; hanc circum stabant Horrôr-
 que Pauôrque.
 Sic Gorgonem canit. Orpheum au-
 tem in multis ad Theologiam per-
 tinentibus superauit, necnon & Mu-
 sæum in oraculorum odis. Præter-
 ca etiam cum Pamphus sapienter
 quidem animaduertisset Iouem esse
 animantium genitorem, & per
 quem omnia è terra oriuntur, ig-
 nauius verò ac simplicius esset vltus
 oratione, demissaque in Iouem ce-
 cinisset carmina. Sunt enim Pam-
 phi versus:
 Iuppiter excelsè, quem turpia stercora
 cingunt,
 Immundusque ouium fimus & muli at-
 que caballi.
 Homerum Protefilaus ait pro digni-
 tate Iouis hymnum cecinisse:
 Iuppiter illustris, nubes atque athera tor-
 quens.
 utpote incolente quidem ipso quod
 purissimum est, animata verò qua
 sub athere sunt reddente. Pugnas
 autem quæcunque Neptuno qui-
 dem aduersus Apollinem: Lato-
 næ verò in Mercurium fuere, &
 quòd Pallas cum Marte, Vulcanus-
 que cum aqua pugnauerint, hæc
 ad Orphei modum Homerum ait
 fuisse philosophatum. Nec esse
 dananda, ad stuporem; quinimo
 diuina, ut & illud, Circum autem ma-
 gnum intonuit cælum, & à sede resul-
 tauit Pluto, concussa à Neptuno ter-
 ra. Illa verò Homeri accusat: pri-
 mum

mum quidem quòd cùm Deos hominibus miscuerit, de hominibus quidem ingentia, de Diis verò exigua ac vilia dixerit. Deinde quòd planè cognoscens Helenen in Ægypto esse vnà cum Paride à ventis delatam; hic verò ipsam ad Ilij murum adducit, quæ in campo erant mala, spectaturam. Etenim par erat, etiam si per aliam mulierem hæc facta fuissent, tegere, ac minimè cernere, cùm ad generis calumniam spectarent. Cùm autem Paris, ne in Troia quidem ob Helenes raptum laudaretur, neque Hectorem ait virum temperatissimum, quin ipsa, si Ilij fuisset, Menelao redderetur, fuisse passurum: neque Priamum multis iam sibi interemptis liberis, Paridi vt deliciosè ageret, permissurum fuisse: neque Helenen, quin ab illis Troianis mulieribus occideretur, fuisse declinaturam, quæcunque viros, aut fratres, aut filios amisissent. Fortè verò ipsam ob contractum in Troia odium, ad Menelaum fuisse transfugituram. Excipiat autem & certamen, quod Paridem pro Helene cum Menelao sub belli fœderibus concertasse inquit Homerus. Etenim in Ægypto Helenen fuisse ait: Græcosque id iam diu haud ignorant, illi quidem valere dixisse. Pro Troianis verò opibus dimicasse, ne illa quidem Homeri laudat Protefilas, quòd cùm Troicum sibi subiecisset sermonem, post Hectorem à sermone transfilit, vt pote ad alium properans sermonem, quo Vlysses describit, & Demodoci quidem, ac Phemij odis, Troia direptionem, Epeique ac Palladis equum canit. Percurrit vero hæc,

δυαστα Ἰπὶ γράφει. καὶ ἄλλ' ἔτι μὲν ἐν ᾧδῶν Δημοδόκου τε, καὶ Φημίς, πλὴν τ' ἔτι Ἰλίῳ πόρθησιν, καὶ τῆς Ἐπειοῦ τε, καὶ Ἀθίνας ἵππων. δίφτοι δὲ αὐτὰ ἀπο-

τον μὲν, ὅτι θεοὶ ἐκείνην ἔλαβον ἀνθρώποις, πρὸς μὲν τῶν ἀνθρώπων μέγα λαοῖς εἶρηκε, πρὸς δὲ τῶν θεῶν, μικρὰ, καὶ Φαῦλα. εἶτα καὶ ὅτι σαφῶς γινώσκων ὡς ἐν Αἰγύπτῳ ἡ Ελένη ἐχέτο, ἀπενεχθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὁμοῦ τῷ Παρίδι. ὁ δὲ, ἀλλ' αὐτὴν Ἰπὶ τῆς Ἰλίου τείχεος, ὀφθαλμῶν τὰ ἐν τῷ πεδίῳ κεινὰ. ἔην εἶκος εἰ καὶ δι' ἑτέραν γυναῖκα ταῦτα ἐχέτο, ἔξυκαλύπτεσθ' ἔτι, ἔμην ὀρεῖν αὐτὰ, διαβεβλημῶν τῆς γούρας. ἐπαίνεμῶν δὲ, οὔτε ἐν αὐτῇ τῇ Τροίᾳ Παριδοῦς Ἰπὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης, οὔτε δὲ Ἐκτορα τῶν σωφρονέσατον καρτερησάμενοι, τὸ μὴ ἐκ ἀποδοῦναι αὐτὴν τῷ Μενέλεω ἐν Ἰλίῳ ἔσθ', ἔτι ἂν Πριάμον ἔξυχωρήσαι ἔξυφᾶν τῷ Παρίδι, πολλῶν ἤδη ἀπολωλότων αὐτῶν παίδων, οὔτε ἂν πλὴν Ἑλένῃ διαφυγεῖν τὸ μὴ ἐκ ἀποδοῦναι ὑπὸ τῶν Τρωάδων, ὁπόσων ἤδη ἄνδρες ἀπολώλας, καὶ ἀδελφοί, ἔμην παῖδες. ἴσως δ' ἂν καὶ ἀποδραναὶ αὐτὴν ᾤσθ' ἂν τὸν Μενέλεω διὰ τὸ ἐν τῇ Τροίᾳ μίσος. ἔζηρήσω δὲ καὶ ὁ ἀγῶν, ὃν Φησὶν Ὀμηρος ὑπὲρ τῆς Ἑλένης ἀγωνίσασθαι τῷ Μενέλεω τὸν Πάριον Ἰπὶ σπονδαῖς τῆς πολέμου. κατ' Αἰγυπτόν τ' ἔτι πλὴν Ἑλένῃ ἔτι, καὶ ἔτι Ἀχαιοὺς πάλαι ἔτι γινώσκοντας, κείνη μὲν ἐρρώσθ' φράζην, μάχεσθαι δὲ ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ Τροίᾳ πλούτου. οὐδὲ κείνη ὁ Γρωτεσίλεως ἐπαίνει τῶν Ὀμήρου, ὅτι λόγον ὑποδέμῳ Τρωϊκόν, ἀποπιδᾶ τῆς λόγου μὲν τὸν Ἐκτορα, κατὰ τῶν σπονδῶν Ἰπὶ τῆς ἑτέρον τῶν λόγων, ὡς τὸ Ὀ-

τεμών τ' λόγῳ, καὶ ἀναπνεῖς Οδυσσεῖ
 μάλλον, δι' ὃν Κυκλώπων τὸ αὐτῷ ἐπε
 νοήθη γῆρας, οὐδαμῶς τῆς γῆς Φιῶτες.
 Λαιστρυγόνες τὲ ἀνετυπώθησαν, οἷς οὐ
 δεῖς οἶδεν ὄπῃ γενόμενοι. Κίρκη τὲ δαί
 μων ἔξεποιήθη Ἐφὴ ἐπὶ Φαρμάκοις.
 καὶ θεὰ ἔφατο, ἔρανον αὐτῷ· καὶ τοὶ προή
 κοντος αὐτῷ ἦδη ἐς ὠμίον γῆρας, ὅτε καὶ
 τὰς ὑακινθίνους κόμας, αἱ δὲ τῆς Ναυ
 σικάαν αὐτῷ λυθῆσαν, φαίνε' ἔχων.
 ὅθεν ὁ Πρωτεσίλεως παύγειον τὸν Ο
 δυσεῖα καλεῖ τὸν Ομήρου. οὐδὲ γὰρ τὸ λε
 γομένης αὐτῷ Ἐφίας ἦρα ἡ κόρη. πὶ γὰρ
 Ἐφὸν εἶπε, πρὸς τὴν Ναυσικάαν, ἢ
 ἔπειραζε; καλεῖ δὲ αὐτὸν Ομήρου παύ
 γειον καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ. καθύδων τὲ γὰρ
 πολλαχόθεν δόπολυται, καὶ ἐκφέρεται τ
 νεῶς τῆς Φαιάκων, ὡς περὶ δόποθανῶν ἐν
 τῇ ὑπλοία. πρὸς δὲ τὸν Προσδῶνος μῆνιν,
 δι' ἧν ἔτε ναῖς ὑπελείφθη τῷ Οδυσσεῖ
 ἔδεμία, καὶ οἱ ἄνδρες οἱ πληρουῦτες αὐ
 τὰς ἀπώλοντο, ἔχοντες ὑπὲρ τῆς Πολυφήμου
 γῆρας φησὶν, οὐτε γὰρ ἀφικέσθαι τὸ
 Οδυσεῖα ἐς ἡδὴ τοιαῦτα, οὐτ' ἂν εἰ Προσ
 δῶνι Κυκλώψ πᾶς ἐγχετο μνηστῆρα τ
 Προσδῶ ποτε ὑπὲρ τῆς τοιούτου παιδός,
 ὡς λέοντος ὡμῶς δίκην εἶναι ἀνθρώποις
 ἠδιστον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς Παλαμήδους, ἡ
 νοῦ ὄντος, ἀπλοῦ μὲν πρὸς θάλασσαν
 τῷ Οδυσσεῖ ἐποίησεν. Διαφυγόντα δὲ αὐτ
 τὰ κείνη πάθη, ἀπώλεσεν αὐτῇ Ἰθάκῃ
 ὑπερον, θαλαττίαν οἶμαί αἰχμὴν ἐπὶ
 αὐτὸν δόξ. λέγει δὲ πρὸς Ἀχιλλέως
 μιλῶν οὐχ ὑπὲρ τῆς Χρῦσης θυγατρὸς
 ἐμπεσεῖν τοῖς Ἑλλήσιν, ἀλλὰ κακείνον
 ὑπὲρ τῆς Παλαμήδους μιλῶσαι. καὶ
 ἀποκείδω μοι ὁ λόγος εἰς τὰ τῆς Ἀχιλλέως ἔργα. δίδμι γὰρ καὶ κτ' εἴνα εἶναι

A Troicum abscindens sermonem, Vlyssique potius dedicans: propter quem Cyclosum ab ipso excogitatum est genus, cum nusquam terrarum fuerint, expressisque Laestrygones, quos nemo ubi unquam fuerint, nouit. Circe praeterea Dea, venenorum peritam, aliasque Deas ipsius Vlyssis, licet ad crudam vergentis senectam, amore captas confinxit: cum & hyacinthinas comas,

B quae apud Nauficaam ipsi floruerunt, habere videatur. Vnde Homeri ludibrium, Proteusilus Vlysem appellat: neque enim celebratam ipsius sapientiam, diligebat puellam. Quid enim apud Nauficaam sapienter aut dixit, aut egit? Vocat autem ipsum Homeri ludibrium & alibi. Dormiens etenim multis in locis perit, & ex Phaeacum naui, ut in secunda nauigatione defunctus effertur. Neptuni autem iram, quae & nulla est, Vlyssi relicta naui, & qui eas implebant nauae periere, non Polyphemi causa fuisse asserit. Neque enim Vlysem ad huiusmodi peruenisse domicilia: neque si Neptuno Cyclops fuisset filius, pro tali filio potuisse unquam ad iram concitari Neptunum, qui saui leonis more homines deuoraret. Sed propter Palamedem nepotem, nauigatu difficile quidem Vlyssi reddebat mare. Cum vero maris discrimina euasisset, in ipsa Ithaca cum postea perdidit, cum marinam (ut puto) cuspidem in ipsum edidisset. Ait autem Achillis quoque iram haud ob Chryse filiam Graecis incidisse: verum & illum Palamedis causa fuisse iratum. Sed hic sermo ad Achillis facinora referuetur. Omnes enim percurram

D

heroas, quæ de ipsis à Protefilao audiuerim referens. *Phoenix.* Ad suauissimâ mihi orationem peruenisti. *Quadrupedumque virumque sonus iam percuit aures:* magnâque aliquid boni me auditorum auguror. *Vinitor.* Audi hospes. Nihil autem me prætereat. Protefilaus: nec eorum quæ audiui quicquam obliuiscar.

NESTOR.

Itaque Nestorem Nelci filium, Græcorum natu maximum, ad Troiam venisse dicit: multisque exercitatum bellis, ætate iam vigente sibi exhaustis, gymniciisque certaminibus, in quibus pugilatus, ac luctæ præmia proponebantur, & quod ad struendos tam pedites quàm equites pertinet, hominum optimè tenentem, & ab adolescentia ita populum ducentem, vt per Iouem non ipsi adularetur, sed modestiorem redderet. Agere autem ipsum orationis pulchritudine, ac suauitate. Vnde & increpationes, quibus vteretur, minimè rudes atque iniucundas videri: & quæcunque de ipso ab Homero dicta sunt, verè omnia dicta esse fatetur. Præterea etiam quæcunque alij de Geryonis bobus dixere, quòd scilicet Herculi eas Neleus, ac ceteri præter Nestorem Nelidæ abstulerint, vt vera, nec adiuuenta, siue ficta laude prosequitur Protefilaus. Herculem enim æquitatis præmium Messenen Nestori dedisse, quòd non vt fratres quicquam aduersus boues deliquisset. Dicitur autem Hercules ipsius modestissimi ac formosissimi existentis, amore fuisse captus, magisque ipsum quàm Hylam aut Abderum dilexisse. Hi enim puelluli adhuc erant, atque ad-

ἤρας, ἀπαγγέλλων ὅσα ἔρωτεσίλω
 ὡδὲ αὐτῶν ἤκουσα. Φοῖ. ἦ καὶς ἔπι τὸν
 ἠδιστον ἐμοὶ τῶν λόγων. ἵππων γὰρ ἤδη
 δὴ με, ἔ ἀνδρῶν ἀμφὶ κτύπος οὐάτα
 βάλλει. καὶ μαιτ βύομαί π ἀγαθὸν ἀ-
 κούσεσθαι μέγα. Ἀμ. ἀκουε, ἔσνε. πα-
 ρέλθοι δέ μοι, ὦ ἔρωτεσίλω, μηδέν,
 μηδὲ κίλαδοίμιν πρὸς ὧν ἤκουσα.

NESTOR.

Πρεσβύτατον μὲν τοίνυν ἔλλησι-
 καὶ Φησὶν ἐλθεῖν ἐς Τροίαν, τὸ Νηλέως
 Νέστορα, πολέμων τε πολλῶν γεγυ-
 μνασμένον, οἱ ἐφ' ἡλικίας αὐτῷ ἐπο-
 λεμήθησθε, ἀλῶνων τε γυμνικῶν, ἐν οἷς
 πυγμῆς ἔ πάλης ἀθλα ἐπίθετο, τακτι-
 κῶ τ' ὀπόσει ὀπλιτῶν τ' ἵππων, ἀ-
 ρετα δὴ ἀνδρῶπων γινώσκοντα. δη-
 μαγωγία τε κὶ μειρακίς ζυμβεβη-
 κότα, μὰ Δι' οὐ τῆ κολακβουόση ἔδῃ
 δῆμοις, ἀλλὰ τῆ σωφρονιζούση πρᾶτ-
 τειν ἢ αὐτὸν ζῶ ὥρα τε καὶ ἠδονῆ τῶν
 λόγων. ὄθεν κὶ τὰς ἐπιπλήξας ἀς ἐποιεῖ-
 το, μὴ ἀργίκοις, μηδὲ ἀπδεις φαίνε-
 σθ. κὶ ὀπόσει Ομήρω ὡδὲ αὐτῷ εἶρη,
 σὺ δληθεία Φησὶν εἰρησθαι. κὶ μὲν κὶ
 ὀπόσει εἶποι ὡδὲ τῶν τ' Γηρυόνα βοῶν
 εἶπον, ὡς ἀφείλοντο αὐτὰς τὸν Ηρα-
 κλέα Νηλεὶς τ', ἔ οἱ Νηλεΐδα, πλιῶ
 Νέστορος, ἐπαμνεὶ ὁ ἔρωτεσίλωσ ὡς ἀ-
 ληθῆ, κὶ μὴ ὡρδρημδρα. τὸν γὰρ τοῖ
 Ηρακλέα δικαιοσύνης μισθὸν τῶ Νέ-
 στορι δοῦναι τὸ Μεσσηνίω, ἐπεὶ μηδέν
 ὧν ὁ ἀδελφοὶ ὡδὲ τὰς βοῦς ἠμῶν τε.
 λέγει τ' ἔ ἀλῶναι αὐτῷ ὁ Ηρακλῆς,
 σωφρονέσάτου τε, κὶ καλλίστ' ὄντος ἀ-
 γαπήσασθαι αὐτὸν μάλλον, ἢ τὸ Ἰλλαν
 τε, ἔ τ' Ἀβδηρον οἱ μὲν γὰρ παιδάερα

ἦσαν, καὶ κομιδῆ νήπιοι. Νέστωρ δ' ἔ-
 Φήβω ἤδη εὐτυχεῖν αὐτὸν, καὶ δρετὴν
 ἀσχοῦν, ὅποσιν ψυχῆς ἔ, καὶ σώμα-
 τος ὄθεν ἀγαπήσασί τε, ἔ ἀγαπηθῆναι.
 πό τοι διομνῶναι τὸν Ἡρακλέα, οὐ πῶ
 σωήδεις τοῖς ἀνδράποισ, ὃν παρῶτον
 γε νομίσασι Φησὶ τὸν Νέστωρα, ἔ παρῶ-
 δουῶναι τοῖς ἐν Τροίᾳ.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

Γενέσθ' ἢ αὐτὰ καὶ παῖδα Αντίλοχον,
 ὃν μεσοῦτος ἤδη τῶ πολέμου ἐλθεῖν. B
 νέον μὲν γὰρ εἶ) τὸν Αντίλοχον, καὶ ἐκ
 ἐν ὥρα τῶν πολεμικῶν, ὅποτε ξυμῆ-
 ροντο ἐς Αὐλίδα. βελομνήω δ' αὐτὰ
 στρατὸν, οὐ ξυχωρήσασιν τὸν πατέρα.
 τὸν δ' ἐπειδὴ πέμπτον ἔτος ἤδη προβε-
 βήκει τὰ πολέμου, νέως τε Ἰπιδάτα,
 ἀφικέσασιν, καὶ παρῶτον ἐς πλὴν Ἄ-
 χιλλέως σκίωλιν, ἐπειδὴ τὸν Ἰπιδι-
 δότατον εἶ) τὰ πατρίηκεν, ἰκελεύ-
 σασιν τὸν Αχιλλέα παρῶτῶσασιν αὐτὸν C
 τῶ πατρὸς, εἰ πῶς ἀπειθήσαντι μὴ ἀ-
 χθοῖτο. ὁ δὲ, ἠδεις τῆ Ἄ Αντίλοχου ὥ-
 ρα, ἔ τὸ παρῶνιαι ἀγαθὸς αὐτὸν,
 οὐ πῶ τὸν πατέρα, εἶπεν, ὦ μείρακιον,
 Φ σεαυτὸν γινώσκεις, εἰ μὴ ἔσ' αὐτὸν
 ἐπαμνεθήσεσασιν μάλλον οἶδ', ἔργον φι-
 λόπιμόν τ', ἔ νεανικὸν εἰργασμῆνος. ἔ
 ὀρθῶς εἶπεν ὁ Αχιλλεὺς ταῦτα. ὑπρη-
 θεις γὰρ τῶ παιδί ὁ Νέστωρ, καὶ ἐπ' D
 αὐτὸ μεγαλοφρονήσασιν, ἀγὰ αὐτὸ πα-
 ρὰ τὸν Αγαμέμνονα. ὁ δ' αὐτίκα ξυ-
 καλεῖ τῶν Αχαιοῖς. ἔ λέγεται δρε-
 σα ἑαυτὸν διαλεχθῆναι πό τε ὁ Νέ-
 στωρ. ξυελθεῖν μὲν γὰρ αὐτῶν χαί-
 ροντας Ἰπιδ τῶ παῖδα ὄψασασιν Νέ-
 στωρος. οὐδὲ γὰρ εἶ) αὐτὰ ἐν Τροίᾳ ἰόν,

A modum infantes. Nestor verò iam
 ephēbus, animi ac corporis virtu-
 tem exercebat. Quo factum est, ut
 non magis cum Hercules dilige-
 ret, quàm ab eo diligeretur. Cùm
 autem Herculem iurare hominibus
 minimè esset consuetum, primùm
 id ait instituisse Nestorem, iisque
 qui ad Troiam erant, tradidisse.

ANTILOCHVS.

Fuisse autem ipsi filium Antilo-
 chum circa media belli tempora ad
 Troiam profectum. Iuuenem enim
 nec dum bellicis per atatem rebus
 idoneum fuisse ait Antilochum.
 Cùm in Aulide Græci cogerentur,
 volenti autem ipsi militare, pa-
 trem haudquaquam concessisse.
 Verùm cùm quintus iam bello ac-
 cessisset annus, nauim conscendis-
 se, ad Troiamque venisse, ad A-
 chillisque tentorium profectum:
 quoniam maximam ipsi cum patre
 intercedere amicitiam audiebat,
 Achilli supplicasse ut ipsum apud
 patrem excusaret, si quo pacto fie-
 ri posset, ne quòd ipsi haud obse-
 cutus fuisset, indignaretur. Hic ve-
 rò Antilochi pulchritudine læta-
 tus, ipsumque ob animi prompti-
 tudinem admiratus: Nondum (in-
 quit) tuum, adolescens, nosti pa-
 trem: si non ab ipso te potius
 laudatum iri existimas, cùm iuue-
 nile ac liberale facinus peregeris.
 Et rectè hæc dixit Achilles. Vehē-
 menter enim filio gauisus Nestor,
 & ipsius causa sibi placens, ad Aga-
 memnonem ducit. Hic autem illicò
 Achiuos conuocat, & tunc melius
 quàm vnquàm aliàs differuisse dicitur
 Nestor. Cōuenisse enim lætitia affe-
 ctos, ut Nestoris filium intuerentur.
 Neque enim in Troia fuisse filium,

neque (vt nonnulli falsò ferunt) Thrasymedem quendam, neque alium. Stetisse autem Antilochum sub patre erubescens, atque in terram despicientem, nec pauciores affecutum formæ admiratores, quàm Achilles adeptus fuerit. Etenim illius quidem speciem horrendam pariter, ac diuinam apparere. Antilochi verò formam iucundam ac placidam omnibus videri. Et Achiuos ait Protefiläus, ne alioqui quidem oblitos, tunc maximè in sui ipsius cogitationem venisse, cum & ætate & magnitudine sibi ipsi Antilochus congrueret. Ipsorum autem multis amborum ætatis miseratione lachrymas obortas. Græcòsque Nestorem laudibus ob ea quæ dixerat, prosecutos: in ipsum enim vt patrem affecti erant. Licet tibi & Nestoris adducere statuum: sic enim ipsum Protefiläus interpretatur, quòd scilicet hilaris, atque in risu appetitione videretur, venerabilisque esset barba, atque intra modum. Quæ autem in lucta ipsi peracta fuere, aures arguerent, & adhuc subiuenescens ceruix. Etenim rectum ait fuisse Nestorem, nec senio victum. Fuisse autem & nigrum oculos, nec suspensum nates. Hæc autem in senecta ij soli continent, quos haudquaquam deficit bona valetudo. Antilochum verò cetera quidem patris fuisse similem ait, sed cursu præstantiorem, specièque puriorem, nec comæ causa sibi placentem. Illa præterea mihi de Antilochò refert, equorum ipsum fuisse, ac venationis studiosissimum, vtpote qui bellorum tolerantia in feras vteretur. Itaque vnà cum A-

πετον, & τῆς τῶν πολέμων ἀνοχῆς ἐπὶ τὰ θηρία χρώμενον. ἀναφοιτῶν γούω

A οὔτε ὡς Φασί πινες ψυδῶς Θεραυ-
μῆδω πινὰ, οὔτε ἔτρον. ἐσαίαι ἢ τῶν Αν-
πλόχου ὑπὸ τῶν πατέρων, ἐρυθριῶντά τῶν,
καὶ ἐς τὴν γλῶττιν βλέποντα, & θαυμα-
σας κτήσασι τῶν κάλλους ἐκ ἐλάθους,
ἢ Ἀχιλλεὺς ἐκ ἐκτῆς. ὁ μὲν γὰρ κρείνους
εἶδος ἐκπληκτικόν τῶν Φαινεδαί, καὶ θεῖον.
ὁ δὲ τῶν Ανπλόχου, τῶν πινῶν τῶν, & ἡμερον
δοκεῖν πᾶσι. καὶ τοῖς Ἀχαιοῖς ὁ Πρωτε-
σίλεως, οὐδὲ ἄλλως ἐκλελησμένους,
B τότε δὴ μάλιστ' εἰς ἐννοίαν ἐαυτῶν ἀφι-
κέσθαι λέγει, ἔξυμβαίνοντος ἐαυτῶν τῶν
Ανπλόχου τῶν ἡλικίας τε, καὶ τῶν μέγεθος.
πολλοῖς ἢ αὐτῶν καὶ δάκρυα ἐπελθεῖν
Φησὶν οἴκτω τῶν ἀμφοῖν ἡλικίας, δὲ Φη-
μίαις τε χησασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς ἐς τὸν
Νέστορα, ἐφ' οἷς, εἶπε. Δικηέντω γὰρ ὡς
παῖδες πρὸς πατέρας. ἐστὶ τοῖς καὶ ἀγαλ-
μα ὡς ἀγαγεῖν τῶν Νέστορος. ὁ γὰρ Πρω-
C τεσίλεως αὐτῶν ὡς διερωτῶν, ὡς
Φαιδρὸς μὲν αἰεὶ φαίνοιτο, καὶ ἐν ὄρμη
μειδιάματος. χυδαῖν ἢ, σεμνῶς τε, καὶ
συμμέτρως. τὰ ἢ ἀμφὶ παλαίστρων
αὐτῶν πεπονημένα, τὰ ὡς κατηγοροῖται,
καὶ ὁ αὐτὸς ὑπονεάζων ἐπὶ. καὶ γὰρ δὴ καὶ
ὄρδον εἶναι τῶν Νέστορα, καὶ μὴ ἡττώμε-
νον ὑπὸ τῶν γήερος. εἶναι ἢ & μὴ δυνάμει
θαλμον, καὶ μὴ ἀποκρεμώμενον τὴν
ρίνα. ταυτὶ ἢ ἐν γήερα μόνον ἴσχοισιν,
D οἷς μὴ ἐπιλείπει τὸ ἐρρωθῆαι. τῶν δὲ
Ανπλόχου, τὰ μὲν ἄλλα, ὁμοίον Φασί
χρῆσθαι τῶν Νέστορα, δρομικώτερον ἢ,
καὶ πελεπισμένον τὸ εἶδος, καὶ μὴ
φρονουῶντα ἐπὶ τῇ κόμῃ. καὶ κείνα δὲ
μοι Ανπλόχου ἐρωτῶν, Φιλιππώ-
τατον χρῆσθαι αὐτὸν, καὶ κινητικῶ-

ἐς πλεῖστον τὸν Αντιλόχον, σὺν Ἀχιλλεῖ, ἔμυρμιδῶσι. ἔφ' ἑαυτῷ μὲν Πυλίων τε, καὶ Ἀρκάδων, οἱ θηρίων ἀγροῦν ὄφρ' εἴχον τῶν στρατῶν, διὰ πλῆθος τῶν ἀλισκομένων. τὰ δὲ πολέμα, γυμνασίον τ' ἐστὶν, καὶ πλεῖστον τῶν πόδε, ἔταχεν ἢ ἐν τοῖς ὅπλοις κίνησιν. διζυμένον τ' τοῖς ὄφραγελλομένοις χηρῶσθε. καὶ τὸ ἵππι χαρι, μηδὲ ἐν ταῖς μάχαις ἀπολείποντα. ἀποθανεῖν δ', οὐχ ὡς πολλοὶ ἀδοῦσιν Μένμονος ἔξ Αἰθιοπίας ἠκόντος. Αἰθιοπα μὲν γὰρ γυμνάσιον Μένμονα διώσασα ἐπὶ τῷ Τρωϊκῶν ἐν Αἰθιοπία. ἐφ' οὗ καὶ τὸ ψάμμιον ὄρος ἀναχωθεῖν λέγεται ὑπὸ τῷ Νείλῳ. καὶ θυοῖσιν αὐτῶν καὶ Μρόλι, καὶ Μέμφιν Αἰγύπτιοι, καὶ Αἰθιοπεσ, ἵππ' ἀκπῖνα πρώτῳ ὁ ἥλιος ἐκβάλλη. ὄφρ' ἡσ τὸ ἀγαλμα φωνῶν ἐκρήγισιν, ἢ τῶν θεραπείων ἀσπαζέ. τρώα δ' ἐτῶν Φησι γυμνάσιον Μένμονα νεώτερον τῷ Τρωϊκοῦ. ὄν, ζῶντος μὲν Εὐφροσ, ἔδεν βελπίω δόξα τ' ἀμφὶ Διήφοβον τ', καὶ Εὐφροβον. ἀποθανόντος δ' προδυμότατον νομιθῆναι. καὶ τ' ῥοίαν ἐς αὐτὸ βλέψαι, κακῶς ἤδη περὶ τῆσσαν. ἔσθ' ἔσθ', ἔσθ' ἔσθ', τὸν καλόν τε, καὶ χηρῶν Αντιλόχον ἀποκτεῖναι λέγεται, περὶ ἀσπάζοντα ἔσθ' πατρὸς Νέσσορος. ὅτε δὲ τ' Ἀχιλλεῖα περὶ τ' τῶν Αντιλόχων ἦσαι, ἔσθ' πολλὰ ἐς αὐτὸν σφάζαι, τὰ τ' ὅπλα, ἔσθ' πλεῖστον κεφαλῶν ἔσθ' Μένμονος ἐπιγαῦσαι αὐτῶν. τὸ γὰρ τῶν ἀγῶνος, ὄν ἵππ' Πατρόκλω τε, καὶ Αντιλόχῳ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐδουκεν, ἵππ' τῶν πλεῖστον τοῖς ἀγῶσι νομιθῆναι Φησίν. ὄσθ' τε δῖῳ μὲν ἐφ' ἑαυτῶν ἐνταῦθα, τε δῖῳ δ' ἐπ' Ἀχιλλεῖ τε, καὶ Πατρόκλω, καὶ Αντιλόχῳ ἐν Ἰλίου.

A Achille, ac Myrmidonibus sæpe Idam Antilochum ait repetisse, & per se cum Pyliis atque Arcadibus, qui exercitui ferarum forum præbebant, cum innumeras caperent. In bellicis autem reb. generosum fuisse ait, ac pedibus volucrum, atque in armis agilem, & ad ea quæ præcipiebatur exequenda, oppidò quàm prudentem: venustatémque, ne in præliis quidem amittentem. Interfectum autem fuisse, non ut multi canunt, à Memnone ex Æthiopia profecto. Etenim Æthiopem quidem ait fuisse Memnonem in Æthiopia, Troiani belli tempore ibi imperantem, sub quo & Plammius mons à Nilo dicitur aggeratus, & ipsi circa Meroëm, ac Memphin Ægyptij, atque Æthiopes sacrificant: quum primos sol emiserit radios, quibus statua vocem emittit: qua eos, à quibus colitur, salutat. Verùm, Troianum ait alterum fuisse Memnonem Troianorum maximè iuuenem, quem viuentem quidem Hectore, nihil Deiphobo, atq; Euphorbo meliorem visum: defuncto verò promptissimum ac fortissimum fuisse existimatum, Troiámque iam oppressam in ipso spem collocasse. Hic (ò hospes) pulchrum atq; optimum interfecisse Antilochú dicitur, dum pro patre Nestore dimicaret. Quando Achillem pyram Antilocho struxisse aiunt, multáque in ipsam metastasse: armáque Memnonis, ac caput combussisse. Etenim certamen, quod Patrocli atque Antilochi causa Achilles instituit, optimis ac fortissimis viris ut plurimum ex instituto fieri ait. Vnde sibi quidem hic, Achilli verò Patroclóque atque Antilocho Ilij certamen institutum ait.

ἰσ. ἔσθ' τ.

Curfus autem , arcusque ac iaculi , Hectoris causa certamen institutum dicitur. Sed luctam , ac pugilatum Troianorum neminem exercuisse. Alterum enim nondum noverant : alteram , puto , metuebant.

DIOMEDES & STHENELVS.

Diomedes & Sthenelus in eadem quidem erant ætate constituti , sed hic quidem Capanei , ille vero Tydei erat filius , qui dum mœnia oppugnarent Thebana , periisse dicuntur : hic quidem à Thebanis , ille vero fulmine (vt puto) ictus. Cadaveribus autem insepultis iacentibus , pro corporibus quidem certamen Athenienses susceperunt , victoriâque potiti sepulturæ mandarunt. Pro animabus vero , filij iam pubescentes certamen subeuntes , & pro parentibus sunt victoriam consecuti , & totius pugnae robur ad Diomedem ac Sthenelum , utpote optimos ac similes accessit. At Homerus ipsos haudquaquam pari gloria dignos censet. Hunc enim leoni , fluminique pontes , atque hominum opera abducenti , ac secum trahenti assimilat : sic etenim pugnabat. Hic vero vt Diomedis spectator stabat , & fugæ consultor , & fugere incipiens. Atqui Protesilaus ait , ne illic quidem Sthenelum Diomede minora peregisse facinora. Nam amicitiam quidem inter ipsos haud minorem fuisse ait , quàm inter Achillem ac Patroclum fuerit : sed vsque adeo inuicem se ambitiosè gessisse , vt uterque ab altero in gerendo bello superatus , inuitus atque iniquo animo de prælio rediret : & quod in Æneam , ac Pandarum peractum est opus , vtriusque ait fuisse commune. Hunc etenim in Æneam

A λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῷ Εὐβοεῖ τεθῆ-
ναι ἀγῶνα, δρόμου, ἔ τ' ὅξ, καὶ αἰχμῆς.
πάλι δὲ, καὶ πυγμῶ, μηδένα δόποδύ-
σασαι Τρώων. ἃ μὲν γὰρ οὐ πῶ ἐγί-
νωσκ' (ω). τὸ δὲ, οἶμαί ἐφοβοῦντο.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, καὶ ΣΘΕΝΕΛΟΣ.

Διομήδης καὶ Σθένελος , ἡλικίας
μὲν, ταυτὸν εἶχον. ἥτις δὲ, ὁ μὲν,
B Καπανεώς· ὁ δὲ, Τυδείως. οἱ λέγον-
ται τελομαχοῦντες δόποδνεῖν. ὁ μὲν,
ὑπὸ Θεβαίων, ὅδ' οἶμαί κεραυω-
θεῖς. κειμένων δὲ ἀτάφων ἢ νεκρῶν,
(ω) μὲν ὑπὲρ τῶν σωμάτων ἀγῶ-
να, Ἀθηναῖοι ἤρασαν, καὶ ἔδωκαν
αὐτοῖς νικῶντες. (ω) δ' ὑπὲρ τῶν ψυ-
χῶν, (ω) παῖδες ὑπὲρ τῶν πατέρων ἐνί-
κησαν, ὅτε ἤβησαν. καὶ τὸ κράτος τῆς
μάχης, εἰς Διομήδη τε, καὶ Σθένε-
λον ἦλθεν, ὡς εἶπω τε, καὶ ὁμοίῳ
C ἀνδρῶ. Ομηρος ἢ καὶ ἀξιοῖ σφας ἢ
ἴσων. (ω) μὲν γὰρ λέοντι τε εἰκάζει, ἔ
ποταμῶ γεφύρας ἀπάροντι, καὶ ἀν-
θρώπων ἔργα· καὶ γὰρ οὕτως ἐμάχετο.
ὅδ' οἷς θεατῆς τῆς Διομήδους ἔθηκε,
Φυγῆς τε ξύμβουλος αὐτῷ γνώμηρος,
καὶ δέχων φόβου. καὶ τοὶ Φησὶν ὁ
Προτεσίλεως, μὴ ἐλάττω τῆς Διο-
D μῆδους ἔργα (ω) Σθένελον μηδὲ σκίει
δράσαι. Φιλίαν μὲν γὰρ σφίσι ἐῖ
οὐ μείον, ἢ Ἀχιλλεῖ τε, καὶ Πατρόκλῳ
ἐχέει. Φιλοπυμῆσαι ἢ οὕτω πρὸς
ἀλλήλους, ὡς ξυὸ ἀθυμία ἐπαθήκειν
ἐν τῆς μάχης (ω) δόποληφθέντα τῆς
ἐτέρης. καὶ τὸ ἔργον ἢ τὸ ἐς Αἰνείαν τε,
καὶ Πάνδαρον (ω), πεπεραχθαι αὐτοῖς
Φησὶν ὁμοῦ. (ω) μὲν γὰρ τὰ Αἰνείαν
Kkk iij

προσπεισῖν, μέγιστον Ἰ Τρωϊκοῦ ὄντι. ἢ
 Σθένελον ὃ, τῷ Πανδάρῳ προσάλω-
 νίσσαος, ἔκρατήσαι αὐτῶν. ἄλλα τὸν Ο-
 μῆρον, Διομήδην μόνον ἔξηρηκέναι ταῦ-
 τα, ὡς περ ἐκλαδομήρον ὡν πρὸς τὸν
 Αγαμέμνονα ὑπὸ τῷ Σθένελῳ, εἶπε. ἢ
 ἢ Ἡμεῖς τοὶ πατέρων μεγ' ἀμεινονές
 ἀχόμῃ εἶ), Ἡμεῖς κ' Ἰθίης ἔδος εἰ-
 λομήν, ἀνδρῶν που ὅστι παραπλήσια
 τοῦ τοῖς καὶ ἐν Ἰλίῳ πρῶτοντος. ἔσω
 κακείνῳ σοὶ πρὸ τῶ Σθένελῳ εἰδέναι,
 ὡς τείχος μὲν οὐδὲν τοῖς Ἀχαιοῖς ἔξε-
 ποιήθη ἐν Τροίᾳ, οὐδὲ ἔστιν. ὦ ἐφ' ἔξ-
 ἔσαντο ἢ τὰς ναῖς, ἢ τ' λείαν, ἄλλα τει-
 χομαχίας ὡδαί, ταῦτα Ομήρῳ ἐπε-
 νοήθη. δι' αὐτῶν κ' τὸ τείχος αὐτῶν ἔξω-
 τέθη. ὁρμὴ μὲν τοῖς τειχοποιίας, ὁμολο-
 γεῖται τὸν Αγαμέμνονα εἰσελθεῖν, μη-
 νιόντος Ἀχιλλέως. ἢ πρὸς τὸν ἀντειρη-
 κέναι τῷ Σθένελῳ εἰπόντα. ἐγὼ μὲν τοῖς
 ἐπιπυθόστροφος τείχεσι κερταρεῖν, ἢ ἐγεί-
 ραν. ἀντειρηκέναι ὃ κ' τὸν Διομήδην τῶ
 τείχεσσι, φήσαντα μεγάλων ἀξίωσθαι τῷ
 Ἀχιλλέῳ, εἰ ἔξυγκλείσασιν μὲν ἑαυτοῦ
 λοιπόν, ἐπειδὴ ἐκεῖνος μιν εἶ. Αἴας δὲ
 λέγει), ταυρηδὸν ὑποβλέψας τὸν βα-
 σιλέα, δειλαίε εἰπεῖν, πῶς ἐν αἰ ἀσπίδες.
 κ' τὸν ἵππον ὃ τὸν κοῖλον, ὄρηται ὁ
 Σθένελος, ἔ τειχομαχίδου ἔτο εἶ) Φά-
 σκων, ἄλλα κλοπιῶν τῷ μάχης. τὰ μὲν
 δὴ μάχισμα, ὁμοίῳ ἦσιν, κ' ἴσου τοῖς
 Τροσὶ φόβος ἀξίοι. εἰλείπετο ὃ τῷ Διο-
 μῆδου ὁ Σθένελος, ξυώσιν τῷ, κ' λόβῃ
 ἰχμῶ, καὶ καρτερήσας, ὁπόσαι ψυχῆς τέ
 εἰσι, κ' σώματος. ὀργῆς τῷ ἢ ἠπῶν λῶ,
 κ' ὑπὸ φρον τῷ ὀμίλῳ, κ' ἔραχὺς ἐπι-
 πλήθειος, κ' τὰ εἰς πῶν διαίταν, ἀβρό-

A Troianorum maximum incidisse,
 Sthenelum vero aduersus Panda-
 rum certasse, ipsumque superasse.
 Ceterum Homerum ait perinde at-
 que eorum quæ de Sthenelo apud
 Agamemnonem dixerat, oblitum:
 hæc vni Diomedæ adscripsisse. Hæc
 enim Stheneli apud Homerum ver-
 ba,

*Iactamus meliores nos maioribus esse,
 Cepimus & Thebarum mania.* Viri sunt
 cōsentanea his, & in Troia peragen-
 tis. Liceat & illud tibi de Sthenelo
 non ignorare, quod nullus quidem
 ab Achiuis ductus est in Troia
 murus: nec est quod naues, ac
 pradam sæpiuerint: sed vt muri
 oppugnationis odæ, hæc ab Ho-
 mero excogitata sunt, per quas
 murus ab ipso est compositus. Ap-
 petitum enim struendi murum, A-
 gamemnonem irato Achille fate-
 tur incessisse. In qua re primùm
 ait contradixisse Sthenelum dicen-
 tem: Ego quidem ad demoliendos
 muros magis sum idoneus, quàm ad
 erigendos. Diomedem quoque mu-
 ro aduersatum ait, cùm diceret,
 magnifieri Achillè. Siquidem post-
 quam ille iratus est, nosmetipsos
 mœnibus concluderimus. Ajax au-
 tem toruè regem inspiciens, O ti-
 mide (dixisse fertur) quid igitur
 profunt clypei? Cauum præterea e-
 quum Sthenelus renuebat; non mu-
 ri oppugnationem, sed pugnae fur-
 tum hoc esse memorans. In iis qui-
 dem quæ ad pugnas pertinent, si-
 miles erant, parèmq; Troianis ter-
 rorem incutiebant. prudentia verò
 & orationis vi, corporisq; atque
 animi continentia Sthenelus à Dio-
 mede superabatur. Ira etenim in-
 ferior erat, vulgicque contemptor,
 & ad increpandum asper. quæque
 ad victum spectant, lautius ac deli-

ciosius, quam ut in castris conueniret, præparabat. Sed à Diomede his contraria fiebant. Modestè enim in reprehensionibus sese gerebat, & iræ tumorem castigabat: populisque nec contumeliam inferre, nec tristari permittebat: quòdque ipse squallidus videretur, id militare arbitrabatur: & ut contingerat, somnum capere laudabat. Cibique sibi erant obuia quæque, nec nisi laboribus oppressus vino gaudebat. Achillem autem laudibus quidem prosequeretur, non tamen perterrefactus obseruabat, ut multi: & illorum quandoque carminum causa exclamauit Protefilaus, quæ Agamemnoni dicens inducitur Diomedes.

*Haud è re fuerat Pelidem orare superbū,
Muneribus collatis, nam multa arrogat
armis.*

Hæc enim Homerum ut commilitonem dixisse ait, nec ut edoctum, sed ut qui cum Achivis in Troia fuerit. Diomedem namque mordere Achillem ait, dum iratus erat, in Græcos deliciantem. Amborum autem species Sthenelum quidem procerum atque erectum nouit Protefilaus, cassiumque, & aduncò naso, & ut comantem subrufumque, & sanguine promptum. Diomedem verò sedatum ac iucundum describit, nec dum nigrum, & rectum nares, crispa verò & cum squalore coma.

PHILOCTETES.

At Pœantis filius Philoctetes, longè quidem post Troiani belli initium militauit, hominum verò optimè sagittas arcu emittebat. Id, ut aiunt, ab Hercule Alcmenes filio edoctus, cuius arcum hereditate tunc dicitur consecutus, cum

A *προν, ἢ ἴππ' ἄρα ποπέδου ἐχρῆν, κατε-
σκύασο. Διομήδῃ ᾗ, τὰν ἀντία τούτων
ἐπαράητο. μετείως τὲ γὰρ τὰς ἴππ-
πλήξας εἶχε, καὶ ἐκόλαζε τὸ Ἰξοιδουῶ
τ' ὄργης. ὑβρίζαν τ' οὐ ξυμεχώρα τοῖς
πλήθεσιν, εἰδὲ ἀδυμεῖν· αὐτὸς τε αὐχ-
μῶν φαίνεσθαι, στραπωλικὸν ἠγεῖτο. καὶ
τὸ ὡς ἔτυχε καθύδην ἐπήνη. σιπία τὲ
λῶ αὐτῶ τὰ εἴπ' ἰπυχόντα. καὶ οὐδὲ οἴνω
ἔχαρεν, εἰ μὴ καδίκοντο αὐτῷ.*

B *πόννοι. τὸν ᾗ Ἀχιλλεῖα ἐπήνη μῦθ', οὐ
μὴ Ἰξεπέπληκτό γε, εἰδὲ ἐδεραπυεν,
ὡσπερ πολλοί. Ἐ ἀνέκρα γέ ποτε ὁ
Πρωτεσίλεως ἐπ' κείνοις τοῖς ἔπεσιν,
οἷς ὁ Διομήδης πεποίηται λέγων,
Μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Γη-
λείωνα, (Ἐ ἄλλως.*

*Μυρία δῶρα διδοῖς. ὅδ' ἀγῆνωρ ὅστι
ταῦτα γὰρ τὸν Ὀμηρον, ὡς συστραπώ-
πῳ ἔφη εἰρηκέναι, Ἐ οὐχ ὡς ὑποπδέ-
μῳ, ἀλλ' αὐτὸν ξυγεγονότα τοῖς Ἀ-
χαιοῖς ἐν Τροίᾳ. τὸν γὰρ Διομήδῃ κα-
δάησεσθαι Ἐ Ἀχιλλεῖως, ἄρα τ' ἰμῶν
Ἰυφῶντος ἐς τὸν Ἑλλίνας. τὰ ᾗ εἶδη
ἀμφοῖν, ᾗ μῦθ' Σθένελον, βῆμῃκῃ ὁ
Πρωτεσίλεως οἶδε, Ἐ ἀνεσηκότε, Ἰλαυ-
κὸν τε, καὶ γρυπὸν, Ἐ οἷς κομῆται ὑπὲρ-
θεῖν τε, καὶ ἔτοιμον τὸ αἶμα. τὸν Διομή-
δῃ ᾗ, βεβηκότε τε ἀναγράφη, καὶ χαρο-
πὸν, καὶ οὐπω μῆλανα, Ἐ ὀρδὸν πῶ ρῖνα·
Ἐ οὐλη ᾗ ἡ κόμη, καὶ σὺν αὐχμῶ.*

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Φιλοκλήτης δὲ ὁ Ποϊαντός, ἐστράτευσε
μῦθ' ὅψ' ἔτ' Ἰφροϊκῶν, δέρισα ᾗ ἀν-
θερόπων ἐτόξθυσεν, Ἡρακλέους Φασὶ
τῆ Ἀλκμῆως μαθῶν αὐτό. καὶ κλη-
ρονομῆσαι λέγεται τῶν πόξεων ὅποτε

Ηρακλῆς ἀπὸν τῆς ἀνδροπέρας φύ- A
 σεως, αὐτὸν τε ᾤρεσῆσατο, καὶ τὸ ἐν τῇ
 Οἰτῇ πῦρ. τῆτον ἐν Λήμῳ Φασὶν ἀπ-
 μὸν κατὰ ληφθῆναι τοῖς Ἀχαιοῖς, ὑ-
 δρὰ ἐσκήσαντον αὐτὰ ἐς τὴν πόδα, ὑφ'
 οὗ νοσεῖν αὐτὸν ἐπὶ ἀκτῆς ὑψηλῆς ἐν
 πέτρᾳ κείμηνον, ἔμαντο πικρῶς τοῖς
 Ἀχαιοῖς ἐλθεῖν ὑστερον ἐπὶ τὸν Παρίν.
 ὃν ἀποκτείναντες, πρῶτον μὲν Τροίᾳ ἐλεί-
 ποῖς Ηρακλέοις τόξοις αὐτοῖς ἰαθῆναι B
 ἢ ὑπὸ τῷ Ἀσκληπιάδῳ αὐτὸς ταῦ-
 τά φησιν ὁ Γεωργεσίλεως οὗ ᾤραπο-
 λὺ τῆς Ἀληθείας εἰρηδοταί. τὰ τε γὰρ τόξα,
 τὰ Ηρακλέοις εἶη, ὅποια ὑμνηται, καὶ
 τὸν Φιλοκλήτην ζυλλαβεῖν αὐτὰ ἐν
 τῇ Οἰτῇ ἀθλῶν. τὰ τόξα τε ἀπεκθεῖν ἐ-
 χούτα, ἔμνονον ἀνδρῶπων γνώσκον ὡς
 χεῖρ ἔλκειν αὐτὰ. τυχεῖν τε δρισεῖων
 λαμπρῶν ἐπὶ τῇ ἀλώσει τῆς Ἰλίου. τὰ ἢ
 τῆς νόσου, καὶ τῆς ἰασαμῶν αὐτὸν, ἐτε-
 ρως λέγει. κατὰ ληφθῆναι μὲν γὰρ ἐν C
 Λήμῳ Φιλοκλήτην, οὐ μὲν ἔρη-
 μον τῆς δεραπυσιόντων, οὐδὲ ἀπερρι-
 μῶν τῆς Ἑλλωικῆς. πολλοὶ τε γὰρ τῆς
 Μηγίβοιαν οἰκωμένων, συγκαταμείναντες
 στρατηγὸς ἢ τούτων ἕως, τοῖς τῶν Ἀχαιοῖς
 δάκρυα ἐπέλθειν, ὅτι ἀπέλιπε σφῶν
 ἀνὴρ πολεμικός, καὶ πολλῶν ἀντάξιός.
 ἰαθῆναι δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπὸ τῆς βῶ-
 λου τῆς Δημίας, εἰς ἣν λέγεται πεσεῖν
 ὁ Ηφαιστος. ἢ ἢ βῶλος, ἐλαμῶν μὲν
 τὰς μανικὰς νόσους, ἀρετὰ γὰρ ἢ αἷμα
 ἰσθῆ. ὑδρὰ δὲ ἰάται δῆγμα μόνον ἐρπε-
 τῶν. ὃν ἢ ἐπεῖσοντο Ἐχαιοὶ χρόνον
 ἐν τῷ Ἰλίῳ, ἔτον ὁ Φιλοκλήτης Εὐναίῳ
 τῷ Ἰάσωνος σιωεξήρηται μικρὰς τῆς
 νήσων, Καρὰς Ἰελαμῶν, ὑφ' ὧν κατεῖχοντο. καὶ μαδὸς τῆς ζυμμα-

Hercules humanam exutus natu-
 ram, & ipsum & in Oeta igne com-
 paravit. Hunc à Græcis neglectum,
 & in Lemno destitutum ferunt.
 Cum natrix eius pedem inuasisset:
 ex quo ipsum in alti littoris saxo
 iacentem ægrotasse aiunt: postea-
 que aduersus Paridem ad Græcos
 ex oraculo venisse: quem cum in-
 terfecisset, Troiam quidem Hercu-
 lis arcubus rursus captam, ipsum
 verò ab Æsculapij filiis curatum
 dicunt. Hæc haud minus quàm
 verum sit fuisse dicta, Protefilaus
 ait. Herculis enim arcus haud se-
 cus ac celebrantur, extitisse me-
 morat: & Philoctetem in Oetæ
 certamine ipsi Herculi adfuisse, ar-
 cibusque habentem discessisse: homi-
 numque vnum quo adducerentur
 pacto ignorasse, præclarâque in I-
 lij direptione virtutis præmia con-
 secutum: quæ verò ad morbum,
 & ad eos qui ipsum curarunt per-
 tinent, longe secus dicit. Relictum
 quidem esse in Lemno Philocte-
 tem, non tamen ab iis destitutum,
 qui cum essent curaturi, nec à Græ-
 cis omnibus neglectum. eorum e-
 nim multos qui Melibœam incol-
 unt, commoratos. horum namque
 dux erat: & Achiuis lachrymas ob-
 ortas, quòd ipsos vir fortis ac plu-
 rimi faciendus reliquisset: à gleba
 autem Lemnia ipsum statim cura-
 tum, in quam cecidisse Vulcanus
 dicitur. Gleba autem ipsa insanos
 quidem expellit morbos: sangui-
 nis verò profluuium sistit, & ex
 serpentibus natrix morsui occur-
 rit. Dum autem Græci in Troia
 morabantur, interea Philoctetes
 vnâ cum Eunæo Iasonis filio par-
 uas capiebat insulas, Cares à quibus
 obtinebantur, expellens. Cui pars

Lemni societatis in bello præmium fuit : quam Philoctetes , quòd in Lemno curatus esset , Acesiam appellauit. Illinc Diomedes , ac Neoptolemus ad Troiam volentem adduxere , cùm pro vniuersis Græcis ei supplicassent , oraculumque de arcubus ex Lesbo (vt ait) profectum recitassent . vti enim Achiuos ait & domesticis oraculis , Dodonæo scilicet & Pythico , & quæcunque Bœotica siue Phocica probarentur , vaticinia . Lesbo autem haud procul ab Ilio distante , ad oraculum illic existens miserunt . Dabat autem responsa ex Orphæo . Caput enim post mulierum facinus Lesbo appulsum rupem habitauit , & in caua humo vaticinabatur . vnde Lesbij , ceterique Æoles , atque his finitimi Iones , ipso ad vaticinia utebantur . Responsa autem huius vaticinij & Babylona accersebantur . Multa etenim Persarum quoque regi caput hoc cecinit : Cyròque vetusto editum inde oraculum ferunt , Mea , ô Cyre , tua . & hic quidem sic interpretabatur , vt pote Odrÿsas atque Europam occupaturum : quandoquidem Orpheus vnâ cum sapientia potentiam quoque adeptus per Odrÿsas plurimum valuit , ac Græcos , quotquot mysteria celebrant . ipse verò (vt putò) sua ipsius Cyrus passurum indicabat . Profectus enim Cyrus vltra Istrum fluuium aduersus Massageras , atque Issedones Scythicas gentes , à muliere , quæ his barbaris imperabat , interfectus est , Cyrique caput mulier abscidit , vt & Thressæ mulieres Orphæi . Tanta (ô hospes) de hoc ora-

A χίας αὐτῶ , μίτρα τῆς Δήμης ἐχρῆτο ,
 ὡς Ἀκασαν ὁ Φιλοκτῆτης ἐκάλεσεν ,
 ἐπειδὴ ἐν Δήμῳ ἰάθη . κείθεν αὐτῶ
 Διομήδης , καὶ Νεοπτόλεμος , ἐκόντα ἐς
 Τροίαν ἤγαγον , ἰκέλευσαντες ὑπὲρ τῆς
 Ἑλληϊκοῦ , καὶ ἀναγόντες αὐτῶ τὸ ὑπὲρ
 τῆς πόλεως χρησμὸν , ἐν Λέσβῳ ὡς Φη-
 σιν ἤκουσα . χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι
 μαντείοις τῶν Ἀχαιοῖς , τῶν τε Δωδω-
 ναίων , καὶ τῶν Πυθικῶν , καὶ ὅποσα μαντεῖα
 βύδδαμα , Βοιωτῶν τῆν , καὶ Φωκικῶν . Λέ-
 σβῳ ὃ ὀλίγον ἀπεχούσης τῆς Ἰλίου δου-
 ρός , ἐσελλον ἐς τὸ κεί μαντεῖον τῶν
 Ἑλληϊκῶν . ἔχρα ὃ οἶμαι ὅτι Ὀρφείως .
 ἡ κεφαλὴ γὰρ μὲν τῶν γυναικῶν ἔρ-
 γων ἐς Λέσβον κατὰχρόσασα , ῥῆγμα τῆς
 Λέσβῳ ὤκησε . Ἐν κοίλῃ τῇ γῆ ἔχρη-
 σμῶδες . ὅθεν ἐχρῶντο τότε αὐτῇ τὰ
 μαντικῶν , Λέσβιοί τε , ἔτι ἄλλο ξύμ-
 C παν Αἰολικῶν , καὶ Ἴωνες Αἰολῶσι πρῶ-
 σοικοι . χρῆσμοι ὃ τῶν μαντεῖων τούτου , καὶ
 ἔτι ἐς Βαβυλῶνα ἀνεπέμποντο . πολλὰ
 γὰρ καὶ ἐς τὸν αἰῶνα βασιλεῖα ἡ κεφαλὴ
 ἦδε . Κύρω τε τῶν δρεχάων χρησμὸν ἐν-
 τῶθεν κείδω δὴ λέγεται , τὰ ἑμᾶ , ὡς
 Κύρε , σά . καὶ ὁ μὲν οὕτως ἐγίνωσκεν , ὡς
 Οδρÿσας τῆ , καὶ τῆ Εὐροπῆν κατὰξῶν ,
 ἐπειδὴ Ὀρφεὺς ποτὲ μὲν τῆς Ἑφῆ καὶ
 Δωαπὸς γυρόμηνος , ἀνὰ τε Οδρÿσας
 D ἴχουσεν , ἀνὰ τε Ἑλληϊκῶν , ὅποσοι τελε-
 τῆς ἐθεία τῶν . ὅτι οἶμαι τὰ ἑαυτῶ πεί-
 σεσθαι ἐδήλου τῶν Κύρω . ἐλάσας γὰρ
 Κύρω ἰσθμὸν ποταμὸν Ἰσθμῶν , ὅτι
 Μασαγέτας τῆ , καὶ Ἰσσηδῶνας , τὰ δὲ
 ἔθνη ταῦτα , Σκύθαι , ἀπέθανε τῆ ἰσθμῶ

γυναικός , ἡ τούτων ἦρχε τῶν βαρβάρων . καὶ ἀπέτεμεν ἡ γυμνή πῶ Κύρω κε-
 Φαλλῶ , κατὰ πρῶ αἰ Θρακῆν πῶ Ὀρφείως . ποσαῦτα , ξένε , πῶ τῆ μαντείου

τούτου, ἢ Περσεσίλειώ τε, ἢ Λεσβίων
ἠκούσα. ἔλθειν ἢ ἐς Τροίαν (W) Φιλο-
κλήτιω, οὔτε νοσοῦντα, οὔτε νεοσηκόπι
ὄμοιον, ἀλλὰ πολὺν μὲν ὑφ' ἡλικίας,
ἔξηκοντα γὰρ πού ἐτι γεγονέναι, σφρι-
γῶντα ἢ ὄρα πολλοὺς τῶν νέων, βλέ-
πειν τε δεινότατα ἀνθρώπων, καὶ φθέρ-
γεσαι βραχυλογώτατα, καὶ ὀλίγοις
τῶν βουλευμάτων ζυγῆσθαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, ΚΑΙ

Μενέλαο.

Αγαμέμνονα ἢ, ἢ Μενέλεων, οὔτε
τὸ εἶδος ὁμοίω γυνεὶ φησὶν, οὔτε πλὴν
ῥώμῳ. τὸν μὲν γὰρ αὐτοῦργια τῆ πο-
λεμικῶν εἶδη, μαχόμενον τε οὐδενὸς τῆ
δύσων ἠήον. καὶ ὁπόσα ἐς βασιλεία
ἠέκει, παρέσθαι. γνώσκον τε αὐτὸν (W), ἀ-
χρῆ τὸ δέχοντα. καὶ ὁ, π' ἐπὶ γοίη, πεί-
θεσθαι. πρέπειν τε τῆ Ἑλλήων δέχῃ, ἢ
δι' αὐτὸ τὸ εἶδος. σεμνὸν γὰρ, καὶ μεγα-
λοπρεπῆ φαίνεσθαι, ἢ οἷς τὰς χάρισι
δύοντα. (W) ἢ Μενέλεων, μάχεσθαι μὲν
μὲν τοῖς πολλοῖς τῶν Ἑλλήων, ἀπο-
χρῆσθαι ἢ τῶ ἀδελφῶ πάντα. καὶ τῶ
χάροντα παροῦμα τε, καὶ δίνου τῆ Α-
γαμέμνωνος, ὁμῶς βασιλεύοντα αὐτῶν, ἢ
ἢ ὑπὲρ αὐτῶν ἐπαρῆσθαι, ὑπὸ τῆ δέ-
χῃ μὲν καὶ αὐτὸς ἐδέχθη, μὴ ἀξιοῦσθαι
δέ. τὸν γοῦν Ὀρέστω Ἀθηνῶσι μὲν, καὶ
ὄρα τοῖς Ἑλλήσιν διδοκίμουντα, ἐ-
πειδὴ τῶ πατρὶ ἐπιδόρησεν, ἐν ἢ τῶ
Ἀργῶ κινδυνεύοντα, βουληθέντα δὲ
παρεῖδεν ὑπὸ τῶ Ἀργείων, εἰ μὴ Ὀ-
ρέσθαι ἐμπέσων τέτοις, μὲν ἔξυμμάχων
Φωκίων, ἢ μὲν, ἐτρέψατο, τοῖς δὲ,
καταπλήξας, πλὴν δέχῃ τῆ πατρὸς καὶ
ἀκοντῶ τῆ Μενέλεω κατεκτόσατο.

A culo à Protefilao, ac Lesbiis audiui.
Philoctetem autem non modò non
ægotantem, sed ne ægotanti qui-
dem similem, ad Troiam venisse:
ætate quidem canum, utpote sexa-
ginta annos natum, sed præter mul-
tos iuvenes vigentem, hominúm-
que acerrimè cernere, & breuissi-
ma loqui, paucisque consiliis af-
sentiri.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ΕΤ

ΜΕΝΕΛΑΟΥ.

Agamemnonem autem, ac Me-
nelaum, nec specie nec robore fuis-
se similes ait: hunc quidem in bel-
licis operibus versatum, optimorú
nemine deterius pugnantem, &
quæcunque ad regem pertinent, a-
gentem: & cum ipsum, quæ prin-
cipem oporteat cognoscere, tum
si quid alius cognosceret, parère.
Græcorúmque imperio ipsa etiam
forma ornamento esse. Grauem e-
nim ac magnificum videri, ut qui
Gratiis sacrificaret. Menelaum ve-
rò pugnare quidem Græcorú quàm
plurimis deterius, abuti verò in om-
nibus fratre: & licet promptum ac
bencuolum Agamemnon asseque-
retur, ipse tamen invidere: & si
quæ etiam pro ipso egisset, quòd
imperare quidem & ipse vellet, im-
perio verò dignus haudquaquam
duceretur. Itaque Orestem Athe-
nis quidem, atq; apud Græcos pro-
bè se gerentem, postquam patrem
vltus est, Argis verò periclitantem,
atque ab Argiis lapidibus peti-
tum neglexisset: ni Orestes v-
nà cum Phocensibus auxiliantibus
hos inuadens, partim quidem e-
uertisset, partim verò perterrefa-
ctis, patris imperium, inuito e-
tiam Menelao adeptus fuisset.

Adole-

Adolescentium autem more nutriti-
se comam Menelaum ait: sed quòd
Sparte comam promitteret, ipsi A-
chios patrium morem seruanti igno-
uissent. Neque enim ex Eubœa
profectos, licet ridiculosè coman-
tes increpabant. Dissertuisse autem
hominum facillimè dicit, ac bre-
uissimè, suauitatem orationi com-
miserentem.

IDOMENEVS.

Cretensem Idomeneum Protefi-
laus non vidit, sed Græcis in Au-
lide existentibus legationem ab I-
domeneo venisse ait, Cretensium
in bello societatem pollicitante, si
Agamemnonis imperij particeps fie-
ret: tunc Agamemnonem quidem
hæc modestè audiuisse, legatumque
adduxisse. Ipsum verò clara voce
ac constanti dixisse, O Achiui, vir
Minois Cretensis imperium habens,
centū vobis dat socias in bello ciui-
tates, & vt ludentes Troiā capiatis:
ceterum dignū censet, vt æquo cum
Agamemnone iure vobis imperet.
Ad hæc cum Agamemnon dixisset,
Ego & vniuerso cedere imperio pa-
ratus sum, si me visus præstantior
fuerit: accessisse ait Telamonis filiū
Aiacem, atque ita dissertuisse: Nos
tibi Agamemnon imperium tradi-
dimus, & ob exercitus modestiam,
& vt pauci nobis imperent. Mili-
tamus autem, non vt tibi, aut alij
seruiamus, sed vt Troiam in ser-
uitutem redigamus: quam vtinam
capiamus, ô Dij, cum præclara ac
pulchra fecerimus. Tales enim vir-
tute sumus, vt qui Troiam quidem
laborando, Cretam verò ludendo
capiamus.

A κομᾶν ἃ Μενέλεων μείρακιωδῶς
Φησιν. ἐπεὶ ἃ ἢ Σπάρτη ἐκόμα, ξυπι-
νώσκην αὐτῷ τοῖς Ἀχαιοῖς ἐπιχωριά-
ζοντι. ἔδδ' ἄρ' τοῖς ἀπὸ Εὐβοίας ἤκοντας
ἐπώταζον, καὶ τοὶ ἄλλοις κομῆστας.
διαλεχθῆναι τε αὐτῷ ῥᾶστα δὴ θρώ-
πων Φησὶ, καὶ βραχυλογώτατα, ξυ-
κεραυνύοντα ἠδονίω τῷ λόγῳ.

IDOMENEVS.

Κρήτα Ἰδομνέα ὁ Γεωτεσίλεως ἐπὶ
B οἶδεν ἐν Ἰλίου, ἀλλ' ἐν Αὐλίδι ὄντων,
πρεσβεῖαν ἀφικέσθαι ἄρ' Ἰδομνέως
Φησὶν, ὑπακουμῆς τῶ Κρητῶν ἑπι-
μαχικόν, εἰ ἑξυμμετέχοι τῆ δέχθης τῷ
Ἀγαμέμνονι. τὸν μὲν δὴ Ἀγαμέμνο-
να, σαφρῶνως τε ἀκῆσαι ταῦτα, καὶ πα-
ραχαρῆν τὸν ἤκοντα. τὸν ἃ, λαμπερῶς
τῆ Φωνῆ, καὶ φρονιμῶδες, ὡς Ἀχαιοὶ
Φάναι, ἀνὴρ πλεὺ Μίνω τῆ Κρητὸς δέ-
C χεῖν ἔχων, δίδωσιν ἡμῖν ἑξυμμάχοις
ἐκατὸν πόλεις, καὶ ὡς πλεὺ Τροίαν ἐλεῖν
παύζοντας. ἀξιοὶ ἃ σιωπετάχθαι τῷ
Ἀγαμέμνονι, καὶ δέχθην ὑμῶν, ὡς ἀπερ-
ῆσαι. πρὸς ταῦτα εἰπόντος ἃ Ἀγαμέ-
μνονος ἐγὼ ἃ καὶ πάσης τῆς δέχθης πα-
ραχαρῆν ἑτοιμος, εἰ βήπιων ἐμῆ φαί-
νοισι. ἀφελθεῖν Φησὶ τὸν Τελαμώνος
Αἴαντα, καὶ διαλεχθῆναι ὡςδε. ἡμεῖς
Ἀγαμέμνον, δεδῶκα μὲν σοὶ τῆ ἡγεμο-
D νίαν, ὑπὲρ ἀταξίας τῆ στρατῆ, καὶ τῆ μὴ
πολλοὺς δέχθην. στρατὸν μὲν ἃ, ἔχ ὑπὲρ
τῆ δουλείην ἢ σοὶ, ἢ ἑτέρῳ, ἀλλ' ἵσπερ τῆ
καταδουλώσασθαι Τροίαν. μὴ λάβοι-
μῃ, ὡς θεοὶ, λαμπερῶς, καὶ καλὰ ἔργα-
σάμενοι. ποῖοι γὰρ ἐσμεν τὰς δέρε-
τας, οἷοι Τροίαν μὲν ἐαυτοδακότες
λαβεῖν, Κρήτιν ἃ, παύζοντες.

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ.

Αΐαντα ὃ τὸν Λοκρὸν, τὰ μὲν πολέ-
 μικά φησι καὶ Διομήδη τε, ἔσθ' ἐνε-
 λον γεγονέναι. Ζῆω δ' ὃ ἦπ' ἰον δόξαι,
 προσέχ' ἄν τε ἔδ' ἔν τῳ Ἀγαμέμνονι. πα-
 τὴρ τε γὰρ εἶναι Λοκρῶν δυνατώτατου,
 στρατὸν τε ἐκ ἀφανῆ ἄχ' ἄν, οὐδὲ δου-
 λώσ' ἄν ποτὲ ἐκὼν, ἔτ' δὴ Ἀρείδαο, ἔτ'
 ἄλλω οὐδενί, ἔσ' ἄν ἦδ' ἀσράπῃ, πῶ
 αἰχμῶ δ' ἔκ' ἔσ' ἄν. ταῦτ' ἔλεγε, Γοργὸν B
 βλέπων, καὶ ἀναχαρίζων τὴν κόμην ὑπὸ
 τῆς γνώμης ἐπιόμου. καὶ τοῖς μὲν ἄλ-
 λοις ἐφασκεν, ὅσοι προσεῖχον τῳ Ἀ-
 γαμέμνονι, ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἠέ κ' ἐαυ-
 τὸν δὲ ὑπὲρ τῆς Εὐρώπης. δεῖν γὰρ Ἑλ-
 λῶν ὄντας, κρατεῖν βαρβάρων. εἶναι
 δὲ αὐτῶν καὶ χρυσοῦν δράκοντα, πεντα-
 πηχῶν τὸ μήκος. ὃν ζυμπίπῃν τε, καὶ ζυ-
 νεῖναι τῳ Αἴαντι, καὶ ὁδῶν ἠγείσθαι, καὶ
 ζυμοδρεῖν, οἷον κῆρα. πῶ δ' ἢ Κασάν-
 δρα, ἄποσσάσαι μὲν ἄπο τῆς Ἀθη-
 ναῖς ἔδ' ἔσ' ἄν, προσκείμενῳ τῇ θεῳ, καὶ ἰκα-
 τῶσ' ἄν. οὐ μὲν βιάσεσθαι γε, οὐδὲ ὑ-
 βρίσθαι ἐς αὐτὸν, ὅποσα οἱ μῦθοι ἐπιψύ-
 δον, ἀλλὰ ἐπαγαγεῖν μὲν ἐς τὸν αὐτὸν
 σκῆπτρον. τὸν ὃ Ἀγαμέμνονα ἰδόντα τὴν
 Κασάνδραν, πρὸς γὰρ τῇ ὥρᾳ, καὶ κα-
 τέσπελο ἄρα τῆς τέχνης· ἀλῶναι τε δὴ
 αὐτίκα τὴν κόρη, ἔσθ' ἄφ' ἑαυτῶν αὐτῶν τὸν D
 Αἴαντα. ἔρεδ' ἔσθ' ἄν αὐτοῖς ἐν τῳ δεσμῶ
 γνομένης, ὃ μὲν ἠξίου ἐαυτῶν εἶ-
 λειν. ὃ δὲ, οὐτ' ἀπεδίδου, καὶ ἀσεβῆσαι
 αὐτὸν ἐς τὴν Ἀθῆναι ἐφασκε. καθεῖντο
 ὃ τῳ Ἀγαμέμνονι καὶ λογοποιοὶ ἐς τὸ
 Ἑλλῶνικόν, διὰ τὸ αἰεὶ πρὸς τὸν Αἴαν-
 τα ἔχθος, πῶ δὲ ἄν πολλὰ καὶ ἄτοπα

A ΑΙΑΧ ΛΟΚΡΕΝΣΙΣ.

Locrensem autem Aiace in bel-
 licis quidem reb. Diomedis, ac Sthe-
 neli æmulum fuisse ait, sed minus
 prudentem existimatum, nihilq; A-
 gamemnoni obsequentem, utpote
 qui diceret se ortum patre Locren-
 sium fortissimo, neque in ductando
 exercitu esse ignobilem, nec spon-
 te aut Atridis, aut cuiquam alij vn-
 quam seruiturum, donec hac fulgeat,
 cuspidem indicans. & hæc dicebat
 horrendum spectans, comamq; ex-
 cutiens præ mentis promptitudine:
 & ceteros quidem quicumq; Aga-
 memnoni obtemperarent, pro He-
 lene: seipsum verò pro Europa ve-
 nisse dictitabat. decere enim ut Græ-
 ci barbaris præstent, atq; imperent.
 Fuisse autem ipsi & mansuetum, ac
 cicurem draconem in septem cubi-
 tos porrectum, unà cum Aiace &
 bibentem & versantem, viasq; præ-
 euntem, atque ut canis consequen-
 tem. Cassandram autem extraxisse
 quidem à Palladis simulachro, Deæ
 inhærentem, ac supplicantem: non
 tamen violasse, nec vitium intulisse,
 ut fabulæ mentiuntur: sed ad-
 duxisse quidem ad suum ipsius ten-
 torium: Agamemnonem verò, cum
 Cassandram vidisset: nam ad pul-
 chritudinem ingenitam arte quo-
 que exornata erat: puellæ amore
 confestim fuisse captum, ipsamque
 Aiaci eripuisse, ortaque in prædæ
 partitione contentione: hic quidem
 suam esse censebat, quam ceperat:
 hic verò non modò non reddebat,
 verùm & aduersus Deam impiè
 fecisse dictitabat. Dimissi autem
 sunt ab Agamemnone per Græco-
 rum exercitum, qui huiusmodi
 dispergerent sermones, ad perpetuum
 excitandum in Aiace odium.
 Deam multa atque horrenda pro

puella portendere : exercitumque, ni ipsum perderet, periturum. hic vero recordatus quod Aiace[m] quidem iniquum perdiderat iudicium, Palamedi vero nihil sapientia profuisset, quin lapidibus petitus occideret, noctu cymba haud magna, tempestatéque existente aufugit : cum interea recta ad Tenum atque Andrum nauigans, iuxta Gyrras petras interiit. Cuius calamitatis nuncio ad Græcos delato, paucos quidem ipsorum cibum attigisse ait : omnes vero ut pro viro strenuo manus ad sidera sustulisse, marique intentos ipsum implorasse, atque luxisse. Agamemnonique, quod tantum non manibus Aiace[m] occidisset, fuisse iratos, ipsumque iusta cōsecutum, quæ nec vnquam antea, nec postea cuiquam oblata sunt, ne iis quidem qui in bello nauali periere. Congestis enim in Locrensem nauim, quæ Aiace[m] vixerat, lignis, utpote in pyram, nigra omnia mactarunt, & cum velis ipsam nigris, ceterisque quæ ad nauigandum inuenta sunt, exornassent, rudentibus tantisper continuere, donec ventus à terra spiraret, quem maximè Ida sub crepusculum remittit. Postquam autem illuxit dies, & spiritus descenderat, ignem cauæ nauis indidere, quæ in altum sublata pelagus nondum oriente sole, & ipsa cremata est, & quæcunque Aiaci vehebat.

CHIRON.

Ceterum Chironem in Pelio habitantem fuisse quidem (ait) homini similem, verbis vero ac factis sapientem. etenim variæ erat venationis studiosus, remque docebat militarem, necnon & medicos red-

A ἔπισημαίνην ἰσὲρ τὴ κόρης, ἔ ἀπω-
θεῖσθαι πλεῖσθρα πάν, εἰ μὴ δὲ πολεῖσθαι
αὐτόν. ὅσθι ἐνδυμηθεῖς, ὅπως Αἴαντα
μὴ ἀπώλεσεν ἀδίκος κρίσις, Παλα-
μήδῃ δ', οὐδὲν ἢ Ἐφία ὤνησε τὸ μὴ εἶναι
δύοθρανεῖν διαβληθέντα, δύοθρανεῖν
νύκτωρ ἐν πορθμείῳ οὐ μεγάλα, χι-
μῆρος δ', ἔ ὡς ἐτυχεν. ὅτε δὴ πλέων δι-
δύ Τλώεσ τε, καὶ Ἀνδρῶν, πρὸς γυραῖς
ἀπέθανον. ἀφελίας δ' ἔ παίδους ἐς τὸν
B Ἀχαιοὺς ἐλθούσης, ὀλίγοις μετ' αὐτῶν
οἴτου ἀψαδῶ, πάντας δ' ὡς ἐπὶ ἀνδρὶ
ἀγαθῷ χεῖρας ἀραδῶ. πρὸς σεχνηκότας
τὴ τῆ σαλατῆν, ἀνακαλεῖν αὐτ', ἔ ὀλο-
φύρεσθαι, ἔ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ὄργῃ
ἔχον, μονονὲ χερσὶ πρὸς ἔξανα πλεῖσθ
ἀπώλειαν τῆ Αἴαντος. ἐναγοματῶν τὴ
αὐτ' τυχεῖν, ἀ μὴ πῶ ἐπιπέχθη πρὸ-
τρῶν, μὴ δ' ἔ μὴ ὑστερον ἀνδρῶ πῶ μη-
δενί, μὴ δ' ὀπόσθαι ναυμαχίαι ἀφανῆς
C ἔχον. ἐς γὰρ Λοκρίδα ναυῶ, ἢ τὸν Αἴαν-
τα ἦγε, ζύλα νήσαντες ὡσπερ ἐς πυραν
ἔσφαξαν μύθῃνα πάντα. ἔ σείλαντες
αὐτ' ἰσίοις μύθῃσι, ἔ τοῖς ἄλλοις, ὀπόσθαι
ἐς τὸ πλεῖν δύρη, ζυεῖχον πείσμασιν
ἐς τὴ πνύσαι τὸν δύτῶ γῆς ἀνέμον, ὅς
πρὸ ὀρθρον μάλισται ἢ ἰδὴ δύποσέλλαι.
ἐπεὶ δ' ἢ ἡμέρα διεφαινετο, καὶ κατῆς τὸ
πνύμα, πῦρ ἐς πλεῖσθ κοίλην ναυῶ ἐνή-
καν. ἐπλεῖσθ τὴ δὴ μετεωρίζουσα ἐς τὸ πέ-
D λαγος. ἔ οὐ πῶ ἡλῖος ἀνίχουτος, αὐτῆ δ'
κατεφλέχθη, καὶ ὀπόσθαι τῶ Αἴαντι ἐ-
Φερε. ΧΕΙΡΩΝ.
Χείρωνα δ' ἔ ἐν Γηλίῳ, γῆρας μὲν
Φησὶν ἀνθρώπῳ ὅμοιον, Ἐφὸν δ' ἢ ἢ λό-
γῳ, καὶ ἔργῳ. δῆρας τὴ γὰρ ποικίλης ἢ-
πῆσθ, καὶ τὰ πολεμικὰ ἐπαύδου, ἔ ἰα-

τετικοῖς ἀπέφαινε, καὶ μοιστικοῖς ἤρ-
μοσιε, ἔδικοῖς ἐποίε, βιωνάϊ τ' Ἰπι-
μήκισον. Φοιτῆσαι ἃ αὐτῷ Ἀσκληπιόν,
Τελαμῶνά τε, ἔ Πηλέα, καὶ Θησέα.
θαμίξεν ἃ καὶ Ἡρακλέα τῷ Χείρωνι,
ὅτε μὴ ἀπάγοισιν αὐτὸν. Ἐ ἀθλοῖ·
μεταχεῖν τε τῆς τῆς Χείρον. Ἐ ὀμι-
λιας καὶ αὐτὸς Φησι Παλαμῆδ' ἀ-
μα, ἔ Ἀχιλλεῖ, ἔ Αἴαντι.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Καὶ τὰ τ' Παλαμῆδου, ὧδε ἀπαλ-
γέλλε. αὐτομαθῆ ἀφικέσθ' αὐτῷ, ἢ
σοφίας ἢ δὴ γυμνασμοῦ, ἔ πλείω
γνώσκοντα, ἢ ὁ Χείρον. πρὸ δὴ
τῆς Παλαμῆδου, ὦρα μὲν, οὐπω
ἦσαν οὐσα μιλῶν δέ, ἔπω κῆλ·
ἐνιαυτὸς δέ, οὐπω ὄνομα ἴω τῷ χρο-
νω. οὐδὲ νομίσματα ἴω, οὐδὲ σταθ-
μαί, καὶ μέτρα, οὐδὲ δριθμοί. σο-
φίας τε οὐπω ἔρος, ἐπεὶ μὴ ποτ' ἴω
γράμματα. βελομένης ἃ τ' Χείρο-
νος ἀλλα τε, καὶ ἰατρικῶν διδάσκον
αὐτῷ, ἐγὼ, ἔφη, ὦ Χείρον, ἰατρικῶν
ἠδέως μὲν ἐκ οὐσαν ἂν, ἔρω. ἔρη-
μύλω ἃ, ἐκ ἀξιώ μανθάνειν. ἔ ἄλ-
λω, ἔ ὑπέρσοφόν σου τ' τέχνης, ἀπή-
χθη μὲν Διὶ, ἀπήχθηται ἃ μοίραις.
ἢ δὴν ἂν τὰ Ἀσκληπιῶ, εἰ μὴ ἐν ταῦ-
θα ἐβέβλητο. ὄντων ἃ τῆς Ἀχαιῶν ἐν
Αὐλίδι, πεπλοῖς ἔρην, ἔ ῥάθυμον πα-
διδαν, ἀλλ' ἀγχνουω τε, ἔ εἴσω σωσθῆς.
ἔ ἃ λόγον, ὅς πολλοῖς τῆς ποιητῶν
εἴρηται, ὡς στρατῶσι μὲν Ἰπὶ πλω
Τροίαν ἢ Ἑλλάς, Ὀδυσσεὺς ἃ ἐν Ἰθά-
κη μανίαν πλάθοιτο, ἔ πρὸς δρόσῳ
εἴη βῆν ἴπῳ ζυμβαλῶν, Παλαμῆ-
δης τε αὐτῷ ἐλέγξετε τῷ Τηλεμάχῳ,

A debat, ac musicos concinnabat, æ-
quosque faciebat, diutissimèque vi-
xisse ait. operam autem ipsi dedif-
se Æsculapium, Telamonem, Pe-
leumque, ac Theseum: Herculem
præterea Chironem frequentasse,
cùm certamina ipsum haud abdu-
cerent: participem quoque se Chi-
ronis consuetudinis unà cum Pala-
mede, Achilléque atque Aiace fuis-
se asserit.

B PALAMEDES.

Et quæ ad Palamedem pertinent,
sic refert. Nullo præceptore crudi-
tum ad Troiam ipsum venisse: &
sapientia iam exercitatum, pluraque
quàm Chiron scientem. Nam ante
Palamedem nondum erant nec ho-
ræ, nec mensium orbis, temporis-
que annus nondum erat nomen:
nec signata adhuc erat pecunia, nec
pondera, nec mensuræ, atque nu-
meri: nec dum sapientiæ amor,
quandoquidem nondum erant li-
teræ. Volente autem Chirone cùm
alia, tum vel maximè medicinam
ipsum edocere: Ego, inquit, ô Chi-
ron, libenter quidem medicinam mi-
nimè existentem inuenissem, inuen-
tam vero haud opto percipere &
alioqui nimia tua artis sapientia, tam
Ioui, quàm Parcis est odio: & quæ
Æsculapio acciderint percussissem,
nisi hîc fulmine ictus fuisset. Græcis
autem in Aulide existentibus tesse-
ras excogitavit, ludum non modo
non desidem, verùm solertem, ac
studio dignum. sermonem autem
à poetarum nonnullis celebratum,
quod scilicet Græcia quidè in Tro-
iam expeditionem faceret, Vlysses
vero in Ithaca insaniam simu-
laret, & ad aratrum bouem equo
iungeret, Palamedésq; eum Telema-
cho iumentis opposito redargueret,

minimè esse fanum ac verum asse-
rit. Promptissimè in Aulidem ve-
nisse Vlyssèm , noménque ipsius
iam apud Græcos quòd acerrimus
esset orator, ob sapientiam celebre
erat. Inter ipsum autem , ac Pala-
medem , hinc ortum est dissidium.
Solis defectus in Troia factus est,
& exercitus tristis, ac mæstus erat,
cùm Iouis signum ad futura per-
ciperet. Progressus igitur Palame-
des ipsum solis affectum exposuit,
quòd scilicet luna subtercurrente
ipse obscureretur, ac caliginem con-
trahat : quòd si quæ mala porten-
deret, hæc (inquit) Troiani procul-
dubio patientur. Nam hi quidem
iniuriam inferre cœperant, nos ve-
rò iniuria affecti venimus. oportet
autem vt orienti soli supplicemus,
eique pullum candidum atque in-
domitum immolemus. Hæc cùm
Græci Palamedis rationibus victi
collaudassent, processit in medium
Vlysses, & quæ (inquit) sacrificare,
quidque precari, & quem oporteat,
dicit Calchas. Huiusmodi enim ad
diuinationem spectant. Quæ verò
in cælo sunt, & vtrum astrorum sit
ordo, an non, nouit Iupiter, à quo
hæc & distincta, & inuenta sunt.
Tu autem, ô Palamedes, minora
nugaberis, si humo magis animum
intenderis, quàm quæ in cælo sunt,
excogitaueris. Cui respondens Pa-
lamedes, Si (inquit) sapiens esses
Vlysses, intelligeres vtique nemi-
nem de cœlestibus sapienter posse
differere, quin multò plura de ter-
restribus cognouerit. te autem his
deficere haud diffido. Aiunt enim
vobis Ithacensibus nec horas esse,
nec tellurem. ex his Vlysses ira ple-
nus discessit. Palamedes vero, vt
aduersus inuidentem iam seipsum
præparans: in concione autem Græ-

A οὐ φησιν ὑγιάειν. ποροθυμότητα γὰρ
δὴ τὸν Οδυσσεῖα ἐς Αὐλίδα ἐλθεῖν, καὶ
ὄνομα ἦδη αὐτῷ ᾤρα δέδοται τοῖς Εὐ-
λασιον ἔπι δεινότητι διενεχθῆναι ἢ αὐτῷ
τῷ Παλαμῆδῃ, ἐν τῷ δεινῷ. ἐκλεψίης ἡ-
λίας ἐν Τροίᾳ ἐχέουτο, ἃ ὁ στρατὸς ἀθυ-
μοὶ ἦσαν, λαμβάνοντες τὴν διοσημεσίαν
ἐς τὰ μνημόνεα. ᾤρα δὲ τῶν οὐρανῶν ὁ Παλα-
μῆδης, αὐτὸ τε τὸ πάθος τῆς ἡλίας διεξ-
ἤλθε, καὶ ὅτι τὸ σελιώης ἀποβροχούσης
B αὐτὸν, ἔξαμαυρῆται, ἃ ἀχλὺ ἐλκεῖ
κακὰ ἢ εἰ ἵνα σημαίνοιτο, ταῦτα δὴ
ποῦ, ἐφη, ὅτι Τρῶες πείσονται. οἱ μὲν γὰρ
ἀδίκων ἦρξαν. ἡμεῖς δὲ, ἀδικούμενοι
ἠκοῦμεν. ποροθυμῆται ἢ ἢ ἀνίχρον τῷ ἡ-
λίῳ βύχουτο, πῶλον αὐτῶν κατὰ δύσαν-
τας, λακόν τῆς ἀνέτον. ταῦτα τῷ Α-
χαιῶν ἐπαμειβάντων. ἃ γὰρ ἠπλοῖτο τῷ
τῷ Παλαμῆδῃ λόγων. ᾤρα δὲ τῶν ὀ-
C Οδυσσεῖς, ἀ μὲν χεῖρ δύνει, ἐφη, ἢ ὅτι βύ-
χεουτο, ἢ ὅτι, Κάλχας ἐρεῖ. μαντικῆς γὰρ
τὰ ποιαῦτα. τὰ ἢ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἃ ἢ πε-
τῶ ἀστῶν ἀταξία τε, καὶ ταξίς, Ζεὺς οἶ-
δεν, ὅφ' οὐ ταῦτα κεκόσμηται τῆς ἀ-
ρηται. σὺ ἢ Παλαμῆδης, ἠπλοῖνα ληρή-
σας, προσέχων τῇ γῆ μάλλον, ἢ τὰ ἐν
τῷ οὐρανῷ ἄφρονον. ὅφ' οὐ λαβῶν
οὐκ ὁ Παλαμῆδης, εἰ ἄφρονον ἦδα, εἰ-
D πέν, ὅφ' Οδυσσεῖ, Ζεῦ ἠκας ἀνὸς ὅτι μη-
δῆς ἀνὸς ἄφρον πᾶσι τῶν ἔρασιων εἶποι,
μὴ πλείω πᾶσι τῆς γῆς γινώσκων. σὲ δὲ
δοπολήει φθαι τούτων ἐν ἀπῶ. Φασὶ
γὰρ ὑμῖν τοῖς Ιθακείοις, μήτ' ὥρας εἶναι,
μήτε γῆ. ἐκ τούτων ὁ μὲν Οδυσσεῖς,
ἀπῆλθεν ὀργῆς πλέως. ὁ ἢ Παλαμῆ-
δης, ὡς πρὸς βασκαίνοντα ἦδη ᾤρα-
σηδύαζων ἑαυτὸν ἐν ἐκκλησίᾳ δὲ ποτε

τῶν Ἀχαιῶν ὄντων, γέραναι μὲν ἐπύχον
 πέτο μῦθαι τὸν εἰωθότα ἐαυταῖς ἔχον.
 ὁ δὲ Οδυσσεὺς ἐς τὸν Παλαμῆδην βλέ-
 ψας, αἱ γέραναι, ἔφη, μὴ τύρονται οὐδὲ
 Ἀχαιοὺς ὅτι αὐτὰ γράμματα δῦρον,
 οὐχὶ σὺ. καὶ ὁ Παλαμῆδης, ἐγὼ γράμ-
 ματα οὐχ ἄβρον, εἶπεν· ἀλλ' ἴσῳ αὐτῶν
 ἄβρον. πάλαι γὰρ ταῦτα ἐν μουσῶν
 οἴκῳ κείμηναι ἐδέετο ἀνδρὸς ποιούτου.
 θεοὶ γὰρ τὰ ποιεῖται, δὲ ἀνδρῶν ἑφῶν
 ἀναφαίνοισι. γέραναι μὲν οὐδὲ οὐ με-
 ταποιεῖται γραμμάτων, ἀλλὰ τάξιν
 ἐπαγοδοῦσαι, πέτονται. πορβύονται γὰρ ἐς
 Λιβύην, ξυνάψουσαι πόλεμον μι-
 κροῖς ἀνθρώποις. σὺ δὲ οὐδὲν ἂν πρὸς
 τάξεως εἶποις. ἀτακτεῖς γὰρ τὰς μά-
 χας. αἰπὸν γὰρ οἶμαι, ξένε, ὁ Οδυσσεὺς
 εἶχεν. ὡς εἶπεν Ἐκτορα, ἢ Σαρπηδόνα,
 ἢ Αἰνεΐαν εἶδον, κατὰ λιπῶν πλεῖν τάξιν,
 καὶ μῆτις ἀμύμονος πρὸς τὰ ρασιώνων ἐ-
 χόντα τὸν πόλεμον, μείρακιώδης γὰρ ἐπὶ
 τῆς οἰκλήσιας δόξας, καὶ πρεσβύτητος
 νέω τὸ Παλαμῆδου ἠπιδεῖς, ἐπετείχι-
 ζεν αὐτὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς πρὸς τὸν
 Ἀχιλλεῖα οὐδὲ Ἀχαιοὺς μῆτις ἀμύμονος. δι-
 σνεχθῆναι γὰρ αὐτὸν πάλιν ἐκ τούτου
 φησὶ. λύκοι κατὰ βαίνοντες ἐκ τῆς Ἰδης
 εἰσίνοντο τὰ σκυλοφόρα παιδάριον, ἔτ'
 ὑποζυγίων τὰ πρὸς τὰς σκηνάς. ὁ μὲν
 δὲ Οδυσσεὺς, ἐκέλευσεν ἄρα μὲν οἰσὶν
 πύξας, ἔτ' ἀκόντια, φοιτῶν ἐς τὸν Ἰδην ἐπὶ
 τοὺς λύκοις. ὁ δὲ Παλαμῆδης, ὦ Ο-
 δυσσεῦ, ἔφη, τοὺς λύκοις ὁ Ἀπόλλων
 πρὸς οἰσὶν λοιμοῦ ποιεῖται. καὶ τοξοὶ δὲ
 μὲν αὐτοὺς, κατὰ πρὸς τοὺς ὄρεας τε, καὶ τοὺς κύναις ἐν ταῦτα. πέμπει γὰρ πρὸς
 τὸν πρὸς τοὺς νοσήσαντας βουνοῖας ἐνεκα τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸν φυλάττει.
 βύχωντα οὐδὲ Ἀπόλλωνι Λυκίῳ τε, καὶ Φυξίῳ, τὰ μὲν θηρία ταῦτα,

A cis olim existentibus contigit, ut
 grues solito volarent more: Vlysses
 autem in Palamedem respiciens,
 Grues, inquit, Græcos testantur,
 se, non te literas inuenisse. & Pala-
 medes: Ego (inquit) literas minimè
 inueni, verùm ab ipsis inuentus
 sum. Iam diu in Musarum domi-
 cilio sita, huiusmodi indigebant vi-
 ro. Nam Dij talia per viros sapien-
 tes in lucem edunt. Grues autem
 sibi literas haud vendicant, sed or-
 dinem laudantes volant. In Libyam
 enim proficiscuntur, bellum cum
 paruis hominibus conflaturæ. Tu
 autem de ordine nihil diceres. nul-
 lum enim in præliis seruas ordi-
 nem. Nam Vlyssi vitio dabatur (ὁ
 hospes) quod sicubi Hectorem, aut
 Sarpedonem, aut Æneam vidisset,
 ordinem desereret, seque ad faci-
 liora prælia transferret. Infantissi-
 mus autem in concionibus visus, &
 senior à iuvene superatus, ipsi ὀρ-
 posuit Agamemnonē, utpote Græ-
 cos ad Achillem traducenti, ipsos
 rursus ex hoc inimicitias exercuif-
 se ait. Lupi ex Ida descendentes fe-
 rentibus sarcinas pueris, & quæ iux-
 ta tentoria erant, iumentis oberant.
 Itaque Vlysses quidem iussit, ut ar-
 cus ac iacula sumentes, in Idā aduer-
 sus lupos tenderent. Palamedes vero:
 O Vlysses (inquit) lupos Apollo pe-
 stis præludium facit, & ipsos qui-
 dem haud secus sagittis perit, atque
 D hic mulos ac canes: præmittit verò
 ad ægrotaturos, hominum bene-
 uolentiæ causa, & ut sibi caueant.
 Itaque Lycio, ac Phyxio, id est fu-
 gæ præfidi supplicemus Apollini,
 ut has quidem feras suis ipsius tol-

lat sagittis, pestem verò in capras A
vertat. Nos autem (ò viri Græci)
nosmetipsos curemus. opus enim
est pestifera declinantib. tenui dia-
ta, motúque concitato. medicam
quidem haud attigi facultatem, sed
omnia sapientia comprehenduntur.
Hæc locutus, carniū quidem fo-
rum cohibuit, cibósque iussit re-
nuere militares. Exercitúmque iam
sibi obsequentem, & quicquid à
Palamede dictum foret, diuinum, B
atque vt Apollinis oraculum arbi-
trantem, ad bellaria, syluestriáque
olera deduxit. Nam pestis quam
prædicebat, cùm ex Ponto initium
sumpsisset, Hellepontiacas inuase-
rat ciuitates. Incidit autem & Ilio,
sed Græcorum licet in pestilenti
tellure castrametati essent, neminem
attigit. Nam ad viuendi modum,
ipsorum quoque motus sic exco-
gitauit. Centum deductis nauibus
vicissim exercitum imposuit remi-
gantem, inuicémque certantem,
aut promontorium ambire, aut sco-
pulum attingere, aut alicui vicino
portui littoríve nauim appellere.
Agamemnoni præterea persuasit,
vt celeris nauigationis præmia ipsis
proponeret. Itaque læti, bonám-
que valetudinem sentientes, sese
exercebant. Etenim ipsos edoce-
bat, corrupta, seque ita habente
tellure, suauius, & ad spirandum
tutius esse mare. horum causa hic D
quidem à Græcis sapientia præmia
coronas accipiebat, Vlysses verò
citra honorem degere existimaba-
tur, & quicquid flagitij habebat,
in Palamedem torquebat. Ad hæc
Protesilaus talia refert, Achillem
aduersus insulas maritimásque ciui-

πανουργίας ὅ, π εἶχεν, Ἰππὶ τὸν Γαλαμήδω ἐσσεφεν. Ἰππὶ τούτοις ὁ Γεφτεσί-
λεως τοιαῦτα ἀπαγγέλλει. (W) Ἀχιλλεὺς στραθούνη Ἰππὶ τὰς νήσοις, καὶ τὰς

ποῖς ἐαυτῶν πόξοις αὐτῶν ἔξελεῖν ἔχον, πλεὺ
νόσον ὅ, ἐς αἰγὰς τρέψαι. καὶ ἡμεῖς δὲ, ὡ
ἄνδρες Ἑλλῆνες, Ἰππὶ μὲν ἡμῶν
αὐτῶν. δεῖ γὰρ τοῖς φυλακτομύοις τὰ
λοιμώδη, διαίτης λεπτῆς, καὶ κινήσεων
σιωτόνων. ἰατρικῆς μὲν γὰρ οὐχ ἡψά-
μεν. (W) Ἰππὶ κατὰ ληπτὰ ἀπαντα. εἰ-
πὼν ταῦτα, πλεὺ μὲν τῶν κρεῶν ἀγοράν
ἐπέχε, καὶ τὰ στρατωπικὰ τῶν σιπῶν ἐκέ-
λευσε ἄραιθσαι. τραγῆμασι ὅ, καὶ
λαχάνοις ἀγροῖσι δὴ γὰρ (W) στρατὸν,
πειδομένοισι αὐτῶν, καὶ πᾶν τὸ ἐν Παλα-
μήδω, δεῖον τῶν ἡγεμονῶν, καὶ χρησιμῶ-
δες. καὶ γὰρ δὴ ὁ λοιμὸς, ὃν περὶ λέγω,
ἐνέσκηψε μὲν ἐς τὰς Ἑλλησποντικὰς
πόλεις, ἀρξάμενος, Φασίν, ἐν τῶν Πόντου.
προσέπεσε ὅ, καὶ τῶν Ἰλίου. τῶν ὅ, Ἑλ-
λήνων οὐδενὸς ἡψάτο, καὶ τοῖς στρα-
πεδούτων ἐν* γῆνοσούση. πρὸς γὰρ τῆν κ. ὡ τῆν
C
διαίτη, καὶ τὰς κινήσεις αὐτῶν, ὡδὲ ἐσο-
φίσατο. κατελκύσας ἐκατὸν ναῖς, ἐνε-
βίβαζε τῶν στρατῶν καὶ μέρος, ἐρέποντας
τε, καὶ ἀμιλλωμένοισι ἀλλήλοισι, ἢ ἀκρω-
πῆλον περὶ βαλεῖν, ἢ σκοπέλου ἀψά-
σαι, ἢ περὶ κατὰ τῶν πέλας ἐς λι-
μένα πνᾶ, ἢ ἀκτιῶ. ἐπεισε ὅ, καὶ τὸν Α-
γαμέμνονα προδεῖναι σφίσι τῶν ταχυ-
αυτῶν ἄθλα. χαίροντες οὖν, ἐγυμνά-
ζοντο, καὶ ξυμῆντες τὸ ὑγαινῆν. καὶ γὰρ
ἐδίδασκεν αὐτῶν, ὅ, πῃ τῆς γῆς περὶ φ-
δορίας τε, καὶ οὕτως ἐχούσης, ἡδίων ἢ
θάλασσα, καὶ ἀσφαλές ἐρα ἀναπνεῖν.
Ἰππὶ τούτοις ὁ μὲν, (W) Ἰππὶ τῶν Ἑλλήνων. ὁ δὲ Ο-
δυσσεύς, ἀπῆμωσ τε ἡγεῖτο περὶ τῶν, καὶ

ἀκταίας πόλεις, αἰτῆσαι δὲ Ἀχαιοὺς
 ξυὺ Παλαμήδης στραθῆσαι ἐμάχοντο
 ὃ μὲν Παλαμήδης, γυναιῶς τε, καὶ
 σωφρόνως· ὁ δὲ Ἀχιλλεύς, οὐ καθεκ-
 τῶς, ὁ γὰρ θυμὸς ἔξαιρων αὐτὸν, ἐς ἀ-
 παξίαν ἤγαγε. ὅθεν ἔχαυρε τῷ Παλα-
 μήδῃ σωμασίζοντι καὶ ἀπάγοντι μὲν
 αὐτὴν ὑπὸ τῆς Φοραῆς, ὑποπτεμνῶν ὅ-
 ῶς χεὶρ μάχεσθαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐώκει
 λεοντοκόμῳ, λέοντα γυναιῶν παρῶ-
 νοντι τε, καὶ ἐγείροντι. Ἐοὐδὲ ἐκκλίνων
 ταῦτα ἐπαρατήσιν, ἀλλὰ ἔβαλλων, καὶ
 φυλαπτόμενος βέλῃ, καὶ ἀσπίδα ἀντε-
 ρείδων, καὶ διώκων σίφος. ἔξέπλευσαν
 μὲν δὴ χαίροντες ἀλλήλοισι. εἶποντο δὲ
 αὐτοῖς Μυρμιδόνες τε, ἔοικε Φυλα-
 κῆς Θεσσαλοῖ. παρῶναι ὅ μιν ταῦτα ἔ-
 ἑαυτῶν δυνάμιν ὁ Πρωτεσίλεως ὑπὲρ Ἀ-
 χιλλεΐφῃσι, καὶ Μυρμιδόνας ἔτις ὄνο-
 μαθῶναι πάντας Θεσσαλοῖς. αἱ μὲν
 οὐ πόλεις, ἠλίσκοντο, καὶ διδύκμα τῆς
 Παλαμήδους τὰ ἔργα ἀπηγγέλλετο,
 ἰαδμῶν διωρυχαί, καὶ ποταμοὶ ἐς τὰς
 πόλεις ἐπισρεφόμενοι, καὶ σαυροὶ λιμέ-
 νων, καὶ ἐπιτειχίσματα. νυκτομαχία τε ἠ-
 παρὲρ Ἀβυδὸν, ὁπότε καὶ βωδέντες, ὁ μὲν
 Ἀχιλλεύς, ἀνεχώρησεν. ὁ Παλαμήδης
 ὅ, ἐκ ἀπείπειν, ἀλλὰ πρὶν μέσσω ἐσα-
 ναίνυκτα, εἶλε τὸ χῶριον. ὁ δὲ Ὀδυσσεύς,
 ἐν Τροίᾳ ξυεπίθη λόγους παρὲς τῆς Ἀ-
 γαμέμνονα, ψυδεῖς μὲν, πιθανοὺς δὲ
 παρὲς τῆς δὴδως ἀκούοντα ὡς ἐρώη μὲν
 ὁ Ἀχιλλεύς τῆς ἑλλῶων δρυχῆς,
 μαστροπῶν ὅ τῷ Παλαμήδῃ χεῖρο. καὶ
 ἀφίξονται μὲν ἔφη μικρὸν ὑστερον, σοὶ
 μὲν, βοῖς τῆς ἀπάγοντες, ἔἴπωσι, καὶ
 ἀνδράποδα. ἑαυτοῖς δὲ, χεῖρματα οἷς ὑποποιήσον. ἢ δὴ που δὲ δυνάσθῃ τῷ

A tates ducentem, à Græcis petiisse,
 ut secum Palamedes militaret. Pu-
 gnabant autem Palamedes quidem
 strenuè, ac modestè, Achilles verò
 haud continenter. ira enim ipsum
 efferens, extra ordinem ducebat:
 vnde Palamede gaudebat socio, &
 ab impetu quidem ipsum abducen-
 te, & quo pugnandum esset pacto
 admonente. Etenim leonum ma-
 gistro, generosum leonem nunc pla-
 canti, nunc excitanti, similis vide-
 B batur: nec declinans hæc faciebat,
 sed emittens & euitans tela, cly-
 peumque admouens, atque aciem
 insequens. Enauigarunt igitur in-
 uicem gaudentes. Myrmidones au-
 tem, atque ex Phylace Thessali ip-
 sos sequebantur, suos autem ipsius
 milites Achilli additos ait Protefi-
 laus, & ita vniuersos Thessalos Myr-
 midonas appellatos. Itaque ciuita-
 tes capiebantur, egregiâque Pala-
 medis facinora nuntiabantur. Isth-
 morum effossiones, fluminâque in
 C ciuitates conuersa ac deriuata, por-
 tuum septa ac propugnacula, no-
 cturnâque in Abydum pugna: cum
 utroque vulnere affecto Achilles
 quidem recessit: Palamedes verò
 haudquaquam defecit, sed ante
 mediam noctem oppidum cepit.
 Ceterum Vlysses sermones apud A-
 gamemnonem componebat, falsos
 quidem, sed qui facilè cum qui te-
 merè audiret, ad credendum com-
 pellerent, quòd scilicet Achilles
 Græcorum imperium affectaret, le-
 nonéque ad id Palamede vteretur:
 & reuertentur (inquit) paulò post,
 tibi quidem boues, equos, ac man-
 cipia abducentes, sibi verò ipsis
 pecunias; quibus utique Græco-
 rum potentes sibi aduersus te ven-

dicabunt. Ab Achille autem abstinere oportet : ipsumque haud ignorantes cauere, hunc verò Sophisten occidere. Excogitatus est autem mihi in ipsum dolus, per quem & Græcis odio erit, & ab ipsis interficietur. & percurrit, ut à se parata essent, quæ ad Phrygem, quæque ad aurum à Phryge relictum pertinent. cum autem sapienter excogitata, Agamemnonque ad insidias compositus videretur, Age ô Rex (inquit) Achillem quidem circa ciuitates, in quibus nunc est, mihi custodias : Palamedem verò ut Ilium oppugnaturum, machinâsque inuenturum, huc accersito. Nam si absque Achille venerit, non modò mihi, verùm etiam alij minus sapienti, captu per quam facilis erit. Placuerunt hæc, & caduceatores in Lesbum nauigabant. nondum enim tota capta erat, sed quæ ad ipsam pertinent, sic habebant. Lyrnessus Æolica ciuitas habitabatur naturali munita situ, nec tamen sine mœnibus, quo Orphei lyram delatam ferunt, lapidibusque sonitum quendam edidisse, & adhuc Lyrnessi maritima lapidum concentu resonant. Ibi decimum iam diem obsidentibus (nam difficile captu oppidum erat) caduceatores Agamemnonis mandata retulere. Videbatur autem esse regi obtemperandum, & huic quidem permanendum, Palamedi verò decedendum. Itaque vterque ab altero cum lachrymis abiere. Postea verò quam ad castra nauigarunt, & quæ ab exercitu gesta essent, Palamedes enunciauit, cuncta Achilli adscribens: ô Rex (inquit) iubes me Pergama oppugnare Troiana:

πάντα δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰλίου, ὡς βασιλεὺς, ἔφη, κελθεῖς με τειχομαχεῖν τῇ Τροίᾳ;

A Ελλύων ἐπὶ σέ. Ἀχιλλέως μὲν ἀπέχεσθαι χεῖρ. ἢ γνώσκοντας αὐτὸν, Φυλάθεός. τὸν Ἰφιστὴν ἢ ἀποκτεῖναι τῆτον. ἄρηται δέ μοι κατ' αὐτὸν τέχνη, δι' ἧς μοσιθήσεται τὸ ὑπὸ τῶν Ἑλλύων, ἔδολεῖται ὑπὸ αὐτῶν. ἢ διεξήλθεν ὡς ἠτοίμασαι αὐτὰ τὰ πρὸ τῆς Φρύγας, ἔρῃ χεῖρ ἢ ληφθῆναι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν. Ἰφιστὴν ἢ τούτων Ἰπινουοῦδος δοκιμῶτων, ἔξωδεμῶν τῇ Ἰπινουοῦδος Ἀγαμέμνονος, ἄγε δὴ, ὡς βασιλεὺς, ἔφη, τὸ μὲν* δὴ Ἀχιλλέα, Φύλαθί μοι πρὸ τῆς πόλεως, ἐν αἷς ὄσινυ. τὸν Παλαμήδη δὲ, ὡς τειχομαχεῖσιν τῶν Ἰλίων, καὶ μηχανὰς ἄρησιν, μετὰ πέμπου ἐνταῦθα. αὐτὸν γὰρ τὸν Ἀχιλλέως ἦκων, ἐκ ἐμοῦ μόνω ἔσαι ἀλωτὸς, ἀλλὰ καὶ ἄλλω ἢ τῷ Ἰφιστῶ. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἔπλετο ἡ κήρυκες ἐς Λέσβον. ἐαλώκει ἢ οὐ πῶ παῖσα, ἀλλ' ὡς τὰ πρὸ αὐτῶν εἶχε. πόλις Αἰολίς Λύρνησος, ὡς κείτο, τειχίης πρὸ φύσιν, ἢ οὐδὲ ἀτείχιστος. ἢ φασὶ τὸν Ὀρφέως πρὸς οὐρανὸν χεῖρ ἄλῳαν, καὶ δοῦναι πᾶσι ἡλίω τῆς πέτραις, καὶ μεμύσωνται ἐπὶ τῶν Ἰφιστῶν τὰ πρὸ τῶν Ἰφιστῶν. ἐνταῦθα προσκαθημένων δέκατην ἡμέραν, χαλεπὸν γὰρ ἦν ἀλῳαν τὸ χεῖρ, ἀπὸ τῆς Ἰφιστῶν μὲν ἡ κήρυκες τὰ πρὸ τῆς Ἀγαμέμνονος ἔδοξε ἢ πείθεσθαι. καὶ τὸ μὲν, κατὰ μὲν, τὸ Παλαμήδη δὲ, ἀπὸ τῆς. καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων δακρύοις ἄμα. ἐπεὶ δὲ κατέπλευσαν ἐς τὸ στρατόπεδον, καὶ τὰ τῆς στραπῆς ἀπὸ τῆς Ἰφιστῶν, Ἀχιλλεῖ

ἐγὼ δὲ, μηχανήματα μὲν Ἰωνῶνα ἢ
 γοδμαί σὺν Αἰακίδαις, καὶ τὸν Καπα-
 νέως τε, καὶ Τυδείως, καὶ σὺν Λοκροῖς,
 Πάριον τὸ δὴ πού, καὶ Αἴαντα. εἰ δὲ καὶ
 ἀψύχων μηχανημάτων δεῖδε, ἢ δὴ ἡ-
 γείδε κείσθαι πρὸς Τροίαν τὸ γὰρ ἐπ' ἐμοί.
 ἄλλα ἔφθασε αὐτὸν, αἰ Οὐδυσσεὺς μη-
 χαναί, ὅφως ζῶν τε δεῖσαι, καὶ χρυσῶ
 μὲν, ἢ πῶν ἐδόξε, παροδότης δὲ εἶναι κα-
 τεψύδαθαι. ὡς εἰς χεῖρας δὲ τῶν χεῖρας, κα-
 τελιδώθη, βαλλόντων αὐτὸν Πελοπον-
 νησίων τε, καὶ Ἰθακῶν. ἢ δὲ ἄλλη Ελ-
 λας, εἰ δὲ εἴωρα ταῦτα, ἄλλα δὲ δοκῶν-
 τα ἀδικεῖν, ἢ ἅπαντα. ὡμὸν δὲ τὸ ἐπ' αὐ-
 τῷ κήρυγμα. μὴ γὰρ δαίτην τὸν Γαλα-
 μήδην, μηδὲ ὁμοῦ τῆ γῆ, ἀποθνήσκην δὲ
 ὁ αἰελομόδος τὸ καὶ δαΐφας. κηρύττοντος
 δὲ ταῦτα ἔσθ' Ἀγαμέμνονος, Αἴας ὁ μέ-
 γας Ἰππύριφας εἰ αὐτὸν νεκρῶν, πολλὰ
 μὲν δάκρυα ὡς αὐτῷ ἀφῆκεν. δὴ αὐ-
 δέμνος δὲ αὐτὸν, διεξέπεσε τὸ ὀμίλου,
 γυμνῶ τῷ ξίφει, καὶ ἐποίμα. δαΐφας εἶν
 ὡς εἰκὸς ἔω τὸν εἰργόμενον, οὐ παροσῆδ
 τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ βελήης, ἢ
 γνώμης ἢ πλεῖον, οὐδὲ δέξῃ ἐπὶ ἐς τὰς
 μάχας. Ἀχιλλέως τε ἀφικομένης μὲν
 πρὸς τὸν Χερρόνησου ἀλώσειν, ἀμφὸς ἐπὶ
 τῷ Παλαμήδῃ ἐμίωια. ὁ μὲν Αἴας,
 εἰ δὲ Ἰππολύ. ὡς γὰρ ἦσθε τὸ ξυμμά-
 χων κακῶς παροσῆδων, ἢ λήσῃ τε, καὶ
 πρὸς ὀργῶν μετέστηκεν. ὁ δὲ Ἀχιλλεύς,
 ἐπεμήκων πρὸς μίλων. ὡς δὲ τὸ γὰρ
 λύρας τὸν Παλαμήδην ἐπεποίητο, ἔσθ' ἢ
 δὲν αὐτὸν ὅσα σὺν προτέροις τῶν ἡρώων
 ἐδείτο τὸ ὄναρ ἐφίσαθαί τινι, ἀπένδων
 δαπὸ κρατῆρος, οὐ Ἐρμῆς ὑπὲρ ὀνειδέων
 πίνε. εἰκότα τε ὁ ἦρος ὄναρ, οὐκ Ἀχιλλεῖ

A ego autem Æacidas, Capaneique,
 ac Tydei filios, & Locrenses, Pa-
 troclum utique, atque Aiace[m] præ-
 clara esse machinamenta existimo.
 Quòd si inanimatis indigetis ma-
 chinis, iam Troiam, quantum in
 me est, iacere arbitramini. Cete-
 rum Vlyssis machinæ sapièter com-
 positæ ipsum præuenere, & auro
 quidem inferior existimatus est,
 proditiõnis verò falsò accusatus,
 vincit post terga manibus, lapidi-
 bus petitus interiit, vulnerantibus
 B ipsum Peloponnensibus atque Itha-
 censibus. Nam ceteri Græci ne vi-
 derant quidem hæc, sed existima-
 tum iniuriam facere, diligebant.
 Crudele fuit & quod in ipsum e-
 dictum est, ne scilicet Palamedem
 quispiam sepeliret, humòque piè
 tegret; supplicioque afficeretur ca-
 pitali, si quis excepisset, ac sepul-
 turæ mandasset. Hæc autem Aga-
 memnone edicente, magnus Ajax,
 C cum in se mortuum iniecisset, mul-
 tas quidem lachrymas circa ipsum
 emisit: tollens verò cum, denuda-
 to ac prompto ense per multitu-
 dinem transiuit. Itaque cum ipsum
 ut par erat, aduersus edictum se-
 peliuisset, haud amplius commu-
 nes adibat Græcorum conuentus,
 nec consilium ac sententiam pro-
 ferebat suam, nec ad pugnas exi-
 bat. & Achille post captam Cher-
 rhonesum reuerso, ambo Palame-
 dis causa irati sunt: Ajax quidem
 non diu; postquam enim socios
 oppressos sensit, miseratus est, i-
 ramque deposuit. Achilles vero i-
 ram protrahebat, lyraque cantum
 D Palamedem fecerat, & ipsum, ut
 priores Heroes, cantu celebrabat:
 craterèq; vnde Mercurius pro som-
 niis bibit, libans, ut sibi per quie-
 tem adisteret, rogabat. videtur
 & Heros hic non modo Achillè,

verum & omnibus, quibus roboris ac sapientiae amor, seipsum aemulatione ac cantu dignum praebere. Protefilaus quoque (postquam in ipsius mentionem incidimus) cum aliam Herois promptitudinem, tum vel maximè quam in morte praestulit, laudibus prosequens affatim lachrymat. neque enim supplicavit Agamemnoni Palamedes, nec miserabile quicquam dixit, nec lamentatus est, sed haec locutus: Misereor tui, o veritas, tu enim ante me periisti. lapidibus caput obiectabat, utpote non ignorans praenam in ipsos futuram. *Phanix*. Licetne Palamedem videre, o Vinitor, ut Nestorem, Diomedemque, ac Sthenelum vidi? an nihil de ipsius idea Protefilaus interpretatur? *Vinitor*. Licet (o hospes) & vide. Itaque magnitudine quidem maiori Aiaci similem fuisse, pulchritudine verò cum Achille Antilochoque atque Euphorbo Troiano, secumque certasse, inquit Protefilaus. Etenim barbam quidem mollem ipsi erumpere, & cum cincinnorum promissione: comam verò ad cutem abrasam, supercilia libera, atque erecta, & ad nasum quadrangularem, benèque compactum occurrentia: oculorum autem mentem in praeliis quidem immutabilem, ac celerem videri: in quiete vero amicabilem, & affatu, in consiliis, facilem. dicitur autem hominum maximis usus oculis. Atqui nudum aiunt Palamedem, medium se inter grauem ac leuem Athletam agere, multumque circa faciem habere squalorè, aureis Euphorbi cinnis suaviorem: squalorem autem contrahebat, cum quòd vbicumque contingeret, dormiret, tum quòd

χρυσῶν. αὐχμοδὲ ἐπεμερήθη ὑπὸ τῆς καθύδαυ τε ὡς ἔτυχεν, αὐλίζεσθαι τῷ

A μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν, οἷς ῥώμης τε, καὶ
 Θφίας ἔρως, ᾤρεχθάν εἰαυτὴ ζήλου τε,
 καὶ ὠδῆς ἄξιον. ὁ, τε Πρωτεσίλεως, ἐ-
 πειδαν ἐς μνήμην αὐτῷ ἀφικόμῃθα,
 ἀστακπὶ δακρυῖ, πλὴν τῆ ἀλλήν ἀνδρίαν
 ἐπαμνῶν τῷ ἥρω, καὶ πλὴν ἐν τῷ θανάτῳ.
 οὐ γὰρ δὴ ἰκεῖ δῶσαι Ἀγαμέμνονα ὁ Πα-
 λαμήδης, οὐδὲ οἰκτρὸν πειπεῖν, οὐδὲ ὀ-
 δύρεσθαι, ἀλλ' εἰπὼν, ἐλεῶ σε δλήθτα,
 B οὐ γὰρ ἐμοδὸν περὶ ἀπόλωλας. ὑπὲρ ἔρη-
 πλὴν κεφαλῆ τῷ τῶν λίθοις, οἷς ζυγίεις
 ὅπῃ ἡ δίκη πρὸς αὐτῷ ἔσται. Φο. ἐστὶ καὶ
 τῷ Παλαμήδῃ ἰδεῖν, Ἀμπελουργέ, κα-
 θάρπτον Νέστορα εἶδον, καὶ τῷ Διομήδῃ,
 καὶ τὸν Σθένελον; ἢ οὐδὲν πρὸς τῆς ἰδέας
 αὐτῷ ὁ Πρωτεσίλεως ἐρμηνεύει; Ἀμ.
 ὑπὲρ ἔρη, ἔσνε, καὶ ὄρα. μέγας μὲν ποί-
 νω αὐτὸν καὶ τῷ Αἴαντα τῷ μείζω
 γυέας, κάλλος ὅ, Ἀχιλλεῖ τε ἀμιλλᾶ-
 ας, καὶ Ἀντιλόχῳ, καὶ αὐτῷ φησιν ὁ Πρω-
 C τεσίλεως, καὶ Εὐφόρβῳ τῷ Τρωῖ. γυέας
 μὲν γὰρ αὐτῷ ἀπαλαῖ ἐκφύεας, ἔξυν
 ἐπαγγελία βοσσύχων τῷ κόμην τε, ἐν
 χρω εἶ. τας ὅφρῃς, ἐλυθέρας τε, ἔ-
 ὄρδας, καὶ ξυμβαλλούσας πρὸς πλὴν
 ῥῖνα, τε βάζωνόν τε οὐσαν, καὶ δὲ βέβη-
 κῆδον. τὸν δὲ τῷ ὀφθαλμῷ νοῦν, ἐν
 μὲν τῆς μάχης, ἀρετῶν τῷ φαίνεας,
 καὶ γοργόν. ἐν ὅ τῆ ἡσυχία, φιλέταρον
 D τε, καὶ δὲ πρὸς ἡγορον τας βελας. λέ-
 γεται ὅ καὶ μεγίστοις ἀνθρώπων ὀφ-
 θαλμοῖς χησέας. ἔ μὲν καὶ γυμνόν
 φασὶ τὸν Παλαμήδῃ μέσαι φέρεσθαι
 βαρέως ἀθλητῆ, καὶ κόφης, καὶ αὐχ-
 μόν πρὸς τῷ πρὸς ὡπῶ ἔχῃ πολυῶ,
 ἡδῶ τῷ Εὐφόρβου πλοκάμων τῷ
 χρυσῶν. αὐχμοδὲ ἐπεμερήθη ὑπὸ τῆς καθύδαυ τε ὡς ἔτυχεν, αὐλίζεσθαι τῷ

πολλάκις ἐν τῇ ἀκρωνυχίᾳ τῆς Ἰδης, ἐν
 ῥολῆ τῶν πολεμικῶν. πῶ γὰρ κατέλη-
 ψιν τῶν μετῴρων, ἐν τῷ δὲ δότῳ τῶν
 ὑψηλοτάτων ὀσοφοὶ ποιοῦνται. ἦγε
 δὲ εἰς Ἴλιον οὔτε ναυῶν, οὔτε ἀνδρῶν, ἀλλ'
 ἐν πορθμείῳ ξυὼ Οἶακι τῷ ἀδελφῷ
 ἐπλῦσε, πολλῶν Φασι βραχιόνων ἀν-
 τίστιον ἑαυτὸν ἠγούμενος. οὐδὲ ἀκόλα-
 ζος ἦν αὐτῷ, ἐδὲ δεράπων, οὐδὲ Τέκ-
 μησάπις, ἢ Ἰφίς, λούσασαί τε, ἢ σαρῦσαι
 τὸ λέρως, ἀλλ' αὐτουργὸς βίος, καὶ ἔξω
 ἔκατεσκυβάδης. εἰπόντος γὰρ ποτὶ πρὸς
 αὐτὸν Ἀχιλλέως, ὦ Παλάμηδες, ἀ-
 ρηκώτερος φαίνῃ τοῖς πολλοῖς, ὅτι μὴ
 κέκτησαι τὴν δεράπιδόν τε. πῖ οὐκ αὐ-
 τα, ἔφη, ὦ Ἀχιλλεῦ, τὸ χεῖρε ἀμφω
 περσείνας. διδόντων δὲ αὐτῷ τῶν Ἀ-
 χαιῶν ἐκ δασμῶν χημάτα, καὶ κηθύν-
 των αὐτὸν πλεῖν, οὐ λαμβάνω, ἔφη.
 καὶ γὰρ ἴδ' ὑμᾶς κελύω πένεας, ἔο
 πείθεσθε. ἐρομένους δὲ ποτὲ αὐτὸν Ὀδυσ-
 σέως ἔξ ἀστρονομίας ἠκόντα, πῖ πλέω
 ἠμῶν ὄρεσιν ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔδ' ἄκακοις
 εἶπεν. ἀμείνων δὲ ἂν ἦν τῶν Ἀχαιῶν
 ἐκδιδάξας ὅπως ποτὲ τῶν Ἰσθμίων φα-
 νροὶ οἱ κακοὶ οὐ γὰρ ἂν περσέαιεν τὸν
 Ὀδυσσεῖα, ἐπαντλοῦντα αὐτῷ ψυδραῖς
 οὕτως, ἔο πανέργους τέχνας. τὸ δὲ λεγέ-
 μενον πῦρ ὑπὸ ναυπλίας πρὸς κοίλῳ
 ἄνοιαν ἔπει τοῖς Ἀχαιῶν δρῶναι,
 ἀληθὲς τέ φησιν εἶναι, καὶ ὑπὸ Παλαμή-
 δους ὑπὸ μοιρῶν περσέσθαι, ἔο Πο-
 σιδώνος, ἰσως, ξένου, μηδὲ βελομένης
 τῆς ἔο Παλαμήδους ταῦτα ψυχῆς. σο-
 φὸς γὰρ ἂν, σιωπήσασκε πού αὐτοῖς
 τῆς ἀπάτης. ἔταψε δὲ αὐτὸν Ἀχιλλεῦς
 τε, καὶ Αἴας, εἰς πῶ ὄμορον τῇ Τροίᾳ

A in summo Idæ cacumine sæpenu-
 mero pernoctaret, cum præsertim
 à rebus bellicis vacaret. Cælestium
 enim ac meteororum perceptionem
 inde ex altissimis sapientes sibi com-
 parant. Duxit autem ad Troiam ne-
 que nauem, neque virum, sed cym-
 ba vna cum Oeace fratre traiecit,
 pro multis (vt aiunt) brachiis sci-
 psium existimās: nec pedisequus ipsi
 erat, nec feruus, nec Tecmessa ali-
 qua, aut Iphis quæ lauaret, ac lectum
 sterneret, sed ipse sibi ipsi ministrans
 viuebat nullo apparatu. Itaque cum
 ipsi quandoque Achilles dixisset,
 Rudior nonnullis videris, ὦ Palame-
 des, quod tibi ministraturum non
 comparaueris. quid igitur hæc, ὦ
 Achilles (inquit) vtramque manum
 protendens. Achivis autem pecu-
 nias ipsi ex partitione præbentibus,
 ac ditescere iubentibus. Non acci-
 pio, inquit: ego enim paupertatem
 colere iubeo, & non obsequimini.
 Percunctante autem olim ipsum V-
 llysse, ex astronomia redeuntem, quid
 nobis plus in cælo vides? malos re-
 spondit. Præstantior vtiq̄e fuisset,
 si quonam pacto dignosci possent
 mali, Græcos edocuisset: neque e-
 nim Vlysssem adeo mendaces ac fla-
 gitiosas in ipsum artes exhaurien-
 tem admisissent. quod autem di-
 ctum est, ignem scilicet à Nauplio
 circa cauam Eubœam in Græcos
 fuisse sublatum, & verum esse ait,
 & pro Palamede à Paris, ac Ne-
 rptuno factum. Palamedis manibus
 fortassis (ὦ hospes) ne hæc qui-
 dem volentibus. Sapiens etenim
 existens, ipsis quod decepti fuif-
 sent, ignoscebat. Ipsum autem A-
 chilles, atque Ajax, in finitima Tro-
 iæ Æolensium continente sepulta-
 ræ mandarunt, à quibus & sacellum
 τῶν Αἰολέων ἠπεῖρον ὑφ' ὧν ἑιερον
 admo-

admodum vetustum ipsi exædificatum est, & Palamedis statua generosa pulchrisque armis prædita erecta est: & qui litorales incolunt ciuitates, conuenientes ei sacra faciunt. Perscrutari autem oportet sacellum circa Methymnam, ac Lepetymnium: hic autem mons altus supra Lesbum apparet.

VLYSSES.

Quæ verò ad Vlysses pertinent, ita enarrat. Fuisse quidem ipsum facundissimum, atque acrem, dissimulatorem verò, atque inuidum, malignitatemque laudantem, tristemque semper, ac cogitabundo similem, & qui in rebus bellicis videretur potius quàm esset fortis. Ignorasse tamen quonam pacto armarentur acies, naumachiaque, ac murorum oppugnationes fierent, cuspidisque atque arcus traherentur. Ipsius autem facinora multa quidem fuisse ait, nulla tamen admiratione digna, præter vnum, quod ad cauum pertinet equum, cuius faber quidem fuit Epeus, Vlysses verò inuentor, & in ipsis insidiis ceterorum ardentissimus extitisse perhibetur. Ilium autem iam puberem transgressus ætatem venit, in Ithacam verò senio iam confectus rediit. Longiore enim ob id bellum usus est errore, quod sibi in Ismaro Thraciæ ciuitate maritima prætercurrerit aduersus Ciconas gestum est. Nam quæ ad Polyphemum, & Antiphatem, Scyllamque atque inferos pertinent, & quæcunque Sirenes in insula canebant, ne audire quidem concedit Proteus, sed oblitis cera auribus ea renuere: non quin voluptatis referta sint, & ad oblectandum animum satisfaciant, verum minimè verisimilia, ac ficta.

A αὐτῶν πὶ Ἰξωκοδόμητο, μάλα δὲ χαῖον, καὶ ἀγάλμα Παλαμήδους ἰδρυται, Ἰωναῖόν τε, καὶ βίοπλον καὶ θύου-σιν αὐτῶν ζυυιόντες. Ὅτι τὰς ἀκτῆας οἰκῶντες πόλεις. μασθῶν τε χεῖρ' ἰερόν, καὶ Μήθυμναι' ἔ, καὶ Λεπέτομνον. ὄρος δὲ τῆστο ὑψηλὸν ὑπὲρ φαίνε' ἔ Λέσβου.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

B Τὰ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ φράζει γενέσθαι μὲν αὐτὸν ῥητορικώτατον, καὶ δεινόν. εἶρωνα δὲ, καὶ ἐραστὴν φθόνου, καὶ τὸ κακόνδεσ ἐπαίνεντα κατὰ φησὶ ἀεὶ, ἔσσι' ἐπεσκεμμένον τὰ πολέμια δοκοῦντα μάλλον Ἰωναῖ' ὦ, ἢ ὄντα. οὐ μὲν ἐπισήμονα ὀπλίσεως, ἢ τὰ τάξαι ναυμαχίας τε, ἔπειραμαχίας, ἔ ἀιχμῆς, ἔ τῶζων ἐλξεως. τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ, εἶ μὲν πολλὰ, οὐ μὲν θαυμάσαι ἀξία, πλὴν ἐνός, τῆς ἐς Ἰπποῦ τὸν κοῖλον. οὐ τέκτων μὲν Ἐπειὸς ζυὺ Ἀθιωτῶ ἐγγύετο, Ὀδυσσεὺς δὲ βύρετης, ἔ σὺ αὐτῶν δὲ λέγε-ται τῶ λόγῳ, θαρσαλεώτατος ὀφθῆναι τῆς πληροφάτος. ἐς Ἰλιον μὲν οὐκ ἄρρηκτως ἦλθεν ἐς δὲ Ἰθάκην, γεγενηκώς. μακροτέρα δὲ ἐχρήσατο τῆ ἀλῆ, διὰ τὸν πόλεμον ὅς ποθὸς Κίκονας αὐτῶν διεπολεμήθη, κατατρέχον-τι τὰ Ἰππὶ θαλάτῃ τῆς Ἰσθμοῦ. τὰ δὲ Πολυφήμους, ἔ Αντιφάτου, καὶ Σκύλλης, καὶ τὰ σὺ ἄδου, καὶ ὅποσα αἰσφρῶες σὺ τῆ νήσω ἦδον, οὐδὲ ἀκούειν ζυγχαρεῖ ὁ Περωτεσίλεως, ἀλλ' ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν ποῖς ὡσί, καὶ παρ-απειῶσαι αὐτὰ, οὐχ ὡς οὐ πλεῖα ἦδον-νῆς, καὶ ψυχαγωγῆσαι ἰκανὰ, ἀλλ' ὡς ἀπίθανά τε, καὶ παρβύρημένα.

ἢ πλὴν νῆσον ἢ ἢ Ωγυγίαν, ἔπειτα Αἰ-
 αίαν, ἢ ὡς ἦθρον αὐτῶν αἱ θεαί, παρα-
 πλεῖν κελύβει, ἔμην προσορμίζεσθαι
 τοῖς μύθοις: ἔξωρόν τ' ἔμην ἔροτικῶν
 ἔμην ἢ Ὀδυσσεύα, ἢ ὑπόσιμον, ἔμην μέγαν,
 καὶ πεπληθημένον ἔμην ὀφθαλμοῖς,
 διὰ τὰς εὐνοίας τε, ἢ ὑπονοίας. εὐνο-
 μου μὲν γὰρ αἰεὶ ἐώκει. τὸ γὰρ ἄχαρι
 εἰς τὰ ἔροτικά. οἷός μιν δὴ οἷός καὶ ὡς
 ἔμφωτόν τ' ἢ, ἢ ἀνδρότρον ἐαυτῶν
 Παλαμῆδῃ ὁ Ὀδυσσεύς ἀπέκτεινεν, ἢ
 καιῶς ἐπὶ τούτων διδάσκῃ ὁ Πρωτεσί-
 λεως. ὄθεν ἔμην τὸν θρῆνον τ' ἔμην Εὐε-
 πίδῃ ἐπαίγει, ὅποτε Εὐεπίδης ἐπὶ Πα-
 λαμῆδῃ μὴ εἶπον, ἐκάνε τε φησιν, ἐκάν-
 νετε τ' πάνσοφον, ὡς Δαναοί, τὰν οὐδὲν
 ἀλλοτρίως ἀπὸ δόνα μοῦσαν, ἔμην ἐφε-
 ξῆς. ἔμην ὅτι πειθέντες ἀνδρότρον δὴν, ἔμην
 αἰαδεῖ λόγῳ, ταῦτα δράσαν.

ΑΙΑΣ ΟΤΕΛΑΜΩΝΙΟΣ.

Αἴαντα ἢ τ' Τελαμῶνος, ἐκάλουσι οἱ
 Ἀχαιοὶ μέγαν, ἐκ δὲ τῶν μεγάλων,
 οὐδὲ ἐπειδὴ μείων ὁ ἔσθρος, ἀλλ' ἀφ'
 ὧν ἐπρασθε. καὶ ἐποιοῦντο αὐτῶν
 ξύμβουλον τ' πολέμου ἀγαθὸν ἐπὶ πα-
 τρῶς ἔργου, ἔμην γὰρ Λαομέδοντα, ἔμην
 Ηρακλῆ ἀπατήσαντα, μετῆλθε ξυῖ
 Ηρακλεῖ ὁ Τελαμών. ἔμην αὐτῶν, ἔμην
 Ἰλιον εἶλκεν. ἔμην μιν οὐδὲ αὐτῶν ἔμην
 ἀόπλῳ. πελώριος γὰρ πρὸς ἑαυτῶν, ἢ ὑπὲρ
 πλὴν στρατῶν πάντων, ἔμην φρόνημα αἰ-
 ρον βίβλιον τ' ἢ, ἢ σῶφρον. ὡπλισμένους
 ἢ ἔμην κρέμαντο, μετέωρον τε βαίνοντος
 ἔμην ἔμην Τροῶς, καὶ πλὴν ἀσπίδα δὲ
 μεταχειρομένης, ποσάπτε οὐσαν,
 βλέποντος τ' χεροποις τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς ὑπὸ πλὴν κόρυ, οἷός τ' ἔμην λέοντες ἐπὶ

A Ogygiam præterea insulam Æεάνι-
 que, & quòd ipsius amore captæ
 fuerint deæ, præternavigare iubet,
 nec fabulis appelli. Ipsum enim V-
 lyssem ex amabili ætate iam exces-
 sisse ait, & subsumum fuisse, nec
 magnum, oculisque errabundis ob-
 cogitationes ac suspiciones. Medi-
 tantem enim semper referebat. hoc
 autem ad amorem conciliandũ mi-
 nimè valere. Qualis quidem qua-
 lem & quòd se sapientiorẽ ac for-
 tiorẽ Palamedem interfecerit V-
 lyses, satis his docet Protefilaus.
 vnde luctum apud Euripidem exi-
 stentem laude prosequitur, quum
 Euripides in Palamedis cantibus,
 Interfecistis (ait) interfecistis in o-
 mnibus sapientem, ὁ Danaï, mu-
 saram philomclam, nihil triste affe-
 rentem. & quæ deinceps: & quòd
 acris atque impudentis viri oratio-
 ne persuasi hæc fecissent.

C ΑΙΑΧ ΤΕΛΑΜΟΝΙΟΥΣ.

Aiacem autem Telamonis filium
 Achiui magnum appellabant, non
 à corporis proceritate, nec quòd
 alter minor esset, sed à rebus gestis.
 & à paterno opere bonum belli
 symbolum ipsum faciebant. Lao-
 medontem enim Telamon vnà cum
 Hercule, quòd ipsum Herculem de-
 cepisset, vltus est, cùmque ipso Iliũ
 cepit. Eo igitur etiam inermi gau-
 debant; ingens enim erat, totũm-
 que supereminebat exercitum, mo-
 destum, ac frenatum præferens
 elatè in Troianos proficiscète, cly-
 peũmque tantum existentem, opti-
 mè pertractate, iucundisq. sub galea
 oculis spectante, vt leones in ruen-
 di dilatione ac mora: pugnas autem
 ἀναβολῆ τῶν ὀρμησῶν. τὰς μάχας ἢ,

aductus optimos conferebat. Lycios quidem, Mysosque, ac Pæones numeri tantum causa, ad Troiam venisse dictitabat. Horum vero duces, dignos cum quibus pugnaretur, existimabat, huiusmodique alios utpote occidenti quidem nomen, vulnerato vero vulnus haud inglorium præberet. hoste interempto, ab armis abstinebat. viri etenim esse aiebat interficere, spoliare vero ad latrones potius pertinere. Nullus autem audiente Aiace immodestum quicquam, ac contumeliosum loquebatur, ne si inter aliquos quidem ortum esset dissidium. Ceterum non vulgus modo, verum & probatissimus quisque & ipsi assurgebant, & via cedebant. sibi autem cum Achille amicitia intercedebat, & mutuo sibi invidere nec volebant, nec natura poterant. Omnes præterea circa Achillem sollicitudines, licet non modicæ rei causa excitatas leniebat, partim quidem ut simul cum aliis dolens, partim vero increpans. Unâ autem sedentibus, aut incedentibus, omnes in ipsos conuertebantur Græci, viros aspicientes, quales post Herculem nondum fuerant. Aiace quidem Herculis fuisse alumnum ferebant, infantemque existentem Herois leonina pelle fuisse inuolutum, cum Ioui ipsum attollens, ut qua parte Leonis pelle tegeretur, inexpugnabilis esset, peteret. Aquila quoque ad supplicantem accessit. puero quidem nomen, precibus vero nutum à Ioue adferens. videbatur autem ei, etiam qui temerè ipsum aspexisset, non sine Deorum numine genitus, cum ob formæ pulchritudinem, tum vel maximè ob corporis robur. Vnde Protefilaus, belli ipsum simulachrum appellat: me autem quandoque dicente,

A
 πρὸς τοῦ δρῖσιν ἐποιεῖτο. Λυκίοις
 μὲν γὰρ καὶ Μυσοῖς, καὶ Πάριονας, ἀ-
 εθμοῦ Φάσων ἐνεκα εἰς Τροίαν ἤ-
 κειν. τοῦ δὲ τούτων ἡγεμόνας, ἀξιο-
 μάχοις τὴν ἡρώδης, καὶ οἷσις ἀπο-
 κλείδου μὲν ὄνομα δοῦναι τρωθέντι
 δὲ, ἐκ ἀδοξοῦ βαῦμα. πολέμιόν τ' ἐ-
 λών, ἀπείχετο τ' ὀπλων. τ' μὲν γὰρ ἀ-
 ποκλείδην, ἀνδρὸς εἶη. τὸ δ' σκυλεύην,
 λωποδύτης μάλλον ἀκόλαστον ἢ εἶδεν,
 οὐδὲ ὑβριστικὸν ἐφθέγγετο ἀν' οὐδὲν
 εἰ ἐπικόω τ' Αἴαντος, οὐδὲ ὀπόσοις ἦν
 διαφορά πρὸς ἀλλήλους. ἀλλὰ καὶ δα-
 κων ὑπανίσταντο αὐτῷ, ἔδων ὑπεξί-
 σαντο, οὐχ οἱ πολλοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ
 τῆς βυδοκίμου μοίρας. πρὸς δ' Ἀχιλ-
 λέα, Φιλία ἴω αὐτῷ, καὶ βασιλείην
 ἀλλήλους οὐτε ἐβέβλοντο οὐτε ἐπεφύκε-
 σαν. τὰς δ' ἑλύπας, ὀπόσαι πρὸς τὸν Ἀ-
 χιλλέα, εἰ καὶ μὴ μικρῶν ἐνεκα ἐγί-
 γνοντο, πάσας ἐπράυνε. ἴας μὲν, ὡς ἀν-
 ξυαλγῶν πρὸς τὰς δ' οἷς Ἰηπιπλήτων.
 καθημένων δ' ὀμῶ, ἔβαδιζόντων, ἐπε-
 σρέφετο ἡ Ἑλλάς, εἰς ἀνδρὸς ὀρθοῦσα, οἷω
 μὲν Ἡρακλέα ἔπει ἐγχεάδιω. τὸν μὲν
 γὰρ Αἴαντα, καὶ Ἰφίμον τ' Ἡρακλῆος
 εἶη ἐφασαν. καὶ βρέφος ὄντα, ἐν ἡλι-
 θύωι τῇ λεοντῇ τ' ἤερος. ὅτε ἀναρῶν
 αὐτὸν τῷ Διὶ, ἀνάλωτον ἦται γχεάδι
 καὶ τ' ὀδραν τ' λέοντος. ἀετὸς τ' βύξα-
 μῶν ἀφίκετο, φέρων ἐν Διὸς τῷ μὲν
 παιδί, ὄνομα, ταῖς δὲ βύχαις, ἑδίμα.
 δηλὸς τε ἴω καὶ ἀπλῶς εἰς αὐτὸν βλέ-
 ψαντι, μὴ ἀδρεῖ Φιῶναι, διὰ τε τῶν
 ὄραν, διὰ τε τῶν ῥώμιω τ' εἶδοις ὀ-
 θεν ὁ Γεφτεσίλεως, ἀγαλμα πολέ-
 μα καλεῖ αὐτὸν. ἐμοῦ δὲ ποτ' εἰπόντος

Ἐμὴν καταπαλαίθη αἰὲν ὑπὸ τῶ
 δουσέως ὁ μέγας εἶπεν, καὶ θεῖος, εἰ κώ-
 κλωπες, ἔφη, γερύνασι, καὶ δληθῆς μὴ ὁ
 πῶδ' αὐτῶν μῦθος, μάλλον αὐτὰ Πο-
 λυφῆμω διεπαλαίσειεν Ὀδυσσεύς, ἢ τῶ
 Αἰάντι. ἠκούσα δ' Ἐρωτεσίλεω κακεί-
 να, ἔσνε, πρὶ τ' ἤρω τούτου, ὡς ἂρ' ἐκό-
 μα ποταμῶ Ἰλιστῶ τῶ Ἀθηνῆσι, καὶ
 ἠγάπων αὐτὸν οἱ ἐν Τροίᾳ Ἀθηνῆσσι,
 καὶ ἠγεμόνα ἠγῆντο. Ἐὐ, π' εἶποι, ἐπρα-
 τὸν. ἠπίκτιζέ τ', ἀπεοῖμα Σαλαμίνα
 οἰκῶν, μὴ Ἀθηνῆσσι δῆμον πεποιήν.
 παῖδά τ' αὐτῶ γυρόμηνον, ὃν Εὐρυσα-
 κῆ οἱ Ἀγαοὶ ἐκάλειον, πῶ τε ἄλλω
 ἔβηθε Ἰσφίω, μὴ Ἀθηνῆσσι ἐπαμνε-
 σι. καὶ ὅτ' Ἀθηνῆσιν οἱ παῖδες ἐν μὴν
 ἀνδρηγεῶνι σεφαιῖν τ' ἀνδρῶν Ἰ-
 τῶ δ' ἀπο γυεῖας ἔπει, κρατῆρας τ' ἑδῶ
 ἐκείθεν ἐσήσατο, ἔδυσεν ὅσα Ἀθηνῆ-
 οἰς ἐν νόμῳ. μεμνηῖας δ' καὶ αὐτ' ἐφα-
 σκε τουτωνὶ τῶ Διονυσίων καὶ Θεσεία.
 ὁ δ' ἔθανάτου λόγος, ὃν ὑφ' αὐτῶ δ' ἀπο-
 σφαιεῖς ἀπέθανεν, δληθῆς μὴ, ἐλεφ-
 νῆς δ' καὶ Ὀδυσσεὶ τάχα, τὰ τε ἐν ἄδου,
 μὴ ὠφῆον νικᾶν τοῖα δ' ἐπ' ἀέθλω. καὶ
 τὸ ποῖν γὰ κεφαλῶν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα
 κατέχευε, καὶ μὴ, οὐ φησὶν εἰρήσας τῶ
 Ὀδυσσεῖ, μὴ γὰ καταβλεῖται αὐτ' ἑὼν-
 τα, πάντως δ' εἰρήσας που. πιδανὸν Ἰαῖρ
 που παθεῖν π' καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα, ἔ' ἀπεύ-
 ξας τὴν ἐαυτῶ νίκην ἐλέω τοῖσδε ἀν-
 δρῶς, ἐπ' αὐτῆ δ' ἀποθανόντος. ἐπαμνῶν δ'
 ὁ Ἐρωτεσίλεως τῶ Ὀμήρῳ ταῦτα, πο-
 λὺ μάλλον ἐπαμνεῖ τὸ ἐπὶ αὐτῶν ἔπος,
 ἐν ᾧ φησὶ, παῖδες δ' Τρώων δίκασαν.
 καὶ γὰ τ' Ἀγαθῶν ἀφείλε πῶ ἀδικον
 κρίσιν, καὶ δικαστὰς ἐκάθισεν, οἷς εἰκὸς ἦν

A atqui magnus hic ac diuinus ab Vlyssse semper in palæstra prostratus est. si Cyclopes (inquit) extitissent, verâque de ipsis fabula, cum Polyphemō potius quàm cum Aiace luctatus esset Vlysses. Audiui à Protefilao & illa (ὁ hospes) de Heroe, quòd scilicet Ilisso Attico flumini comam nutriret, & ab Atheniensibus in Troia existentibus amaretur, ducemque sibi existimarent, & quicquid imperaret, exequerentur. B Atticissabat autem, utpote Salamina (ut puto) habitans, quam Athenienses sibi populum fecerunt: filium quoque sibi genitum, quem Eurifacem Achiui appellabant, & alio ab Atheniensibus laudato alebat alimento: & cum Athenis pueri tertio à natiuitate anno, Maio mense floribus coronentur, crateras illinc accersitos statuit, & Atheniensium ritu sacrificauit. C meminisse autem horum Dionysiorum & ipsum dicebat, ut & Thefeum. Sermo autem quo manum sibi consciuisse, dictus est, verus fuit: & ipsi fortasse etiam Vlysssi miserabilis, ut apud inferos his verbis indicat:

— vicisse hæc ob præmia nollem. & Terra tegit caput hoc armorum lite peracta. illic quidem haud-

quaquam ab Vlyssse dicta ait: neque enim ad inferos viuum descendisse, omnino verò alicubi dicta. Verisimile est enim aliquid Vlysssem alicubi passum, suam ipsius victoriam huiusmodi viri ipsius victoriae causa perempti, miseratione deprecatum. Hæc autem ab Homero scripta laudibus prosequens Protefilaus, multò id magis carmen laudat, quo ait, — à natis Troum sententia dicta est. Abstulit enim Achiuis iniquum iudicium, iudicisque constituit, quos par erat,

Aiacem condemnare. Cognatum est enim timori odium. Furere autem correptum, longè magis ac consueverant, ipsum Troiani formidarunt, ne murum aggressus ipsum dirueret. Neptunòque atque Apollini supplicabant, vt Pergama à se constructa tuerentur, & Aiacem, si propugnacula attigisset, arcerent. At Græci ipsum diligere haudquaquam desinebant. Sed Aiacis insaniam lugebant, oraculæque precabantur, vt quonam pacto mutaretur, sibi que ipsi restitueretur, prædicerent. Postea verò quàm & defunctum, & gladio inhaerentem viderunt, vsque adedò vniuersi eiularunt, vt Ilij quoque exaudirentur. Athenienses autem ipsius corpus proposuerunt, & Mnestheus qua Athenis in bello defunctos prosequi mos est, funebrem in eius laudem habuit orationem. Egregium Vlyssis opus hîc nouit Proteusilaus. Proposito enim Aiaci, Achillis arma adferens, ac lachrymans: Sepeliaris (inquit) in his, quæ tantopere adamasti, victoriàmque quæ ipsorum causa fuit, habeas, nihil ad iram concitatus. Achivis autem Vlysssem laudantibus, laudabat quidem & Teucer, arma verò renuebat: neque enim pium esse, vt qua mortis causa fuissent, cum ipso sepelirentur. Sepeliuerunt autem ipsum humi corpus deponentes, Calchante interpretante impium esse, vt ij igni sepeliantur, qui sibi manum consciuere.

TEUCER.

Teucrum autem iuuenem quidem arbitrare, magnitudine verò specièq. ac robore inter Achiuorum medios se habere. *Pha.* Troianorumne res

A κατὰ ψηφίσαντες ἔ' Αἰάντος· Ζυγνὲς γὰρ φόβῳ μῖσος· μανέντα δ' αὐτὸν, ὅ μιν Τρῶες, ἔδρα πλείον, ἢ εἰώθεσαν, μὴ φοβησθῶν τῷ τείχεϊ, ῥήξῃ αὐτό. Ἐνύχοντο Πρωτόδωνί τ', ἢ Ἀπόλλωνι, ἵπτα εἰς τὸ τείχος ἐδήτυσαν, φοβε- βλήσας τ' Περγάμων τ' ἄσπεος, ἢ χεῖν τ' Αἰάντα, εἰ τῷ ἐπαλξέων ἀπλοῖο. οἱ δ' Ἑλλῆνες, ἐν ἐπαύοντο ἀγαπῶντες αὐτ', ἀλλὰ πένθος τὸ τ' Αἰάντος μα- νίαν ἐποιοῦτο, ἢ τὰ μαντεῖα ἰκέτθον χεῖσαι, πῶς αὖ μεταβάλλοιτο, καὶ ἐς νοῦν ἔλθοι. ἐπεὶ δ' ἀποθανόντα εἶδον, Ἐπεὶ τῷ Ξίφει κείμηνον, ὤμωξαν μὲν οὕτως ἀδρόν, ὡς ἀνήκοοι γυνέας μηδὲ τῷ Ἰλίῳ. φοβύθεντο δ' Ἀθηναῖοι τὸ σῶμα, ἢ Μενεάει, ἐπ' αὐτῷ λόγον ἠ- γόρευσεν, ὃ νομίζουσιν Ἀθῆνῃσι πρῶτον τοῖς ἐν τῷ πολέμων τελευτῶντας. ἔρ- ρον ἐνταῦθα τὸ Οδυσσεύς διδοκίμων C ὁ Πρωτοσίλεως οἶδε. φοβηκείμηνον γὰρ τῷ Αἰάντι, τὰ ὅπλα ἐπενέκων τ' Ἀ- χιλλέως, ἢ δακρύσας, δάπης τοι, ἔφη, ἐν οἷς ἠγάπησας, καὶ τ' νίκην πλεῖ ἐπ' αὐτοῖς ἔχε, μηδὲν ἐς μίλων βαλλόμε- νος. ἐπαμνέντων δὲ τῷ Ἀχαιῶν τὸν Ο- δυσσεύς, ἐπήνη μὲν ἢ ὁ Τυκρος, τὰ δ' ὅπλα ἔρηταιτο. μὴ γὰρ ὅσα ἐστὶ ἐν τῷ D Φια, τὰ τ' δατάς αἶπα. ἔδρασαν δ' αὐ τ' κατὰ δέμνοι ἐς τ' γλῶττὸν σῶμα, ἔξη γρουμύς Κάλχαντος, ὡς ἔχ' ὅσοι πυρὶ δάπτεσθαι, οἱ ἑαυτοῖς ἀποκτείναντες.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Τὸν δ' Τυκρον, νέον μὲν ἠγροδ, μέγα- δος δ', ἢ εἶδος, ἢ ῥώμην, ἐν τοῖς μέσοις τῷ Ἀχαιῶν ἔχεν. Φοῖ. τὰ δ' τ' Τρῶων

γνώσκῃ ὁ Πρωτεσίλεως, ἀμπελουρ-
γέ, ἢ ἐκ ἀξιοῖ μνημονεύειν αὐτῶν, ὡς
μὴ ἀξιοῖ σπουδῆς φαίνοντο; Αμ. ἐκ
ἐστὶ, ξένη, τὸ ἔξ Πρωτεσίλεω τοιοῦτον. ἀ-
πεσι γὰρ αὐτῷ φθόνος ἀπαγγέλλει δὴ καὶ
τὰ τῶν Τρώων ἐσπουδακίμα τῆ γλώμη.
Φησὶ γὰρ κακείνοις πολὺν πεποιθῆσθαι
λόγον δρετῆς. δειμι δὲ σοὶ περὶ τῶν
Αχιλλείων λόγου πάντα. εἰ γὰρ μετ'
κείνων λέγοιτο, οὐ θαυμαστὰ εἶη δόξα.

ΕΚΤΩΡ.

Ἐπαμῶν τοίνυν τὸν Ἐκτόρα ὁ Πρω-
τεσίλεως, ἐπαμνεῖ ἔξ Ὁμήρου ἐπ' αὐ-
τῷ λόγον. ἀρεστὰ γὰρ τὸν Ὀμηρον τὰς
τῶν ἰωιοχόου αὐτῷ διηγεῖν, καὶ τὰς μά-
χας, καὶ τὰς βελάς, καὶ τὸ ἐπ' αὐτῶν, ἔξ
μὴ ἐπ' ἄλλῳ εἶη πλεὺς Τροίαν. ἔξ ὁπό-
σα ἡ κομπάζει ἐν τῇ τῶν Ὁμήρου ποιήσει
ὁ Ἐκτωρ ἀπειλῶν τοῖς Ἀχαιοῖς, τὸ ἔπι-
τας ναῖς πῦρ, πάντῃ Φησὶν εὐκέναι τῆ
Φορεῖ τῶν ἥρω. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα λέ-
γαν αὐτὸν ἐν ταῖς μάχαις. κίπληκπι-
κώτατα ἡ αὐτῷ βλέψαι, ἔξ φέγγεα-
δαί μέγα. εἶη ἡ, τῷ μὲν Τελαμωνίῳ
μείω· κακίω δὲ οὐδὲν τὰς μάχας, ἐν
αἷς ἐνδείκνυται ἡ αὐτὸν καὶ τῶν Ἀ-
χιλλείων θερμότητος. διεβέβλητο δὲ
περὶ τὸν Πάριον, ὡς δὴ λόν, καὶ ἠπὼ ἔξ
κοσμεῖσθαι. τὸ τοῖ κομαῖν, καὶ τοῖ σπου-
δαζόμενον βασιλεῖσιν ἡ, καὶ βασιλέων
πασιν, ἀνάξιον ἐαυτῷ δι' κείνον ἡγεῖ-
το. πὰ δὲ ὡτα κατεαγῶς ἰω, οὐχ ἔξ τὸ
πάλης. τουπὶ γὰρ ὡς ἐφίω, οὐτ' αὐτὸς
ἐγνώσκον, ἔξ οἱ βάρβαροι, ἀλλὰ τῶν
ροῖς ἀντήριζε· καὶ τὸ ξυμπλέκεται τοῖς
θηρίοις τοῦ τοῖς, πολεμικὸν ἡγεῖτο. πα-

κ. δ. ε.

A nouit Protefilaus, ὁ Vinitor? an eo-
rum meminisse haudquaquam di-
gnum censet, ne studio digni vi-
deantur? Vinitor. Non est Protefi-
lai tale quid, ὁ hospes. Abest enim
ab ipso inuidia. refert utique & quæ
ad Troianos pertinent, diligenti o-
pinione ac sententia. Asserit enim
illos quoque virtutem plurimi fe-
cisse. percurrā autem hæc tibi prius-
quam Achillis mentionem faciam.
Nam si post illum dicta fuerint, nul-
la admiratione digna videbuntur.

B

HECTOR.

Protefilaus itaque Hectorem lau-
dans, Homeri quoque super ipso
laudat sermonem. Optimè enim
Homerum ait ipsius aurigationes,
pugnāsque, ac consilia percurrisse,
& quòd in ipso, & non in alio
suam Troia spem collocasset: &
quæcunque in Homeri poësi ia-
ctanter dicit Hector, dum Achivis
navium incendium minatur, He-
rois impetui vehementer ait con-
gruere. multa namque huiusmodi
ipsum in præliis dicere. maximè
autem horrendum ipsum spectaf-
se, magnūmque clamasse. sed Te-
lamonio quidem minorem fuis-
se: nihil verò in præliis deterio-
rem, in quibus & Achilleæ nescio
quid concitationis ac feruoris ip-
sum ait ostendisse. Paridem autem
utpote timidum, & cultui dedi-
tum arguebat. Comam utique nu-
trire, licet id regibus, regūmque li-
beris, curæ esset, se ipso indignum
illius causa arbitratur. fractus e-
rat aures, non ob luctam (hoc e-
nim nec ipse, ut dixi, nec barba-
ri nouerant) sed cum tauris certa-
bat; & cum huiusmodi congregi-
feris, bellicum censebat. Luctan-

D

tis enim & hæc sunt, ipse verò se id facere ignorabat. subsistere enim mugientes, cornuumque cuspides audenti animo sustinere, ac taurum
supinare. frænare, & cum ab ipso vulneratus fuisset, haudquaquam deficere, pro bellica exercebat meditatione. **adolefcentem** statua autem quæ Ilij erecta est, iuvenem Hectora præferret. At Protesilaus fuisse quidem ipsum illa suaviorem inquit, ac maiorem. decessisse verò tricesimo fermè ætatis anno, non utique fugiendo, nec manus remittendo. In his enim Hectorum ab Homero falsò accusari, sed strenuè dimicantem, Troianorumque vnum extra murum moratum, longaque tandem pugna cecidisse. at defunctum currui quidem alligatum ac suspensum fuisse tractum ait. redditum verò ut ab Homero dictum est.

ÆNEAS.

Æneam autem pugnare quidem hoc deterius, prudentia verò Troianis præstare, iisdemque quibus Hector, dignum censerunt. Nouisse præterea quæ ad Deos pertinent, quæque sibi capta Troia fato destinata essent. Nullo autem terrore affici. Tunc enim mentis ac cogitationis maximè fuisse compotem ait, cum inter discrimina versabatur. Achiui autem Hectora quidem Troianorum manum, Æneam verò mentem appellabant. pluraque ipsis cautum Æneam, quam furibundum Hectorum negocia præbuisse. Erant autem cum ætate, tum corporis proceritate pares. Sed Æneæ species minus alacris videbatur, at maiorem præ se ferebat constantiam, comamque absque invidia alebat. neque enim comam exercebat, neque ipsi vacabat, sed

A λαίοντος μὲν γὰρ καὶ ταῦτα λεῶ. ὁ δὲ, ἔτο μὲν ἠγνοῦσθεράτων. τὸ δὲ ὑφίστασθαι μωκωμύοις, καὶ παρσεῖν, τὰς αἰχμας τῶν κεράων, ἔσπαυχενίσαι ταύρον, ἔσπαυχεῖς ὑπὸ αὐτῶν μὴ ἀπειπεῖν, ὑπὲρ μὲν ἔτι τῶν πολεμικῶν ἠσκή. τὸ μὲν δὲ ἀγαλμα τὸ ἐν Ἰλίου νέ(ω) (ω) Ἐκτορα, ἔσμερακωδὴ φέρει. ὁ Πρωτεσίλεως δὲ, γυέας μὲν αὐτὸ κακείνε B ἠδὲ φησὶ, καὶ μείζω, δόποδαεῖν δὲ διακοντούτῃ ἴσως οὐ μὲν φάροντα, ἢ ὄφρῃότα τὰς χεῖρας ταυτῶν σικοφαντεῖας τὸν Ἐκτορα ὑπὸ Ἐομήρῃ, ἀλλὰ καρτεροῦς ἀγωνισαίμυρον, καὶ μόνον τῶν Τρώων καταμείναντα ἔξω τῶν τείχων, καὶ πεσεῖν ὄψε τὴ μάχης. δόποδαεῖν δὲ, ἐλθῆναι μὲν ἀνηρημύον τῶ ἀρμάτος, δόποδοθῆναι δὲ ὡς Ομήρω εἴρηται.

AINEIAS.

C Αἰνεῖαν δὲ, μάχεσθαι μὲν πούτε ἦτον, σωέσθαι δὲ φελεῖναι τῶν Τρώων, ἀξιοδοταῖ δὲ τῶν αὐτῶν Ἐκτορι. τὰ δὲ τῶν θεῶν, εἰδέναι, καὶ ἀδὲ ἐπέσπαυτο αὐτῶν, Τροίας ἀλούσης. σὺπλήτῃεσθαι δὲ ὑπὸ οὐδενὸς φόβου. τὸ γὰρ ἐννοῶ τε, ἔλελογισμένον, ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχον. ἐκάλου δὲ (ω) Αχαιοὶ τὸν μὲν Ἐκτορα, χεῖρα τῶν Τρώων. τὸ δὲ Αἰνεῖαν, νοῦν. καὶ πλείω ὄφρῃον αὐτοῖς παράματα Αἰνεῖαν σωφρονούτα, ἢ μεμνηνότε Ἐκτορα. ἦσιν δὲ ἰσηλικές τε, καὶ ἰσομήκεις. τὸ δὲ εἶδος τῶ Αἰνεῖς, φαιδρον μὲν ἦσιν (ω) ἐφαινετο, καθεστηκότι δὲ εἰσκει. μάλλ(ω) ἐκόμεα τε ἀνεπαχθῶς οὐ γὰρ ἠσκή πλεῦ κόμην, οὐδὲ ὑπὸ σῆσθαι αὐτῇ, ἀλλὰ

μόνῳ πῶς δρεπῶ ἐποιεῖτο κόσμη-
μα. σφοδρὸν ὃ οὕτω π' ἐβλεπεν, ὡς τ'
ἀποχρῶν εἶ) οἱ πρὸς τοῦ ἀτακτουῦ-
τας καὶ αὐτὸ τὸ βλέψαι.

ΣΑΡΠΗΔΩΝ.

Σαρπηδόνα δὲ, Λυκία μὲν ἰστέκε,
Τροία ὃ ἦρεν. ἰὼ μὲν γὰρ κτ' ἃ Αἰνεΐδου
ταῖς μάχαις. ἦγε ὃ Λυκίοις ἑξὺ πάν-
τας, καὶ δρεῖσω ἀνδρε, Γλαυκόν τ', καὶ
Πάνδαρον. ἰὼ δὲ αὐτοῖν ὁ μὲν, ὅπλι-
σθέν βύδουκμος. ὁ δὲ Πάνδαρος, τὸν
Ἀπόλλω τ' Λύκιον ἔπισαντα οἱ μεί-
ρακίω ἐπικοινωνῆσαι, ἐφ' ἃ τοξόταν
ἔκ' ἠύχετο αἰεὶ τῷ Ἀπόλλωνι, ὅτε τ' τοξο
ἔπ' ἡμεγάλω ἀπλοῖτο. καὶ παντραπᾶ δὲ
ὁ Πρωτεσίλεως ἀπαντήσασθαι φησι τῷ
Σαρπηδῶνι τοῦ Τρώας. πρὸς γὰρ τῆ
ἀνδρία, ἔ τῷ εἶδῃ, θεῖω τε, καὶ γυναικῶ
ὄντι, ἀνῆρτητο τοῦ Τρώας καὶ τῷ λό-
γῳ τῷ πρὸς τὰ γυναικῶ. ἀπὸ Διὸς μὲν
γὰρ Αἰακίδαο τε ἀδεῖσθαι, καὶ Δαρδανί-
δαο, καὶ τοῦ Ταντάλου. τὸ δ' αὖτ'
Διὸς γεγονέναι, μόνω τ' ὑπὲρ Τροίας
τε, καὶ ἔπ' ἡ Τροίαν ἐλθόντων, κτείνω ὑ-
πὲρ ἑαυτοῦ. τούτῳ δὲ καὶ τῆ Ἡρακλέα μεί-
ζω ποιῆσαι καὶ θαυμασιώτ' ἢ τοῖς
ἀνθρώποις. ἀποθανεῖν δὲ ὡς Ομηρῶ
εἴρηται, καὶ εἶ) ἀμφὶ τὰ τεσσαράκον-
τα ἔτη, καὶ τὰ φεσὶν ἐν Λυκία τυχεῖν, ἐς
ὃν ἄρ' ἐπέμψαν ὃ Λυκίοι δεικνύοντες
τὸ νεκρὸν τοῖς ἔθνεσι, δι' ὧν ἦγετο. ἐσθῆ-
ρασο ὃ δρεῶμασι, καὶ ἐῶκει καθ' ἑδον-
π' ὄθεν ὃ ποιητῶν πομπῶ φασιν αὐ-
τὸν τῷ ὑπνῳ χεῖσθαι.

A vnicam virtutem ornamento esse
statuebat. adeò autem horrendum
intuebatur, vt in eos qui ordinem
deseruissent, sibi solus satis esset a-
spectus.

SARPEDON.

Sarpedonem autem Lycia qui-
dem tulit, Troia verò sustulit: haud
secus enim atque Æneas in pugnis
verfabatur: omnes ducebat Lycios,
sed Glaucum ac Pandarum præstan-
tissimos. quorum alter quidem ar-
mandi exercitus peritissimus, Pan-
darus verò Apollinem Lycium sibi
adhuc adolescentulo adstitisse, sa-
gittandique artis participem fecisse
ait: & cum arcum magnæ rei cau-
sa sumeret, Apollini semper sup-
plicabat. vniuersum autem Troia-
num exercitum, Sarpedoni obuiam
processisse ait Proteusilaus. Nam præ-
ter fortitudinem & speciem diui-
nam pariter ac nobilem: oratione
C etiam ad generis nobilitatem per-
tinente, sibi Troianos obligabat: à
Ioue enim Æacidas celebrari, Dar-
danidasque, & à Tantalò oriun-
dos, sed ab ipso genitum esse Io-
ue, id sibi soli ex iis qui pro Tro-
ia, quique aduersus Troiam vene-
rant, extitisse. Hoc autem & Her-
culem maiorem, maioréque apud
homines admiratione dignum red-
didisse. Decessisse autem, vt ab Ho-
mero dictum est, quum quadrage-
simum fermè ageret ætatis annum,
tumulumque in Lycia consecutum:
ad quem Lycij, cadauer gentibus,
per quas ferebatur, ostendentes com-
mitati sunt. Aromatib. autem con-
ditum erat, dormientique simile,
vnde somno ipsum comite usum,
poëta ferunt.

De Glau-
co & Pā-
daro.

ALEXANDER.

Audi & quæ ad Alexandrum Paridem pertinent, ni valde id molestum est. *Phenix*. Molestum quidem est, verum haud deterius audivisse. *Vinitor*. Ait itaque Alexandrum Troianis quidem omnibus odio fuisse: in rebus vero bellicis haudquaquam malum: sed specie suaivissimum, voce ac moribus venustum, utpote qui in Peloponneso versatus esset: pugnare autem omnibus modis, & sagittandi peritia, Pandaro minimè fuisse inferiorem: & ephebum in Græciam navigasse, cum à Menelao hospitio susceptus est, Helenemque pulchritudine cepit. obiisse autem mortem cum nondum tricesimum ætatis annum attigisset: gaudere autem sua ipsius pulchritudine, circumspicique ab aliis, seque ipsum circumspicere. vnde elegantissimè ipsum illudit Heros. Hunc enim pavonem (avis autem pulchritudine ac colore oblectatur Protefilaus) cum quandoque pennas sublaturum ac circumpositum vidisset, ipsasque circumspicientem ac purgantem, & nonnullas disponentem, ut monilium instar, quæ lapillis constant, distinctæ atque exornatæ viderentur: Ecce (inquit) cuius modo mentionem faciebamus, Priami filius Paris. Me autem percunctante, quid Paridi similis esset pavo? quod seipsum (ait) dilexerit: etenim ille quoque ornatus causa seipsum quidem circumspiciebat, arma verò contemplabatur. Pantheræ autem pelles appensæ erat humeris: squalorem comæ insidere, ne in pugna quidem patiebatur. splendebat autem & manuum vnguibus, subaduncoque erat naso ac

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ακουε κὴ τὰ Αλεξάνδρου τῆ Γάειδος, εἰ μὴ ἀχθῆ αὐτῷ σφοδρᾷ. Φοί. ἀχθομαι μὲν, οὐ χεῖρ ὦ δὲ, ἀκοῦσαι. Αμ. Φοῖ τοίνυν ὦ Αλεξάνδρῳ, Τρωσὶ μὲν ἀπηχθῆας πάσι, κερκὸν δὲ ἐκ' ἐμῆ τὰ πολέμια: τὸ δὲ εἶδος, ἠδίστον Ἰπὶ χερσὶν τε πλεῖ Φωνίω, καὶ τὸ ἦδος, ἄτε τῆ Πελοποννήσῳ Ἰπὶ μίξανται μάχεσσι δὲ πάντας Ἰθ' οἷσι κὴ πλεῖ Ἰπὶ στήμῳ ὁπόση τόξων, μὴ λείπεσσι τῷ Γανδάρου. καὶ πλεῖσαι μὲν ἐς πλεῖ Ελλάδα ἐφῆσθ' ὦ, ὅτε δὴ ξένῳ τῷ Μενέλεω χυρέσσι αὐτὸν, κὴ πλεῖ Ελένῳ εἰλεῖν τῷ εἶδη. ἀποθανεῖν ὅ οὐ ποτε τριακοντούτῳ. γαίνυσσι ὅ τῷ ἑαυτῷ κάλλει, κὴ σεβλέπεσσι μὲν ὕφ' ἑτέρων, σεβλέπειν ὅ ἑαυτὸν ὁδὸν χαλεπέσσι ὅ ἦρος ἐς αὐτῷ πάλει. τῶν γὰρ τὸν παῶ (χαίρει ὅ Ὀρθοτεσίλεως τῆ ὄρα, καὶ τῆ δὴ τῷ ὄρνιθος) ἰδῶν ποτε ἰσθ' ἀνεσκότα, καὶ σεβέβλημένον τὰ πτερά, σεβλέποντα τε αὐτὰ, ἔκκαταίροντα, ἐστὶ δὲ καὶ διαπίπτειν, ἴν' ὡσπερ ὅ τῷ λίθων ὄρμῳ, κεκοσμημένα φαίνοιτο, ἰδῶν, ἐφη, οὐ σεβίω ἐμνημονόμῳ, Γάεισ' ὅ τῷ Πριάμῳ ἐμοσ' ὅ ἐρομένῳ αὐτὸν π' εἰσὶ κεν ὁ παῶς τῷ Γάειδι, τὸ Φίλαντον, εἶπε. κὴ γὰρ δὴ κακείνος κόσμος ἐνσκειν, σεβίησσι μὲν ἑαυτὸν, σεβέσκει ὅ τὰ ὄπλα. δόρας δὲ σεβέσκειων ἐνπλο τοῖς ὄμοις. αὐχμὸν δὲ σεβέσκειαν τῆς κόμας, οὐδὲ ὁπότε μάχιστο, λυεῖσσι. ἐστὶ δὲ ἐκ τῶν ὄνυχας τῷ χερσὶν: ἰσθ' ὄρησσι τῷ, καὶ

λευκός, καὶ τὸ ὄμμα ἐγγράφον. ἢ δὲ ἕτεροι ὄφρυς, ὑπὲρ τῶν ὀφθαλμῶν.

ΕΛΕΝΟΣ, ΔΗΙΦΟΒΟΣ,
καὶ Πολυδάμας.

Ἐλενος δὲ, καὶ Δηίφοβος, ἔτι Πολυδάμας, ξυνέβαινον μὲν ἀλλήλοις ταῖς μάχαις, καὶ ταυτὸν ἐφέροντο τῆς ῥώμης, διδόμενοι ἢ τὰς συμβουλίας ἦσαν· ὁ δὲ Ἐλενος, καὶ μαντικῆς ἠπλετο ἴσα τῷ Κάλχαι.

ΕΥΦΟΡΒΟΣ.

Περὶ δὲ Εὐφορβου τῶν Πάνθου, καὶ ὡς γυνοῖτο περὶ Τροίᾳ Εὐφορβος, καὶ ἀποθανοῖσι ὑπὸ τοῦ Μενέλεω, τῷ Πυθαγόρῳ οἴμαι τῶν Σαμίων ἠκούσας λόγον· ἐλεγε γὰρ δὴ ὁ Πυθαγόρας, Εὐφορβος γεννηθεὶς ἀπὸ τῆς Ἰωνίας, μεταφύωνται τῷ Ἰωνίᾳ μὲν ἐκ Τρωῶν, ἄλλοι δὲ ἐκ πολέμου, κεκολασμένος δὲ ἐκ τρυφῶντος πλοῦτος καὶ κόμην, ἡλικίᾳ γυνομένης ἐκείνου ἀνέχεται, χρυσίῳ ἐκ Τροίᾳ ἐποιεῖτο, ὅποτε μὲν Εὐφορβος· ὁ δὲ Πρωτεσίλεως τὸν Εὐφορβον, ἠλικίᾳ ἐαυτοῦ ἠγείτα, καὶ ἐλεεί, καὶ ὁμολογεῖ τὸν Πάριον ὑπὸ αὐτοῦ τραπέντα, ἀφραδοθῆναι τῷ Ἐκτορι· εἰ δὲ εἰς ἀνδρας ἦλθεν, οὐδὲν ἂν φησὶν αὐτὸν κακίᾳ νομιθεῖναι τῷ Ἐκτορι· τὸ μὲν γὰρ ὄρασαν αὐτὸν, καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς φησὶ δέλξαν· εἰκέναι γὰρ αὐτὸν ἀγάλλεσθαι, ὅποτε καλλιῆται ἐαυτὸν ὁ Ἀπόλλων ἀκροσεκόμης τε, καὶ ἄβρος φαίνοιτο· τοσαῦτα, ξένε, περὶ τῶν Τρώων δίδωσιν ὁ θεὸς τε, καὶ ἀγαθὸς ἦρως λοιπὸν δὲ ἡμῖν ἴσως τῷ Ἀχιλλεῶς ἀποτελέσαι λόγον, εἰ μὴ ἀπειρήκας πρὸς τὸ μήκος. Φο. εἰ οἱ

A candidus, & oculos pictus, sed super oculo erectum erat supercilium.

HELENVS, DEIPHOBVS
& Polydamas.

Helenus autem, Deiphobusque, & Polydamas, in pugnis quidem inuicem conueniebant, eodemque robore praediti erant: consultationum vero peritissimi. sed Helenus haud secus atque Calchas diuinationem attigerat.

EUPHORBVS.

Ceterum de Euphorbo audisti (puto) Samij Pythagoræ sermonem, quod Euphorbus quidam in Troia fuerit, & a Menelao interfectus. Dicebat enim Pythagoras se natum Euphorbum, transformatumque, Ionicum quidem ex Troiano, sapientem vero ex bellico, eruditum ex delizioso: & comam, quam factus sapiens squalore exornabat, in Troia auream reddebat, cum esset Euphorbus. Proteus autem Euphorbum sibi aequuum arbitratur, ac miseratur, fateturque Patroclum ab ipso vulneratum Hectori traditum. quod si ad virilem aetatem peruenisset, nihilo (inquit) Hectoris deterior existimatus fuisset. Ipsi quoque ait demulsi, statuamque ipsum similem fuisse, ut cum pulcherrime Apollo, & intonsus & mollis videretur. Tanta, o hospes, strenuus ac diuinus Heros de Troianis percurrit. Reliquum autem nobis fortassis esset, ut sermonem super Achille inchoatum expleremus, nisi orationis prolixitate defessus es. Phœnix. Si qui

apud Homerum, ὁ Vinitor, lotum comederunt, adeò promptè ac sedulò herbæ incumbabant, vt domestica obliuioni mandarent: ne diffidas me quoque haud secus orationi, ac loto incumbere, neque sponte hinc abscedere posse, agrèque ad nauem abduci, lugentemque atque eiulantem in ipsa vinciri, quòd oratione haud fuerim expletus: etenim ad Homeri poëmata ita me affecisti, vt & diuina ipsa existimem, & supra hominè videantur: & nunc magis obstupescam, non modò ob carminum compositionem, nec si qua ex ipsis voluptas percipitur: verùm multò magis propter heroum nomina, ac genus; & per Iouem, vt vnicuique aliquem occidere, aut ab alio interfici contingit. Etenim quòd Protefilaus quidam iam dæmon factus hæc nouerit, nulla existimo admiratione dignum. Verùm vnde Homero Euphorbi, vnde Helenique, & Deiphobi, & per Iouem ex opposito exercitu viri quàmplurimi, quos in catalogo memorat? Nam quòd Homerus non hæc sibi dicendi materiam subiectumque fecerit, sed gesta veraque narrauerit, testatur Protefilaus, præter pauca, quæ idcirco sponte mutasse videtur, vt variam ac suauiore redderet poësim. vnde quod à nonnullis dictum est, Apollinem scilicet hæc composuisse, sed Homerum poësi inscripsisse, mihi vehementer inualuisse videtur. Nam hæc Deum potius quàm hominem nouisse, verisimile est.

Vinitor. Quòd Dij (hospes) totius cantus duces sint poëtis, ipsimet minimè inficiantur poëtæ. Hi quidem Calliopen, hi verò vniuersas,

αὐτοῖς ποιεῖται ὁμολογεῖσθαι. ὁ μὲν, τὴν Καλλιόπην, ὁ δὲ, πάσας.

A τῶ λαῶ ὅσῳ Ομήρω φαζόντες, ὡς Ἀμπελουργὰ, προθύμως οὕτω προσέκειντο τῇ πόσῃ, ὡς ἐκλήθησθαι τῶ οἴκῳ μὴ ἀπίστῃ καὶ μετῴρῳ τῶ λόγῳ. κατὰ τὴν τῶ λαῶ. Ἐ μὴτ' ἀν' ἐκόντα ἀπελθεῖν ἐνδένει, ἀπαχθῆναι τῶ μόχθῳ δὴ ἐπὶ πλοῦ ναυῶ, καὶ δεδωῖαι δὲ αὐτῷ αὐτῇ κλάοντα, Ἐ ὀλοφύρομενον, ἐπὶ τῶ μὴ ἐμπύλασθαι τῶ λόγῳ. Ἐ γὰρ μετῴρῳ καὶ τῶ ὅσῳ Ομήρω ποιήματα οὕτω διαδέσθαι, ὡς δὴ αὐτὰ ἤξμενον, Ἐ πρὸ αὐτῶν θεοῦ δοξαί, καὶ νῦν δὲ ἐκπεπληχθῆναι μάλλον, καὶ ἐπὶ τῇ ἐποποιίᾳ μόνον, εἰ εἰς ἡδονὴν δίδουσι σφῶν. ἀλλὰ πολλὰ μάλλον ἐπὶ τε τοῖς ὀνόμασι τῶ ἡρώων, ἐπὶ τε τοῖς γένεσι, καὶ τῇ Δί, ὡς ἐχαστος αὐτῶν ἐλαχέ, Ἐ κτεῖναι πάντα, ἢ ἀποθανεῖν ὑφ' ἑτέρῳ. τὸ μὲν γὰρ Πρωτεσίλεων, δαίμονα ἤδη ὄντα, οὐδὲν οἶμαι θαυμαστὸν εἶδέναι ταῦτα. Ομήρω γὰρ, πόθεν μὲν Εὐφορβοί, πόθεν ὁ Ελενοί τε, καὶ Δηίφοβοί, Ἐ τῇ Δί, καὶ τῶ αἰπικεῖ μύθῳ στραπῆς οἱ πολλοὶ ἄνδρες, οἷς ἐν κατὰ λόγῳ φερέσθαι; τὸ γὰρ μὴ ὑποστειδέσθαι ταῦτα τῶ Ομηρον, ἀλλὰ γερονότων τε, Ἐ ἀλλοθινῶν ἔργων ἀπατελίαν ποιείσθαι, μῦθου τοῦ Πρωτεσίλεως, πλὴν ὀλίγων, ἀδοκεῖ μάλλον ἐκείνων μετασκευάσαι ἐπὶ τῶ ποικίλῳ τε, καὶ ἡδύῳ ἀποφθεῖναι τὴν ποίησιν. ὁ δὲν τὸ ὑποσκειῖν λεγόμενον, ὡς Ἀπόλλων αὐτὰ ποιήσας, τῶ Ομηρον ἐπέγραψε τῇ ποιήσῃ, σφόδρα μοι δοκεῖ ἐρρωῶσθαι. τὸ γὰρ γινώσκον ταῦτα, διὰ μάλλον, ἢ ἀνθεσπώ εἶνε. Ἀμ. τὸ μὲν θεοῖς ἡγεμόνας εἶναι τοῖς ποιηταῖς, Ἐσέ, τῶ πάσης ὡδῆς,

οὐδὲ, ἔτι τὸν Απόλλω παρὰ τῆς ἐννέα
 δρατρυχεῖν αἰτούμενοι τὰ λόγια. τὰ δὲ
 Ὀμήρου ταῦτα, ἐκ ἀδελφῆ μὲν εἴρη. οὐ
 μὲν Ἀπόλλωνί γε αὐτὰ, ἢ Μουσῶν αὐ
 τῶν ἦσαν. γέρονε γὰρ, ξένη, γέρονε ποιη
 τῆς Ὀμηρος, ἔτι εἶδεν ὡς μὲν Φασὶν ἐπι
 οῖ, μὲν τέλειρα, καὶ εἴκοσι ἐπὶ τῶν Τρωί
 κῶν. οἱ δὲ, μὲν ἐπὶ τὰ, καὶ εἴκοσι, παρὰ τοῖς
 κίαντον, ὅτε τὸ δατοικίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐς
 Ἰωνίαν ἐστράδω. οἱ δὲ, ἔξήκοντα, ἔτι ἐκα
 τὸν ἐπὶ γέρονε καὶ μὲν πρὸς Τροίαν, ἔπι
 Ὀμήρον τε Φασὶ, καὶ Ἡσίοδον, ὅτε δὴ ἀ
 σσῆ ἀμφὸς ἐν Χαλκίδι, τὸ μὲν, τὰ ἐπὶ
 τὰ πρὸς τοῖν Αἰάντων, καὶ ὡς αἱ Φάλαγ
 γες αὐτοῖς δρατρυχαί τε, καὶ καρτεραί ἦ
 σσῆ. τὸν δὲ, τὰ πρὸς τὸ ἀδελφὸν τὸ εἰαῖ
 Πέρσων, ἐν οἷς αὐτὸν ἔργων τε ἐκέλευεν
 ἀπείθεσθαι, ἔτι γεωργία προσκεῖσθαι, ὡς μὴ
 δεοῖτο ἐτέρων, μηδὲ πεινωθῆ. καὶ ἀληθέσει
 ρα, ξένη, πρὸς τὸ Ὀμήρου χρόνων ταῦτα.
 ξυμπίπτει γὰρ αὐτοῖς ὁ Πρωτεσίλεως.
 δύο γὰρ ποιητῶν ὕμνον ποτὲ εἰπόντων,
 ἐς αὐτὸν ἐνταυθοῖ καὶ ἀπελθόντων, ἦρετό
 με ὁ ἥρωσ ἀφικόμενος ὅπως αὐτὰν ἤμ
 φιζοίμην. ἐμὲ δὲ τὸν Φαυλότρον ἐπαμ
 νέσαντος, καὶ γὰρ μάλλον ἐτυχεν ἠελ
 σθικῶς, γηγάσας ὁ Πρωτεσίλεως, καὶ
 Γρανίδης, ἐφη, Ἀμπελουργέ, ταυτὸν σο
 πέπονθε. Χαλκίδος γὰρ τὸ ἐπὶ Εὐεπίω
 βασιλεὺς ὢν κείνιος, Ἡσίοδω καὶ Ὀ
 μήρῳ ἐμφίστατο. καὶ ταῦτα, τὸ γὰρ ἔχον
 ἔχων μείζον, ἢ σύ. γέρονε μὲν δὴ, ξένη,
 ποιητῆς Ὀμηρος, καὶ τὰ ποιήματα, ἀν
 δρόπου ταῦτα. τὰ δὲ ὀνόματα, καὶ τὰ εἴ
 δη, καὶ τὰ ἔργα, ξυμγέστα μὲν ἐπὶ τῶν
 πόλεων, ἀπὸ ἐκατοῖ ἦρον. ἦλθε γὰρ παρὰ
 τὴν Ἑλλάδα μὲν χρόνον τῶν Τρωϊκῶν,

A nonnulli & Apollinem ac nouem
 Musas vt orationi adsint inuocan
 tes. Hæc autem Homeri poëmata
 non absque Deorum numine dicta
 sunt, non tamen ab Apolline ipso
 aut à Musis decantata. fuit enim
 (hospes) fuit poëta Homerus, &
 (vt nonnulli aiunt) quarto ac vice
 simo post res Troianas anno ceci
 nit. alij septimo ac vicesimo supra
 centum, cùm Athenienses colo
 niam in Ioniam deducerent. Sunt
 B qui centesimo ac sexagesimo post
 Troiam annos fuisse velint: de Ho
 meroque dicant, atque Hesiodo,
 ambos in Chaleide cecinisse: hunc
 quidem carmina de vtroque Aia
 ce, & quod ipsorum phalanges
 congruæ ac validæ essent, alterum
 vero quæ ad Persen fratrem con
 scripsit, quibus opera aggredi, cul
 tuisque agrorum vacare iubebar, ne
 aliorum indigeret, atque esuriret.
 & hæc (hospes) de Homeri tem
 poribus veriora. ipsis enim assenti
 tur Protefilus. Cùm itaq. duo poë
 tæ hymnum quandoq. in eius lau
 dem hîc cecinissent, ac discessis
 sent, Heros me adiens vtri suffra
 garet, percunctatus est. me autem
 deteriorẽ laudibus profecuto (et
 enim accidit vt melius se gereret)
 ridens Protefilus, & Panides in
 quit, ô Vinitor, idem quod tu
 passus est. Nam cùm ille Chalci
 dis, quæ in Euripo est, rex esset,
 D Hesiodo aduersus Homerum suf
 fragatus est, & maximè cùm pro
 lixiorem quàm tu haberet barbam.
 fuit vtiq. (hospes) poëta Ho
 merus, & hominis hæc sunt poë
 mata. Ceterum nomina, speciès
 que, ac gesta ex iis collegit ciuita
 tibus, quas singuli duxerant: tunc
 enim Græciam perlustrauit, cùm
 non

non dum tempus quæ ad Troiam gesta sunt, obliterasse. hæc autem & alio diuino ac supra sapientiâ modo percepit: in Ithacam enim Homerum quandoque nauigasse ait, cum Vlyssis animam adhuc sapere audiuisset, allecamentoque in ipsanti vsunt. Postea verò quàm ascendit Vlysses, hic quidem quæ in Troia fuissent gesta percunctabatur. Vlysses verò se quidem cuncta tenere ac meminisse fatebatur: Sed eorum quæ sciret penitus nihil dicturum, ni præmium ab Homero consequeretur, laudes scilicet in poësi, & sapientiæ ac fortitudinis causa hymnos. hæc cum Homerus spondisset, & quòd in poemate gratificari posset, asseruisset, omnia Vlysses verè, & vt gesta fuerant, enarrauit: ad sanguinem enim ac foueas animæ haudquam mentiuntur. Homero autem iam abeunte clamitans Vlysses, sua (inquit) ipsius cædis à me pœnas exigit Palamedes, & noui iniquè fecisse, & omnino aliquid patiar. Qui enim hic ius dicunt, acres sunt, ô Homere: & quæ ad supplicia pertinent, non longè absunt. Quòd si hominibus hæc Palamedi minimè fecisse videbor, minori hîc afficiar supplicio. Itaque ne ad Troiam Palamedem adducas, nec milite vtere, nec sapientem fuisse dixeris. Dicent utique alij poëtae, at verisimilia haudquaquam videbuntur, cum abs te omissa fuerint. Hoc est (hospes) Vlyssis atque Homeri colloquium, & sic Homerus vera quidem percepit, multa verò ad orationis sibi subiectæ ornatum transmutaui. *Phœnix.* Homeri patriam, & à quibus esset genitus, nunquid (ô Vinitor) Protefilaum vnquam rogasti? *Vinitor.* Sæpenu- numero, hospes. *Phœnix.* Ipse verò

οὐπω ἰκανὸν ἔξαμαν εἶσαι τὰ ἐν τῇ Τροίᾳ. ἔμαθε δὲ ταῦτα καὶ Ἰσχυρὸν ἔτρον, δαίμονιον τὴν ἑφίας πρόσω. ἐς Ἰθάκην γὰρ ποτε τὸν Ὀμήρου παλῶσαι φησὶν, ἀκούσαντα ὡς πέπνυται ἐπὶ ἡ ψυχῇ Ἐοδυσσεύος, καὶ ψυχαστορία ἐπὶ αὐτῷ χήσατο. ἐπεὶ δὲ αἰχμητὴν τὸν Ὀδυσσεύα, μὲν, ἠρώτα αὐτὸν τὰ ἐν Ἰλίῳ, οὐδὲ εἶδεναι μὲν πάντα ἔλεγε, καὶ μεμνησθαι αὐτῶν· εἰπεῖν δὲ αὐτὸν εἶδεν ὅτι οἶδεν, εἰ μὴ μισθὸς αὐτῷ ἔσται Ὀμήρου γένετο. βυφίμαι τε ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ὕμνος ἑπὶ ἑφίας τε, καὶ ἀνδρεία, ὁμολογησάντος δὲ Ὀμήρου ταῦτα, καὶ ὅτι δυνάειτο χερσὶ εἶδος αὐτῷ ἐν τῇ ποιήσει φησάντος, διηδὸ Ὀδυσσεύς· πάντα ξυὸν ἀληθεία τε, καὶ ὡς ἐχέτο· ἦμισα γὰρ παρὸς αἰμαπὶ τε, καὶ βόθροισι αἱ ψυχὰι ψεύδον. ἀπὸντος δὲ ἠδὲ τῶ Ὀμήρου, βοήσας Ὀδυσσεύς, Παλαμίδης με, εἶπεν, δίκαις ἐπαίται τῶ ἐαυτοῦ φόνος, ἔοῖδα ἀδικῶν, καὶ πάντως μὲν πείσομαι π. ὅ γὰρ δεμς βύοντες ἐν ταῦτα, δένοι Ὀμπε. καὶ τὰ ἐν ποιῶν, ἐπί. εἰ δὲ τοῖς ἀνω ἀνδρόποισι μὴ δόξω εἰργάσθαι τὸν Παλαμίδη ταῦτα, ἠπὸν με ἀπολεί τὰ ἐν ταῦτα. μὴ δὲ ἀγε τὸ Παλαμίδη ἐς Ἰλιον, μὴδὲ στρατιωτῆ χεῶν, μὴδὲ ὅτι ἑφός· ἰὼ εἶποις. ἐρῶσι μὲν ἴβ' ἔτροι ποιητῆ. *D* πιδαιὰ δὲ οὐ δόξω, μὴ θεὶ εἰρημῆνα. αὐτῆ, ξένε, ἡ Ὀδυσσεύος τε, καὶ Ὀμήρου ξυνοισία. καὶ οὕτως ὁ Ὀμπερος, πῆληθῆ μὲν ἔμαθε, μετεκόρησε δὲ πολλὰ ἐς τὸ συμφέρον ἔλθου, ὁ ὑπέδειτο. Φοῖ. πατείδα δὲ Ὀμήρου, ὦ Ἀμπελουργέ, ἔπνων ἐχέτο, ἠρου ποτε τὸν Περσέσιλεων; Ἀμ. καὶ πολλὰ κίς, ξένε. Φο. ὁ δὲ

πῖ; Ἀμ. Φησὶ μὲν εἰδέναι. Ομηρὸς δὲ **A** quid? *Vinitor*. Ait quidem nouisse, sed cum Homerus hæc omiserit, ut studiosæ ciuitates ipsum sibi ciuem asciscerent, fatorum etiam lege, Homero fortasse existente, ut nullam habere ciuitatem videatur, nec Parcis, nec Musis se gratificaturum dixit, si hoc, quod ad Homeri laudem reliquum esset, enunciaret. Omnes enim ciuitates, cunctæque gentes, ipsi se addicunt: inuicemque in iudicia subirent, se ipsas Homero ut ciui adscribentes. **B** Quod autem hoc apud te, ô Phœnix, minimè fuerim taciturus: nec te, si mihi cognitum fuisset, celassem: ex iis quæ tibi à me dicta sunt, colligere facile potes. Omni enim amota (ut puto) inuidia, tibi quæcunq. noueram percurri. *Phœnix*. Credo, *Vinitor*, & rationem quare hæc taceat, sequamur. Achillem autem tibi iam tempus est indicare, nisi nos ut Troianos perterrefaciet, cum è fossa in ipsos emicuit.

ἤρα λιπόντος αὐτὰ, ἵνα αἰ σπουδαῖα
 τῶν πόλεων, πολίτιω αὐτῶ σφῶν ποιοῖν-
 ποῖσως ἢ ἔθεσμι μισρῶν Ἰπὶ Ομη-
 ρῶ ὄντος ἀπολιν αὐτὸν δοκεῖν, οὐτ' αὐ-
 τῆς μοίρας, οὐτ' αὐτῆς μούσας Φί-
 λαγε, ἔφη, αὐτὸν παρότιον, εἰ τῆς οὐ-
 φέροι παλεσηκὸς λοιπὸν ἐς ἔπαμον τῶ
 Ομηρῶ. παροσίθεν ἢ μὲν γὰρ αὐτὰ πᾶ-
 σαι μὲν πόλεως πάντα ἢ ἔθνη. κὲ δικα-
 σαι τὸ δ' αὐτὸ παρὲς αὐτῶ παρὲς ἀλλήλας, **B**
 ἐπὶ παρὸν τῶ Ομηρῶ ἑαυτὰς οἷον
 πολίτη. τῶ δὲ, μήδ' αὐτῶ τῶν σιωπῆσαι τῶ
 λόγον παρὸς σε, ὦ Φοῖνιξ, μήδ' αὐτῶ κρύ-
 ψαι, εἰ παρὸν ἐγίνωσκον αὐτὸν, τεκμήρια
 ἔσω σοὶ ἀεὶ εἶρηκα. ἀφ' ὅθεν γὰρ οἶμαι
 διηγηθέναι σοὶ ὅποσα οἶδα. Φοῖ. πι-
 σθῶ, Ἀμπελουργέ καὶ ἐπὶ μῦθα τῶ
 λόγου, δι' ὃν σιωπῆσαι ταῦτα. τὸν ἢ Ἀ-
 χιλλέα ὠρε σοὶ ἀναφαίνην, εἰ μὴ καὶ
 ἡμαῖς ἐκπλήξῃ ὡσπερ εἶπὸν Τρῶας, ὅτε ἔλαμψεν ἐπ' αὐτῶν λατὸ τῶ παφρῶ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Μὴ δέδιδι τὸν Ἀχιλλέα, ὡς ξένη. παιδὶ
 γὰρ ἐν βύξῃ αὐτὰ παρὰ τῶ παρότιω τῶ
 λόγου. Φοῖ. μεγάλα δώσας διεξήδων
 αὐτὸν ἐκ νηπίε. μὲν ταῦτα γὰρ ὀπλιζο-
 μένω που ἐν βύξῃ μῦθα, ἔμαχομένω.
 Ἀμ. ἔπως ἔσαι. κὲ πάντα φήσας τὰ Ἀ-
 χιλλέως εἰδέναι. ἤκουσα ἢ παρὲς αὐτῶ
 ποιοῦτα. Πηλεῖ φάσμα ἐφοῖτα θα-
 λαπίας δαίμονος, κὲ ἐρῶσα αὐτῶ οἶ-
 μαὶ ἢ δαίμων, ξυνη τῶ Πηλεῖ ἐν Πη-
 λίῳ, αἰδοῖ τῶ ὀμίλου οὐπω τὰ ἑαυτῆς
 λέγουσα, οὐδὲ ὅποθεν ἤκοι. γαλιῶν ἢ
 ἐπεχρύσης πλεὺ θαλαπίαν, ἢ μὲν ἐτυ-
 χεν Ἰπὶ δὲ φίνων τε, κὲ ἰπποκαμπῶν

ACHILLES.

Achillem ne metuas, ô hospes
 Puerum enim in sermonis princi-
 pio conuenies. *Phœnix*. Magna præ-
 stabis, si ab infantia nobis ipsum
 exposueris. Postea enim armato ac
 pugnanti occuremus. *Vinitor*. Sic
 erit: & quæcunque ad Achillem
 pertinent te nosse fateberis. Talia
 autem de ipso audiui. *Marinæ* dex-
 monstrum *Peleum* adibat, & ipsius
 amore capta (ut puto) *Dea* in *Pelio*
 monte cum *Peleo* coibat. Multi-
 tudinis verecundia quænam esset,
 atque vnde veniret, nondum di-
 cens: sed tranquillitate ipsum ma-
 re obtinente, accidit, ut hæc qui-
 dem delphinis atque *hippopotamis*

* hippo-
campis

insidens luderet. Ipse verò ex Pe-
 lij specula hæc contemplatus, &
 Deam cognouit, & venientem sit
 veritus. Hæc autem ad audendum
 Peleum inducebat, Auroram Ti-
 thonum adamasse, Venerem ab An-
 chise superatam, Lunam dormien-
 tem Endymionem frequentasse me-
 morans. Ego verò tibi, ô Peleu,
 filium homine præstantiorem da-
 bo. Postea verò quàm natus est A-
 chilles, Chironi educandum tradi-
 dere. Hic autem fauis, atque hin-
 nulorum medullis ipsum alebat.
 Cùm ad ætatem peruenisset, in qua
 pueri curriculis*, ac talis indigent,
 ab huiusmodi quidem haud arce-
 bat. Iaculis verò, ac telis, cursibuf-
 que assuefaciebat. Erat autem ipsi
 fraxinus parua à Chirone præcisa,
 & ad bellica balbutienti similis e-
 rat. Ephebus iam factus, radios
 quidem à facie emittebat: corpore
 immensus videbatur. Facilius
 excreuit, quàm quæ ad fontes po-
 sitæ sunt arbores. Multus quidem
 in conuiujs, multus in feriis canebatur.
 Postea verò quàm ira infe-
 rior videbatur, musicen Chiron ip-
 sum edocuit. Musica enim ad se-
 dandam iracundiam*, animique fa-
 stus tollendos, plurimum facit.
 Hic autem nullo labore & harmo-
 nias edidicit, & ad lyram cecinit.
 Canebat autem antiquos coætaneos
 Hyacinthum, ac Narcissum, & si
 quid Adonidis. Cùm autem de Hyl-
 la, atque Abdero ephēbis, recen-
 tes adhuc essent luctus: quorum al-
 ter ad fontem profectus euauit,
 alterum Diomedis equæ discerpse-
 runt: absque lachrymis hæc mini-
 mē canebat. Audiui autem & illa,
 ipsum quidem musicen, ac poēti-
 cam vim petentem, Calliopæ sacra

Aristoph.
in Neb.

F. M. ad
animi
stium fa-
stiumq. de-
primen-
dum.

A ἀδύρροσα· ὁ δὲ, ἐν Πειλοπῆς τῆς Γηλίας
 ὠρθόν ταῦτα, ξυῶν καὶ τῆς θεοῦ, ἃ ἐδά-
 σεν ἠκούσαν. ἡ δὲ ἐς θάρσος ἤγε τὸν Πη-
 λέα, Ἰοῦ, τῆς μνημονεύσασα, ὡς Τιθωνοῦ
 ἦρα, καὶ Ἀφροδίτης, ὡς ἠΐθετο Ἄφ-
 χίστου, καὶ σελεύης, ὡς Ενδυμίων ἐπε-
 φοίτα καθύδρου. ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ παι-
 दा, εἶπεν, ὦ Πηλεῦ, δώσω, κρείττω ἀν-
 θρώπου. ἐπεὶ δὲ ὁ Ἀχιλλεύς ἐχρῆτο,
 ποιούται αὐτῷ Ἰσφεία ἡ Χείρονα.
 B ὁ δὲ ἐβέβηκεν αὐτὸν κηλεῖσι τε, καὶ μυε-
 λῶσι νεβροῦν. ἐς ἡλικίαν τε ἠκόντα, ἐν ἧ
 C παῖδες ἀμαξίδων, καὶ ἀσραγάλων
 δέοντα, εἶργα μὲν οὐδὲ τῆς ποιούτων.
 ἀκοντίοις δὲ ἠδίζε, καὶ παλτοῖς, καὶ δρό-
 μοις. ἡ δὲ αὐτῷ καὶ μύθια μικρά, τέτ-
 μηδμήν ἔσπετο ἡ Χείρονος, καὶ ἐώκει
 ψελλίζομεν ἑς τὰ πολεμικά. ἐφῆ-
 ρε δὲ ἀπὸ μὲν C, ἀκῆνα μὲν δαπὸ τῆς
 C παροσώπου ἐπεμπεν ὑπὲρ φύς δὲ τὸ
 σῶμα ἐφαίνετο, ἀξηθεῖς τῆς ῥάον, ἢ τὰ
 πρὸς τῆς πηγῆς δένδρα· πολλὰ μὲν
 ἐν συμποσίοις ἠδέτο, πολλὰ δὲ ἐν ἀπον-
 δαῖς. ἐπεὶ δὲ θυμοῦ ἠπῶν ἐφαίνετο,
 μοισικῶ αὐτῷ C ὁ Χείρονον ἐδιδάξα-
 πομοισικῆ γὰρ ἰκανῆ παρὰ τὴν τὸ ἐποι-
 μόντ, ἃ ὑπὲρ ἀνεστηκός τῆς γνώμης. ὁ δὲ,
 οὐδενὶ πόνω, τὰς τε ἀρμονίας δέξασα-
 δε, καὶ πρὸς λύραν ἠσεν. ἡ δὲ δὲ τῶν δε-
 D χαμοῦς ἠλικίας, τὸν Υάκινθον, καὶ C
 Νάρκισσον, καὶ εἶπεν Ἀδωνίδος. παρ-
 σφάτων δὲ ὄντων τῆς πρὸς Ἰλλια τε, καὶ
 Ἀδθήρω θριύων, ἡ δὲ ἀμφὸς ἐφῆθε
 ὄντε, ὁ μὲν, ἐς πηγῶν ὠχέτο ἀφαιθεῖς,
 τὸ δὲ, αἰτῆς Διομήδους ἵπποισι ἐδάσασα-
 το, ἐκ ἀδακρυπῆ ταῦτα ἠδεν. ἠκούσα
 δε καὶ κείνα, θυμὸν μὲν αὐτὸν τῆς Καλλιόπης μοισικῶ αἰτουῦτα, καὶ τὸ ἐν ποιήσασα

κράτος. ἢ θεὸν ὃ ἐπιτεύωαι καθύδοντι,
 ἔ, ὦ παῖ, φάσαι, μοιστικῆς μὲν, κὶ ποιη-
 πικῆς δίδωμί σοι τὸ δόποχρῶν, ὡς ἠδίοις
 μὲν τὰς δαῖτας ἐργάζοιο, κομίζοις δὲ
 τὰς λύπας. Ἰππὶ ὃ ἐμοί τε, κὶ Ἀθηνᾶ
 δοκεῖ πολεμικὸν εἶσέ σε, κὶ δῆνον ἐν στρα-
 τοπέδοις, μοῖραί τ' ἔω κηρύσσει, σὺ μὲν
 ἐκεῖνα γυμνάζεις, καὶ κείνων ἔρα. ποιητικῆς
 ὃ ἔσται χρόνοις ὑπερον, ὃν ἐγὼ ἀνήσω τὰ
 σὰ ὑμνεῖν ἔργα. ταυτὶ μὲν αὐτὰ πρὸς
 Ομήρου ἐχρήσθη. μειράκιον ὃ γυρόμε-
 νος, ἔχ ὡσπερ οἱ πολλοὶ φασιν, δόποδε-
 τος ἐν Σκύρω ἐτρέφετο, τῆσθε δὴ τὸ ἐν
 ταῖς ᾠδαῖσι οὔτε γὰρ τὴν Πηλέα εἰκὸς
 δέξισον τῶν ἠρώων γυρόμενον, ἕως κη-
 πέμφαι ποι τὸ ἕν, πολέμοις τε, ἔ κιν-
 δυοῖς δόποδραῖτα. κὶ ταῦτα, ἔ Τελα-
 μήρος ἔξορμήτος τὸν Αἰάντα, οὐτ' αὖ
 Ἀχιλλεὺς ἠέχετο ἐς γυναικωνίπην
 ἐμβεβλήσας, ᾠδαῖς ἑτέροις τὸ θαυμα-
 ζεσθ' ἔ, κὶ διδοκίμεῖν ἐν Τροίᾳ. τὸ γὰρ
 Φιλότιμον πλείστον δὴ ἐν αὐτῷ ἠ. Φο-
 πὶ ἐν δὴ ὁ Γρωπεσίλεως, Ἀμπελαργέ,
 πρὸς τούτων οἶδε; Ἀμ. πιθανώτερα, ἔξ-
 νε, καὶ ἀληθέστερα. φησὶ γὰρ Θησεῖα ἔξ
 Ἀθηνῶν φάσκειν ἰππὶ τῆ δόρα τῆ ἐς
 τὸ ἕν, δόποδανεῖν ὑπὸ Λυκομήδοις ἐν
 Σκύρω. Θησεῖ ὃ ξένον ὄντα τὴν Πηλέα,
 κὶ κοινῶν ἐ Καλυδωνίᾳ ἔργε, σείλαι
 τὴν Ἀχιλλεῖα ἐς πλὴν Σκύρον ἠμωρὸν τῶν
 Θησεῖ. τὸν ὃ, ἐκπλάσσαντα ὁμοδὲ τῶν
 Φοίνικι, μόνον ὑπὸ γήρωσ παρὰ ξυμβε-
 λθπικῆ εἰδὸπι, κατὰ σείσαι πλὴν Σκύρον
 ἐκ πρῶτοβόλης, μετέωρον οὔσαν, ἔ ἀ-
 νωκισμένῳ ἐπ' ὄχθρα περὶ αἶε. τὸν Λυ-
 κομήδην ὃ, χεῖν μὲν, ἔ μὲν δόποκτεῖναι
 ἀλλ' ἔρεσθ' ἢ παθῶν ἀνδρα ἐαυτὸ βήπῳ

A facere : Deam verò dormienti ad-
 stitisse : & , ô puer (dixisse) musi-
 ces quidem ac poëtices do tibi
 quod satis sit , vt & suauiores red-
 das epulas , & dolores ac solitudi-
 nes sopias. Posteaquàm vero mihî-
 que & Palladi videtur , vt strenuus
 sis bellator , atque in castris acer ,
 Parcæque ita iubent , tu quidem
 in illis te exerce , & illa dilige. Poë-
 ta autem postea erit , quem ad res
 abs te gestas carmine celebrandas
 exhortabor. Hæc ipsi de Homero
 prædicta sunt. Adolescentulus au-
 tem factus , non (vt multi tradi-
 dere) expositus in Scyro , inter vir-
 gines educebatur. Neque enim par
 est , Peleum Heroum præstantissi-
 mum filium , vt bellum ac discrimina
 declinaret , quopiam clam
 misisse , cùm præsertim Aiaccem
 Telamon excitaret , neque Achil-
 les se in gynæceum trudi sustinuis-
 set , laudem ac gloriam apud Tro-
 iam aliis omittens. Plurima enim
 iam ipsi inerat ambitio. *Phanix*.
 Quidnam igitur super his Protefi-
 laus , ô Vinitor , nouit? *Vinitor*. Cre-
 dibiliora , hospes , ac veriora. Ait
 enim Theseum ob imprecationes
 in filium Athenis exulantem , in
 Scyro à Lycomedæ fuisse interfe-
 ctum. Peleum vero Thesei hospitem ,
 & facinoris Calydonij parti-
 cipem , Achillem propterea in Scy-
 rum misisse , vt Theseum vlcisceretur.
 Ipsum autem Achillem , cùm
 vnà cum Phœnice ob senectam ,
 quæ tantum consultanda essent , te-
 nente enauigasset , primo statim
 impetu Scyrum suspensam , atque
 in lapideo colle sitam concussif-
 se , & Lycomedem cepisse quidem ,
 non tamen occidisse. Sed cùm per-
 cunctatus esset , cur virum se præ-
 stantiorẽ exulantem interemif-

fer? Respondissetque ille, quod iniuriam inferre, imperiumque auferre conaretur, dimisit, ut qui iure interfecisset. Dixitque se illum apud Peleum defensurum, & Deidamiam Lycomedis filiam uxorem duxit: natusque est ipsis filius, Neoptolemus propterea denominatus, quod Achilles iuuenis ad bellum irruerit. Hic cum Achilles degeret, accessit Thetis, & haud secus ac mortales matres filium curabat. Coacto autem in Aulide exercitu, ob ea quae fato ipsi erant destinata, in Phthiam eum traiecit: & cum Peleum filij dominum fecisset, arma quoque, qualia nondum quispiam gestauerat, ipsi elaborasse dicitur. Cum quibus in Aulidem profectus, & spe impleuit exercitum, & ita Deae existimatus est filius, ut Thetidi iuxta mare sacra facerent. Achillemq. in armis ruentem adorarent. De fraxino quoque, hoc est de Achillis hasta, Protefilaum percunctatus sum, quidnam esset in ipsa mirandum? & ait, longitudinem quidem fuisse fraxino, quae nulli alij hastae, lignum verò usque adeò & rectum & validum, ut minimè frangi posset. Cuspidis autem aciem ex adamante constare, omniaque disperse, ac penetrare: hastam verò utrinque orichalco obductam, ut tota fulgurans incidat. *Phenix.* Ipsi autem arma, *Vinitor*, quoniam pacto ait fuisse exornata? *Vinitor.* Haud Homericò modo, o hospes. Diuina etenim & illa ab Homero excogitata, ciuitates, sidera, bella, agrorum cultus, nuptiasque, atque odas perscribente. Ceterum illa super ipsis ait, κείνα ἔξβρῆσαι τῷ Ομήρῳ, πόλεις τε ἀναγράφοντι, καὶ ἄστρα, καὶ πόλεμους, καὶ γέωργίας, καὶ γάμοις, καὶ ὤδαίς. ἄλλ' αἰεὶνα πᾶσι αὐτῶν Φησὶν;

A Φύροντα ἐκτείνεν. εἰπόντα δ' ὅτι ἐπ' ἀδίκους, ὡς Ἀχιλλεὺς ἤκοντα, καὶ πειρώντα τ' ἄρχων πῶ ἐμὴν, ἀφῆκεν ὡς ἐν δίκῃ ἀποκτείναντα. καὶ ἀπολογησάσθαι ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, πρὸς τὸ Πηλεῖα. Διὶ δ' αἰεὶνα δὴ θυγατέρα τῆς Λυκομήδους ἔζημε. Ἐγένετο αὐτοῖς Νεοπτόλεμος, ὀνομαδεὶς τὸ τοιοῦτον διὰ τὴν νεότητά τῆς Ἀχιλλέως, καθ' ἣν ἐς τὸ πολεμεῖν ὤρμησεν. ἐν ταῦτα τῷ Ἀχιλλεῖ διατυμνῶν ἄφραστον ἢ Θέτις, καὶ ἐδεξάσθαι τὸν υἱόν, ὡς περ αἱ θνητῶν τ' μητέραν. Ἐυλεγομένης δ' ἐς πῶ ἀυλίδαι τ' ἔστρατον, διεπόρθησεν αὐτὸν ἐς πῶ Φθίαν, διὰ τὰ ἐπ' αὐτῷ κεκλωσμένα. τὸν Πηλεῖα δ' ποιημένην κώρον τ' παιδός, λέγεται καὶ ὅπλα ἐπιποιῆσαι αὐτῷ, οἷα μήπω τις ἰδέσκει. Ζεὺς οἷς ἐς πῶ ἀυλίδαι ἀφικόμενος, ἐλπίδος τ' ὑπέπλησε τὸν ἔστρατον, θεοῦ τ' οὕτω τοι ἐνομίση πάς, ὡς θυγῆν αὐτοῖς τῇ Θέτιδι ἔπι θαλάσῃ, ἔπεισοιεν τ' Ἀχιλλεῖα ἀπὸντα ἐν τοῖς ὅπλοις. εἰρόμην τὸν Πρωτεσίλεων καὶ πρὸς τὴν μηρία, ὅτι πῶ ἰδὲ τὸ πρὸ αὐτῆς θαύμα, καὶ φησὶ μήκος μὲν εἶναι τῇ μηρία, ὁ μὴ ἄλλη ἀχμῆ, διδύ δ' ἐξ ἑλόν, ἔστι οὕτω π' ἐρρωμένον, ὡς μηδὲ ἀνὴρ κλασθῆναι. τὸ δ' ἔστρατον τ' ἀχμῆς, ἀδάμαντος τ' εἶναι, καὶ παντὸς δικυπέην. τὸ δ' ἔστρατον, ἐπὶ τῆς ἔστρατον ὀρθήχαικου ἐμβελῆσαι, ἵνα ἅπαντα δὴ ἀστράπτουσα ἐπιπῆται. Φοῖ. τὰ δ' ὅπλα, ὡς Ἀμπελοργε, πῶς φησὶν αὐτῷ κεκοσμηθῆσαι; Ἀμ. οὐ τὸν Ομήρου ἔστρατον, ὡς Ζεὺς. θεῖα μὲν καὶ

Αχιλλεῖ ὄπλα μὴ γερονεῖν ἀλλὰ, ἢ
 ἀ' ἐς Τροίαν ἦνεγκε, μηδὲ δ' ἀπολωλέναι
 ποτὲ Αχιλλεῖ ὄπλα, μηδὲ τ' Πάτρικλον
 ἐνδύσασθαι αὐτὰ ὄρα τὴν μύθον. ἀπο-
 θανεῖν μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἐαυτῶν ὄπλοις βί-
 σθησιν, ἀποθνήσκουσι τῇ μάχῃ, καὶ ἀπὸ μύθου
 ἤδη τ' τείχεος. τὰ δὲ ἔξ Αχιλλέως ἀσυ-
 λα μείναι καὶ ἀνάλωτα. ἔδδ' ἐν τοῖς
 ὄπλοις τελευτῆσαι αὐτὸν, ἀλλ' ἐς γὰρ μόνον
 ἦκειν, δοκίμουτα γυμνὸν ἀποθανεῖν, ἐσε-
 φανωμένον, ὡς περὶ Θυμφίοι. τὰ δὲ
 ὄπλα, κατεπεκράδα μὲν ἀσημα, καὶ σώ-
 φρονα, συγκεκράδα δὲ αὐτοῖς ποικί-
 μα ὕλης, μθιστά μύθον ἐς αὐτὰς ἄλλο
 τε ἄλλας, ὅσας ἢ Ἴρις. ὅθεν δοκεῖν αὐτῶν
 πέρεθ' ἑτέρας, καὶ Ἡφαιστου ἀδεῖα. Φο.
 ἢ καὶ δεῖξαι αὐτὸν, ὡς Ἀμπελουργέ, ἔ-
 ἀναγρᾶψας ἀπὸ τ' εἰδούς; Ἀμ. π' δ' οὐ
 μθίω, Φιληκόσ γέ σ' εὖ τυχάνων. τ' μὲν
 δὴ κόμην, ἀμφιλαφῆ αὐτῶν φησιν (εἶ)
 ἔχουσος ἠδὲ, καὶ ἀνθήμονα, ὅπη, καὶ
 ὅπως κινεῖ αὐτὴν ἢ ἀνεμος, ἢ αὐτός.
 πλὴν δὲ ῥίνα, οὐπω γρυπὴν, ἀλλ' οἷ μθί-
 λουα. τ' δὲ ὄφρυ, μίλωσ δὴ τὸν θυμὸν
 δὲ τὸν ἐν τοῖς ὀμμασι, χαροποις οὖσιν,
 ἢ συχάζοντος μὲν, ἀναβάλλεσθ' ἢ πνα ὀρ-
 μὴν, ὀρμήσαντος δὲ σιωπῆσθαι τῇ γνώ-
 μη. τοῖς τ' ἐρώσιν, ἠδὲ τὸ αὐτὸν φαί-
 νεσθαι. πεπονθέναι γὰρ π' ἔδδ' Ἀχαιοῖς
 πρὸς αὐτὸν, οἷ π' πρὸς ἔδδ' ἀλκίμους
 τῶν λεόντων. ἀσπαζόμενοι γὰρ αὐτῶν
 ἐν ἡσυχίᾳ, μᾶλλον αὐτοῖς χαίρομεν,
 ἐπὶ θυμῶν ὑποπληθέντες, ἐπὶ σιωπῆ
 ὀρμήσασιν, ἢ ταῦρον, ἢ π' τῶν μαχίμων
 θηρίων, τὸ δὲ λῆμα ἔξ Αχιλλέως, δη-
 λῶσθαι φησὶ καὶ ὄρα ἔξ αὐχένος. εἶ γὰρ
 δὴ ὀρθὸν, καὶ ἀνεσηκότε, δικαιότερον

A haud alia Achilli fuisse arma, quàm
 quæ ad Troiam tulit, neque vn-
 quam Achilli periisse arma, nec
 Patroclum, dum iratus erat Achil-
 les, ea induisse. In suis enim ip-
 sius armis interfectum, dum se in
 pugna strenuè gereret, murumque
 iam attingeret. Achillis enim arma
 minimè capi potuisse ait: neque e-
 nim armatum periisse, sed ad nu-
 ptias proficisci arbitrantem, incem-
 mem occidisse, æquè ac sponsum
 B coronatum. Fabrefacta autem fuisse
 arma ignobilia, ac mediocria: comistam
 vero ipsis materiæ fuisse varietatem,
 alias in alios splendor, quot Iris continet
 transeuntem. Vnde supra artem fuisse
 visa sunt, & Vulcani decantata. *Phenix*.
 Nunquid ostendes mihi ipsum, ὁ Vi-
 nitor, & à specie circumscribes? *Vinitor*.
 Cur non faciam, cum præfertim te
 libentem consecutus sum auditorem?
 Comam quidem densam, auròque suauiorem
 ipsi fuisse dicit, pulchrèque compositam,
 C quocunque, aut utcunque ventus,
 ipseve eam agigaret: nasum verò
 nondum aduncum, sed ut futurum.
 Supercilium instar Lunæ falcatum:
 animum autem, qui venustis inerat
 oculis, quiescentis quidem quendam
 differre impetum: ruentis verò cum
 sententia exilire, amantibusque tunc
 suauiorem videri, & huiusmodi quid
 aduersus ipsum passos fuisse Græcos,
 cuiusmodi aduersus leonum validissimos.
 Eos enim in quiete diligentes ipsis
 magis gaudemus, cum ira repleti, in
 taurum aut in aliquam pugnacissimam
 impetum faciant feram. Sed Achillis
 fastum, & à ceruice indicari asserit.
 Rectam enim esse atque eminentem. *Æquissimum*

autem Heroum fuisse, cum natura, tum Chironis consuetudine. Quod autem circa pecunias calumniam subierit, illinc Achilli euenisse. Sic enim circa ipsas criminatus est, quod ex tribus ac viginti ciuitatibus, quas ipse subegerat, plurima quidem ceperit mancipia: à nullo vero ipsorum, præterquam à puella victus fuerit: quam ne ipse quidem sibi ipsi dedit, sed à Græcis petiit: iniquitatis autem Nestore Græcos accusante, ni plura Achilles cepisset, mea (inquit) sit maior operum pars: pecuniis vero quicumque voluerit, affluat. In illa concione, ô hospes, Achillis in Agamemnonem, ira pro Palamede initium sumpsit. Memorans enim quas ambo ceperant ciuitates, huiusmodi est (inquit) Palamedis proditio. Me quoque quicumque voluerit, iudicet: nam ab iisdem veni. Hæc cum in seipsum acciperet Agamemnon, Achilléumque conuicio prosequeretur, & Ulysses pro proditore dicere, proditorem esse assereret: illum quidem cum ne Achivis quidem grata diceret, à concione expulit. Pluribus vero Agamemnonem conuiciis infectatus, procul à telis debebat, neque quicquam quod ad communem spectaret vtilitatem faciens, neque ad concilia proficiscens, quando iam ad ipsum ab Agamemnone preces peruenere, Achivis in omni iam versantibus discrimine: afferebant autem eas Ajax, atque Nestor, hic quidem ob cognationem, & quod iisdem quibus Achilles iratus, ipsis iam reconciliatus erat: Nestor vero sapientiæ causa, atque ætatis, quam omnes venerabantur Achivi. Postea

μυώσεν, ὁ δὲ, Θηφίας τε σέκεα, καὶ ἡλικίας, ἡ δὲ ἐπὶ μὲν οἱ Ἀχαιοὶ πάντες. ἐπεὶ

A δ' αὐτὸν ἠρώων χυέσθαι, φύσιν τε, καὶ ζῴωσι τῶν Χείρωνος. τὸ τοι διαβέβληται πρὸς χεῖματα, σκείδεν τῶν Ἀχιλλεὶ φοιτῆσαι. διεβέβλητο γὰρ οὕτω πρὸς αὐτὰ, ὡς ἐν τελευτῶν καὶ εἴκοσι πόλεων, αἷς αὐτὸς εἴλε, λαβεῖν μὲν πλείεσσα ἀιχμάλωτα, μηδένος δ' αὐτῷ ἠπιδύωαι, πλὴν κόρης, ἡ δὲ οὐδὲ αὐτὸς ἑαυτῷ ἔδωκεν, ἀλλὰ ἴδεν Ἀχαιοὺς ἠπιδύωαι. ἀδικίαν δ' τοῖς Ἀχαιοῖς ἐπικαλουῦντος ἔνεστορ, εἰ μὴ τὰ πλείω Ἀχιλλεὺς λήψοιτο, ἐμὸν ἔσω, ἔφη, τὸ πλείον τ' ἔργων. χεῖμασι δ' πλεονεκτεῖτω ὁ βεβλήμενος. ἐπὶ σκείνης δ' ἐκκλησίας, ὡς ξένης, καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα τῶν Ἀχιλλεὶ μῆνις ὑπὲρ ἔπαλαμῆδος ἠρξάτο. μνημονύων γὰρ τῶν πόλεων, αἷς ἀμφω ἔξείλον, ποιαύτη μὲν, εἶπεν, ἡ ἔπαλαμῆδος προδοσία. καὶ μὲν δ' κρινέτω ὁ βεβλήμενος. ἀπὸ γὰρ τῶν αὐτῶν ἦκω. δεξαμένους δ' εἰς ἑαυτὸν ταῦτα ἔπαλαμῆδος, καὶ λοιδορούμενος τῶν Ἀχιλλεὶ, ἔτε Ὀδυσσεὺς εἰπόντος, ὡς εἰ προδοσία, καὶ τὸ ὑπὲρ προδοτοῦ λέγειν, ἐκείνον μὲν, ἀπῆλασε τῆς ἐκκλησίας, ἔδεν τοῖς Ἀχαιοῖς Φίλας εἰπόντα. καὶ ἠκούμενος δ' ἔπαλαμῆδος λοιδορίας πλείεσσιν, ἔξω βῆσθαι διητήσατο, μήτε ἔργον πῶν προδοτῶν ἐς τὸ κοινὸν φέρον, μήτε φοιτῆν ἐς τὰ βεβλήματα. ὅτ' δὲ ἀφίκοντο αὐτῶν Λιταὶ παρὰ τῶν Ἀγαμέμνονος, ἐν παντὶ ἤδη τῶν Ἀχαιῶν ὄντων, ἐπὶ ἑσθλοῦ δ' αὐτὰς Αἴας τε, καὶ Νέστορ, ὁ μὲν, διὰ τὸ συγχυέσθαι τῶν, ἔτ' ἡ δὲ διαλλάχθαι ἤδη σφίσι, μινύσας, ἐφ' οἷς πρὸ Ἀχιλλεὺς ἐ-

δὲ (Ω) γυνὴ Γάργυρον Συμμαχίῳ
 σφίσι (Ω) αὐτῶν δὴρατο, ὁ μὲν δρᾶσας
 τε, ἔπειθ' ὅποσα Ὀμηροῦ φησὶν, ἀ-
 πέθανε, μαχόμενος τῇ Τροίᾳ ὑπὸ τῶν
 τειχῶν. ὅσ' ἔπειθε μὲν οὐδὲν ἀγχι-
 νὸς ἐπ' αὐτῶν, οὐδὲ, εἶπεν. Διόλοφον
 μὲν δ' αὐτὸν ἐρρωμένως, ἔταψας
 ὡς αὐτὸς τ' ἐβέλετο, καὶ κείνῳ χαριεῖσθε
 ὡς ἔσθ' ἐχώρησεν Ἰππὶ τ' Ἐκτορα. τὰς μὲν δὲ
 ὑπεβολὰς, αἷς κέχρηται Ὀμηροῦ (Ω) εἰ-
 τε τῶν Διόλοφον αὐτοῖς ἀρμασι
 Τρωῶν, ὅποτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφαίνετο, εἰ-
 τε τῶν ἐν ποταμῶν σφαηόμενοι, πλώ-
 τε δ' ὑπεβολὰς κίνησιν, ὅτ' ἐπ' ἀνίστη τῶν Ἀ-
 χιλλεῖ τ' ἐαυτῶν κῦμα, ἐπαινεῖ μὲν ἔο
 Πρωτεσίλεως ὡς ποιητικὰ, διαγράφη
 δ' ὡς κεχαρισμένα. μήτ' ἄρ' τῶν Ἀχι-
 λλεῖ τληκῶν ὄντι ἀπορον ἀν' ἡμέρας τ'
 Σκάμανδρον, καὶ ταῦτα ἦτις ἢ οἱ με-
 γάλῳ τ' ποταμῶν ὄντα, μήτ' αὐτὸν Ἀ-
 χιλλεῖα ἐς μάχην τῶν ποταμῶν ὀρμη-
 σαι. εἰ γὰρ καὶ σφόδρα ἐπ' αὐτὸν ἐμόρ-
 μυρεν, ἠλυξεν ἀν' ἐκκλίνων, ἔμῃ ὁμό-
 σαι χωρὸν τῶν ὕδασι. πεθανώτερα δ' ἰσ-
 τῶν κείνα οἶμαι δέξαι, ξυψηθῶσαι
 μὲν ἐς τὸν ποταμὸν τῶν Τρωῶν, καὶ
 πλείους Διόλοφον σφῶν, ἢ ἐν ἀπαντι
 τῶν πολέμων ἀπώλοντο, ἔμῃ μόνῳ γε
 τῶν Ἀχιλλεῖ πεπεράχθαι ταῦτα, ἀλλὰ
 θαρσήσαντας ἠδὲ αὐτῶν τῶν Ἑλλη-
 νας Ἰππικαταβαίνων, ἔμῃ ἐν τῶν πο-
 ταμῶν σφάτην. Ἀχιλλεῖα δ' οὐδὲν μὲν
 ἀμύγειν, ἀγωνίσασθε δ' ἀγῶνα τοῖον δε-
 λῶ ἀνὴρ ἐκ Παμονίας ἠκῶν δ' ἔμῃ Ὀμη-
 ρῶ ἐπεμνήσθη. Ἀστεροπαῖ (Ω) δ' αὐτὸν
 καλεῖ, ἔμῃ Ἀξίε δ' ποταμοῦ ἵωνόν, καὶ
 δεξιὸν ἀμφὸς τῶν χεῖρε. μέγιστον δ' Ἀ-

A vero quàm Patroclum saltem sibi
 Achillis iussu auxiliari offenderunt,
 hic quidem cùm quæ ab Homero
 dicuntur, & egisset, & passus es-
 set, decessit, super muro Troiam
 oppugnans. Cuius causa Achilles
 nihil quod turpe atque ignobile es-
 set, aut dixit aut egit. Verùm cùm
 constanter ac prudenter luxisset,
 itaque eum sepulturæ mandasset,
 & ut ipse volebat, & illi fore gra-
 tum arbitrabatur, in Hectorē pro-
 cedebat. Excessus utiq. quibus Ho-
 merus usus est super Troianis: qui,
 cùm primùm apparuit Achilles, v-
 nà cum curribus periere, deque iis,
 qui in flumine occisi sunt, flumi-
 nisque motum, cùm suam ipsius
 vndam in Achillem excitaret: lau-
 dat quidem Proteus, ut poetica:
 perscribit verò, ut venusta: neque
 enim Scamandrum Achilli tanto
 existenti transitu potuisse, diffi-
 lem esse ait, magnis præcipuè flu-
 minibus minorem, neque Achil-
 lem cum flumine in certamen des-
 cendisse. Quòd si vehementer in ip-
 sum obstrepuisse, declinasset uti-
 que, neque aduersus aquam pro-
 gressus fuisset. His autem longè ve-
 risimiliora (ut puto) illa percurrit:
 Compulsos quidem ad fluuiū Tro-
 ianos, pluresque ipsorum ibi occi-
 sos, quàm in toto bello perierint.
 Nec tamen hæc omnia ab Achil-
 le fuisse gesta, verùm ipso iam fre-
 tos Græcos descendisse, & qui in
 flumine erant, interfecisse. Achille
 autem hæc quidem neglexisse, hu-
 iusmodi verò certamen concertasse,
 Erat vir ex Pæonia profectus: cuius
 & Homerus meminit. Asteropæum
 autem ipsum appellat, Axij fluuij
 nepotem, & utramque manum dex-
 terum. Maximum autem Achius-

rum ac Troianorum esse hunc Pæonem, & qui ad ferarum morem in cuspides irrueret. Hunc Homerus omisit locum: ducebat autem sinceram potentiam Pæonas equites nuper ad Troiam profectus, quos Achilles perterrefactos in fugam vertit. Nam cum nondum huiusmodi viro occurrisset, dæmonem in se irruisse arbitrabantur. Solo autem subsistente Asteropæo, plus sibi timuit, quam ubi cum Hectore dimicabat. Nec Pæonem illæsus interfecit, unde cum socij ipsi interdicerent, ne eo die eum Hectore congregeretur, hos minimè sustinuit sermones, sed dicens, Videat me vulneribus quoque præstantiorem: in Hectorem pro mœnibus constitutum impetum fecit. Cum autem cum eiusmodi existentem, qualem in ipsius diximus oratione interfecisset, circum muros traxit, barbaro quidem atque ingrato more: verùm quòd Patroclum vlcisceretur, ignoscendo. Miro etenim ingenio quodam Achillem vsfum, magni semper aliquid pro amicis agere. Unde omnibus quidem Græcis pro Palamede succensuisse, Patroclum verò atque Antilochum vindicasse ait. Quæ autem ab ipso super amicis Aiæci Telamonis filio dicta produntur, operæ est pretium cognoscere. Aiace enim ipsum post hæc percunctante, quænam ipsi opera maximè fuissent periculosa? Quæ amicorum causa suscepi, inquit Achilles. Rursusque interroganti: Quænam suauiora ac leuiora? idem respondit. Admiratione autem affecto Aiace, quoniam pacto idem opus arduum ac facile fieri posset? Quoniam (inquit) discrimina pro amicis, licet magna sint, omni tamen carent dolore,

A χαίων τ', ἔ Τρώων ὄντα τὸν Παιόνα, καὶ
 θηρίε δίκην ὁμοσε χωρῆντα ταῖς ἀχ-
 μαῖς, ὡρῆκεν ὁ Ὀμηρος ἰδίῃ ἔ λόγῳ
 ἦγε ἢ καὶ ἀκραίφνη δύαμιν, Παιόνας
 ἰπώεας, δρῆ ἐς Τροίαν ἦκων. οὐς ἐξέ-
 ψατο μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκπλήξας. δαί-
 μονα γὰρ ἐμπεπλωκέναί σφίσιν ὄντο,
 ἔπω ἀνδρὶ τοιαῦτα εὐτετυχηότες. ὑπο-
 σάντος ἢ Ἀστεροπαῖε μόνε, πλείω πῶδε
 αὐτῷ ἐδύσεν, ἢ ὁπότε τῷ Ἐκτορι ἐμάχε-
 το. καὶ ἐδὲ ἄβωτος εἶλε τὸν Παιόνα. ὄθεν
 τῆς συμμάχων ἀπαγορευόντων αὐτὰ
 μὴ μάχεσθαι ἢ ἡμέρω ἐκείνῃ τῷ Ἐκ-
 τορι, καὶ λυέσθαι τὸ λόγων τούτων ἄλλα
 εἰπὼν, ἰδέω με κρείττω ἔ βαυμάτων,
 ὥρμησεν ἴππῃ τὸν Ἐκτορα πρὸς τετα-
 μῆρον τῆς τείχους. ἄποκτείνας δὲ αὐτὸν
 χυόμενον οἷς ἐν τῷ πῶδε αὐτῷ λόγῳ εἶ-
 ρηκα, πῶδε εἰλξε τὰ τείχη, βαρβάρῳ
 μὲν πνα, καὶ ἀνοδῆ ἴσπον. ἔστιν ὡς δὲ,
 ἴππῃ τῷ Παύσηκῳ ἐπιμῶρ. δαίμονία
 γὰρ δὴ πει τὸν Ἀχιλλεὺς φύσει χρώμε-
 νον, αἰεὶ π μέγα ὑπὲρ τῶ φίλων πρῶτ-
 τειν. ὄθεν μιλῶσαι μὲν ὑπὲρ Παλαμή-
 δοις ὁμοδ πασιν Ἑλλησι, ἡμωρῆσαι ἢ
 Παύσηκῳ τὲ καὶ Ἀνπλόχῳ. τὰ τοι πρὸς
 τὸν Τελαμῆρος Αἴαντα πῶδε φίλων
 αὐτῶ εἰρήσσαι λεγόμενα, σφόδρα χεῖ-
 ρινώσκειν ἐρομένε γὰρ αὐτὸν μὲν ταῦτα
 τῷ Αἴαντος ποῖα τῶ ἔργων ἴπικινδυνώ-
 τατα αὐτῶ χυοῖτο, τὰ ὑπὲρ τῶ φίλων,
 ὁ Ἀχιλλεὺς ἔφη· πάλιν ἢ ἐπρόμενού
 ποῖα ἡδῶ, ἔ δπινώτῃρα, ταῦτὸν ἀπε-
 κείνατο. δαυμάσαντος ἢ τῷ Αἴαντος
 πῶς αὖ ταῦτὸν ἔρπον χαλεπόντε χυοῖ-
 πο, ἔ ράδιον, ὅπῃ, ἔφη, τὰ ὑπὲρ τῶ φίλων
 κινδυνώματα, μεγάλα ὄντα προδύ-

μως πρᾶπτων, τ' ἐπ' αὐτοῖς λυπῆς πᾶσι
 ομαι. Ζαῦμα ὃ ποῖον μάλιστα σε, ὦ Α-
 χιλῆ, ἐλύπησεν, ἢ ὅς' ὁ ἔβωθ' ἔπειτα ὑπὸ
 τ' Ἐκτορος. Ἐ μὲν ἐκ' ἐβώθης γε ἔπειτα
 αὐτῷ, ὁ Αἴας ἐφηνῆ Δία κεφαλῆν ὁ
 Αχιλλεὺς, εἶπε, τὰς τ' χεῖρας, σὲ μὲν γὰρ
 ἐμαυτῷ κεφαλὴν ἠγάμα. Γ' ἄθρολος
 δέ μοι χεῖρες ἴω. τὸν ὃ Πάθροκλος ὁ
 Πρωτοσίλεως, ὦ ξένη, πρεσβυτέρων μὲν
 τῶν Αχιλλέως οὐ πολὺ χυεῖσθαι φησὶ,
 θεῖον ὃ δῶδρα, ἔσώφρονα, ἰω τ' Αχιλ-
 λεῖ Ἰπτιδοτότατον τ' ἐταίρων. χαίρων
 τὲ γὰρ ὁπότε ὁ Αχιλλεὺς ἐχαίρει, λυπεί-
 ας τε τὸν αὐτὸν ἵππον, ἔξυμβεβλῦθ' ἄν
 αἰετῶν, καὶ ἀκούθ' ἄδοντος. καὶ οἱ ἵπποι δὲ
 αὐτὸν χαίροντες ἐφρον, ὡσπερ καὶ τὸ
 Αχιλλεῖα. ἴω ὃ καὶ τὸ μέγεθος, καὶ τ' ἀν-
 δρίαν, μεταξὺ τῶν Αἰάντων. τ' μὲν γὰρ
 Τελαμωνίης, πάντα ἐλείπετο, ἐνθάδε
 ὃ ἀμφὸς Λοκροῦ. ἔ μὲν γὰρ ἴω ὁ
 Γ' ἄθρολος, καὶ τὸ ὄφθαλμῶ μῆλας, ἔ
 ἰκανῶς δὲ ὄφρις, καὶ μέτρα ἐπαμνῶν κό-
 μης. ἢ κεφαλῆ ὃ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος,
 οἷς αἰ παλαίεσθαι ἀσκοδοσιν. ἢ δὲ ρίς, ὀρ-
 δήτε ἴω, καὶ τοῖς μυκτῆρας ἀνδρυμένετο,
 καθάπερ οἱ περὶ θυμοὶ τῶν ἵππων. Φο-
 εἰς καλὸν με τῶν τ' Αχιλλέως ἵππων
 ἀνέμνησας, ὦ ἀμπελὲρ γέ. σφόδρα γὰρ
 δὴ δέομαι μαθεῖν, πῶς βήπας ἐτέρων ὄν-
 τες ἵππων, θεῖοι ἐνομίθησθαι. Αμ. ἢ ῥό-
 μιν καὶ γὰρ τὸν ἦρω, ξένη, αὐτὸ τῆτο, καὶ
 φησὶ πῶς μὲν λεγομένῳ ἀθανασίαν
 πῶς αὐτῷ εἶ, μεμυθολογίᾳ τῶ Ὀ-
 μῆρω. πῶς Θεπάλιαν ὃ, βίπων τε
 ἔσαν, ἔ ἀλαθῆν, τότε δύο ἵπποις Λάμ-
 πον τε, καὶ Ξάνθον, δαίμονις πῶς τα-
 χυτήτα, καὶ τὸ ἦθος λαμπεροῖς, ἵπποισι
 ὃ φησὶ καὶ θεῖον δὴ πνα, ὁπότε ὁ Αχιλ-

A * quod ea libenter subeamus. Quod
 autem vulnus, ὁ Achilles, maximo
 te affecit dolore, inquit Ajax? Quod
 ab Hectore accipi. Atqui ab ipso
 minimè vulneratus fuisti, inquit
 Ajax. Per Iovem (inquit Achilles)
 & caput, & manus: te enim meum
 ipsius caput censeo: Patroclus ve-
 rò mihi erat manus: Patroclum au-
 tem, ὁ hospes, Protefilaus ait, haud
 multò quidem fuisse Achille natu
 maiorem, divinum verò virum, ac
 modestum, Achilli que omnium so-
 ciorum amicissimum. Etenim gau-
 dere, vbi Achilles gauderet, dole-
 reque pari modo: semperque ali-
 quid consulere, & canentem iu-
 dire. Equi quoque haud secus ip-
 sum libentes, atque Achillem ve-
 hebant. Erat autem & corporis pro-
 ceritate, & robore inter utrumque
 Aiacem. Telamonio quidem in y-
 troque inferior, Locrensi verò su-
 perior, & flauo erat colore Patro-
 clus, & oculos niger, ac satis ho-
 nestis superciliis, comæ modum lau-
 dans. Caput autem cervici insiste-
 bat, qualem palæstræ exercent. At
 nasus & rectus erat, & ad nares dif-
 fundebatur, ut equorum alacres.
 Phanix. Optimè, ὁ Vinitor, Achil-
 lis equos mihi in memoriam ad-
 duxisti. Vehementer enim perci-
 pere exopto, quare ceteris præstan-
 tiores equis, divini existimati sint?
 Vinitor. Hoc idem, hospes, & ego
 Heroem percunctatus sum: & (ait)
 eam quidem, quæ in ipsis fuisse
 dicitur, immortalitatem ab Home-
 ro fabulosè celebratam. Thessaliam
 verò bonorum feracem equorum
 existentem, duos tunc equos Lam-
 pum ac Xanthum pernicitate mi-
 rabiles, specièque illustres, Deū
 alicuius nutu aluisse, cum Achil-

* f. apud
 me, quod
 alacriser
 ea subea.

les floreret. Et cum omnia, quae diuinitus inesse dicebantur, fide minimè carerent, equis quoque diuini nescio quid, ac supra mortalitatem inesse videbatur. Is autem fuit Achilli finis, quem & Homerus nouit. Ait enim ipsum à Paride atque Apolline interemptum. Eorum fortasse conscius, quae in Tymbræo accidere, & quo pacto iuxta sacra ac iusiurandum (quorum testem Apollinem faciebat) dolo interfectus ceciderit. Polyxenes autem sacrum ad tumulum celebratum, & quaecunque de illius amore canentes audis poëtas, ita se habent. Polyxenem amore prosequeretur Achilles, & has sibi ea lege parabat nuptias, ut ab Ilio Græcos abduceret. Achillis amore captus erat & Polyxene: nam in Hectoris redemptione inter se viderant. Nam Priamus ad Achillem proficiscens, ducem sibi fecerat filiam, earum natu minimam, quas ipsi Hecuba pepererat. Semper enim liberorum natu minimi, patris gressibus inferuiebant. Et tanta utique ob æquitatem in venereis quoque præditus erat Achilles modestia ac temperantia, ut neque eripuerit puellam in manu sua existentem, sedque ipsam in uxorem ducturum Priamo sit fassus, & nuptias differenti fidem præstiterit. Postea verò quàm in eo quod super his conceperant iuiciurando, inermis occisus est, dicitur Polyxene Troianis mulieribus è templo fugientibus, virisque dissipatis: neque enim Achillis casum æquo animo tulerant, ad Græcos transfugisse, adductaque ad Agamemnonem æquè, modèstè, ac lautè vixisse, ac si in patris ædibus fuisset. Achillis autem cadauere iam triduum iacente ad sepulchrum no-

A λεις λυθ. κ. πάντων ὅσα θείως ἐπὶ τῷ
 Αχιλλεῖ ἐλέγετο πρὸς βοιωτῶν, ἡδη ἐ-
 δόκει κ. τῷ ἵππων θείον τε εἶναι, κ. ἐ-
 πέκεινα τῷ θνητῷ φαίνεσθαι. τελευτῆ δὲ
 τῷ Αχιλλεῖ ἐγένετο, ἣν κ. Ομηρος ἐπι-
 γινώσκει. Φησὶ γὰρ αὐτὸν ἐκ Πάριδος εἶναι,
 κ. Απόλλωνος ἀποθανεῖν, εἰδώς π. τὰ
 ἐν τῷ Θυμβραῖω. κ. ὅπως πρὸς ἰδοῖς
 τε, καὶ ὄρκους, ὧν μῦθ' ἔτυρα τὸν Απόλλω
 ἐποιεῖτο, δολοφονηθεὶς ἐπέσειν. ἡ θυσία
 B δὲ τῷ Πολυξένης ἡ ἐπὶ τῷ σήματι, ἢ
 ὅσα πρὸς τῷ ἔρωτι κείνου ποιητῶν ἀ-
 κούεις, ὧδε ἐστὶν. Πολυξένης ὁ Αχιλλεὺς
 ἤρα. κ. τὸν γάμον ἔπ' ἑαυτῷ ἐπερα-
 τεν. ἐπὶ τῷ δὲ Αχαιοὺς ἀνάστησεν ἔ
 Ἰλίῃ ἤρα κ. ἡ Πολυξένη τῷ Αχιλλέως.
 εἶδον δὲ ἀλλήλους ἐν λύτρῳ Ἐκτόρος. ὁ
 γὰρ Πείραμος ἤκων πρὸς τῷ Αχιλλεῖ,
 χραγωγὸν ἑαυτῷ πλὴν παῖδα ἐποιεῖτο,
 C νεωτάτῳ ἔσαν, ὧν ἡ Ἐκάβη αὐτὰ ἐτε-
 κεν, ἐδερά π' ἔθρον' ἢ αἰεὶ τὸ βασίλειον τῷ
 πατέρῳ. οἱ νεώτεροι τῷ παίδων. ἢ οὐ-
 πω δὲ τοὶ ὁ Αχιλλεὺς ὑπὸ δικαιουμένης
 ἔστω φρόνης κ. τὰ ἐρωτικὰ, ὡς μήτε ἀ-
 φηέας τῷ κόρῳ ἐφ' ἑαυτῷ οὔσαν, γά-
 μον τε αὐτῆς ὁμολογήσει τῷ Πριάμῳ,
 πρὸς ἑαυτῷ ἀναβαλλομένῳ τὸν γάμον.
 D ἐπὶ δὲ ἀπέθανε γυμνὸς ἐν τοῖς ὑπὲρ Ἰε-
 σῶν ὄρκους, λέγει δὲ ἡ Πολυξένη, φθίσ-
 σῶν ἐκ τῷ ἱερῷ τῷ Τρωάδων, κ. τῷ Τρω-
 ῶν ἐσκεδασμένων οὐδὲ γὰρ τὸ πλῆμα
 τῷ Αχιλλέως ἀδείως λυέσθαι, αὐτομο-
 λία χησαέας, τὸ φυγεῖν ἐς τὸ Ἑλληνι-
 κόν. ἀναχθείσά τ' ἑ τῷ Αγαμέμνονι, ζῆν
 μὲν ἐν κομιδῇ λαμπρῶν, κ. σώφρο-
 νι, κατὰ πρὸ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ. τελευτῆ δὲ
 ἡδη κειμένης ἔνεκρ' ἔ, δραμεῖν ἐπὶ τὸ

f. apud
 e. quod
 lacriter
 a subca.

σῆμα ἐν νυκτὶ, ξίφει δὲ αὐτὴν Ἰηκλί-
 ναι πολλά εἰπούσαν ἐλεῖν, ἔλαμι-
 καί. ὅτε δὴ ἔδειξεν Ἄχιλλεὺς ἐρα-
 σὴν τε μέναι, καὶ ἀγαγέας αὐτὴν μὴ
 ψυσαμένω τὸν γάμον. ἀλλ' Ἰὼ Ομή-
 ρω ἐν δευτέρᾳ ψυχαστασίᾳ εἶρη, εἰ δὴ
 Ομήρως κείνην, ὡς δ' ἰστοροῦνται τὸν Ἀ-
 χιλλεῖα, μοδοῦται μὲν ὡδαῖς ἐδρῶν, ἐ-
 νηριίδες δὲ, πληγαῖς τῶν ἑρῶν, οὐ πα-
 ρεπολύ φησι κεκομπάσαι, μούσας
 μὲν γὰρ, οὐτ' ἀφικέας, οὐτε αἰάσαι, οὐ-
 δὲ Νηριίδων πῖν' ὀφθῆναι τῶν στρατῶν,
 καὶ τοὺς γνωσκομένους ὅτε ἠκούσι. θαυ-
 μαστὰ δὲ ἔξυμβῶσαι ἔτρα, καὶ οὐ πόρρω
 τῶν Ομήρως εἰρημένων· ἐκ γὰρ κολ-
 πος τῆς μύθου ἢ θάλαττα ἀνοιδήσασα,
 τὰ μὲν παρῶν, ἐμνησάτο. μετ' οὐ πο-
 λὺ δὲ δεῖσθαι λόφω μεγάλῳ, ἴση ἐ-
 χύρῃ εἰς τὸ Ροιτεῖον. ἐκπεπληγμένων δὲ
 τῶν Ἀχαιῶν, ἔδοτορῶν τῶν ὄντων αὐτοῖ-
 τε, ἔη γὰρ πείσονται, Ἰηκλί πλησίον ἐγέ-
 νετο, ἔπεσε κῆρυμα τῶν στρατῶν πέδω,
 ἐρῶν ἠχῆσεν ὄξυ τῆς, ἔαθρον, κα-
 θάπερ γυναικῶν ὄμιλος, ὃν εἰς τὰ κήδη
 ἀναφθέρει. τούτου δὲ δείξτε, καὶ δαι-
 μονίᾳ φανέντος, καὶ πάντων ὁμολογού-
 των, ὅτι Νηριίδας ἦγε τὸ κύμα, οὐδὲ
 γὰρ ἐπέκλυσεν οὐδέν, ἀλλὰ παρῶν τε,
 καὶ λείον τῆς γῆς παρῶν ἀδῆ, πολλὰ
 θόρυβα τὰ ἐφεξῆς ἔδοξεν. Ἰηκλί γὰρ
 νύξ ἐπέλαβεν, οἰμωγὴ τῆς Θέτιδος δι-
 εφοίτα τὸν στρατὸν, ἀνδρημούσης τε,
 ἔπὼν ἰὸν βοώσης. ἐβόα δὲ τὸν, μέγα
 τε, καὶ ἑναυλον, καθάπερ ἢ ἐν τοῖς ὄρεσιν
 ἠχώ. καὶ τότε μάλιστα καὶ Ἀχαιοὶ ξυνη-
 καν ὅτι τέκοι τὸν Ἀχιλλεῖα ἢ Θέτις, οὐ-
 δὲ ἄλλως ἀπιστοῦντες. τὸν μὲν δὲ κο-

A etu cucurrisse, multaque cum mi-
 ferabilia, tum amatoria dicentem
 ensi se ipsam admouisse, cum ro-
 garet Achillem ut in amore perfi-
 steret: duceretque ipsam, cum præ-
 fertim nuptias haudquaquam de-
 cepisset. Quæ autem ab Homero
 in secunda Psychostasia dicta sunt:
 siquidem Homeri illa, quod scili-
 cet Musæ quidem defunctum A-
 chillem odis luxerint: Nereides ve-
 B rò pectorum planctu, haud minus
 iactanter dicta asserit. Neque enim
 Musas venisse, nec querulis cantib.
 vsas, neque Nereidum ullam ab e-
 exercitu conspectam, cum maximè
 accedentes dignoscantur. Mira ve-
 rò quædam contigisse, & quæ haud
 longè ab iis quæ ab Homero di-
 cta sunt, distant. Ex Melane e-
 nim sinu intumescens mare, pri-
 mùm quidem mugiebat: paulò ve-
 rò post magno elatum cumulo æ-
 quale in Rhætium Phrygiæ pro-
 montorium progrediebatur. Achi-
 uis autem terrore percussis, quid-
 que ipsi, ac regio passuri essent,
 ignorantibus, postquam prope fuit,
 castraque vndis aluebat, luctum e-
 didit acutum, ac iugem, ut mulie-
 rum turba cum affines lugent.
 Cum autem diuinum hoc, atque
 admiratione dignum apparuisset:
 faterenturq; omnes quod vnda Ne-
 reidas adduxisset (nihil enim im-
 merfit, sed mitis ac læuis terræ ac-
 quieuit) multo grauiora quæ se-
 quuntur visa sunt. Postquam enim
 nox cæpit, Thetidis vlulatus lau-
 dantis ac vocantis filium, per exer-
 citum transibat. Clamabat autem
 altum, magnùmque, ac consonum,
 ut in montibus Echo, & tunc ma-
 ximè Achiui Thetidis esse filium A-
 chille percepere, nec alioqui tamen
 diffidentes. Tumulum autem istum,
 quem

quem in littoris fronte cernis ex-
tantem, conuenientes crexerunt
Græci, quando Patroclo in vno
iunctus est tumulo, pulcherrimum
sibi atque illi sepulchrale donum
præbens. Hinc est quod qui ami-
citiâ laudib. prosequuntur ipsum
celebrant. Sepultus est autem ho-
minum euidentissimè cum iis nu-
meribus, quæ ipsi à Græcis obla-
ta sunt; ne comam quidem pro-
mittere potest post Achillem ho-
nestum arbitrantibus. Aurum præ-
terea, & quicquid vnusquisque ha-
bebat, vel ad Troiam abducens,
vel ex partitione capiens, cuncta
& statim in pyram congersere, &
cum Neoptolemus ad Troiam ve-
nit: præclara enim rursus cum à fi-
lio, tum à Græcis ipsi gratificari
conantibus, affecutus est munera.
Quippe qui & à Troia nauigantes,
circa tumulum procidebāt, Achil-
lemque amplecti arbitrabantur.

NEOPTOLEMVS.

Neoptolemum autem, ô Vini-
tor, qualem fuisse ait? *Vinitor*. No-
bilem, ô hospes, & patre quidem
inferiorem, nihilo verò Telamo-
nio deteriore. Idem autem & de
specie ait. Pulchrum enim fuisse,
ac patri similem: tantum vero ab
ipso superatum, quantum pulchri
à statuis superantur. Atqui hym-
nos quoque ex Thessalia consecu-
tus est Achilles, quos singulis an-
nis ad sepulchrum accedentes no-
ctu canebant, sacri nescio quid li-
baminibus immiscentes, vt Lemnij,
& qui à Sisypho sunt Peloponnen-
ses, de more faciunt. *Phenix*. Alia
rursus oratio accedit, *Vinitor*, quam
me herculè nunquam omitterem,
ne si omnia quidem propterea mi-
hi essent agenda, vt hæc minimè

A λωνόν, ξένε, τῆτον, ὃν ὀπί τ' μετώπου
τ' ἀκτῆς ὀράς ἀνεσηκότε, ἠγάραι οἱ Α-
χαιοὶ ξυηθόντες, ὅτε τῷ Γαῖδῳ κλω
ξυεμίχθη εἰς τὸ τάφον, καλλικόν ἐν-
τάφιον ἐαυτῷ τ' ἀκείνῳ δοῖς ὅθεν ἀ-
δοῖσιν αὐτὸν οἱ τὰ Φιλικά ἐπαινεῖντες.
ἐτάφη δ' ἐκδηλότατα ἀνθρώπων πα-
σιν, οἷς ἐπήνεγκεν αὐτῷ ἡ Ἑλλάς. οὐδὲ
κομᾶν ἐπ' αὐτῷ τὸν Ἀχιλλεῖα καλὸν ἠΐσ-
μυροι, χρυσόν τε, καὶ ὃ, π' ἕκαστος εἶχεν, ἢ
B ἀπάγων ἐς Τροίαν, ἢ ἐκ δασιμῶ λα-
βῶν, ἤσαντες ἐς τὴν πυρᾶν ἀθρόα, πα-
ραχρημά τε, καὶ ὅτε ὁ Νεοπτόλεμος ἐς
Τροίαν ἦλθε. λαμπερὸν γὰρ δὴ ἔτυχε
πάλιν τῷ ἐντάφιῳ ὄρα τε τῶ παι-
δος, ὄρα τε τῷ Ἀχαιῶν, ἀντιχαρίζε-
σθαι αὐτῷ πειρωμύων. οἷγε τὸν δῶτο
τῆς Τροίας ποιεῖ μυροὶ πλουῖ, ὡς ἐπι-
πλον τῷ τάφῳ, καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα ὦντο
C ὡσεὶ βάλλειν.

NEOPTΟΛΕΜΟΣ.

Τὸν Νεοπτόλεμον δ' ὦ Ἀμπελουργέ,
ὁποῖόν πνα χυμέας Φησί. Ἀμ. χυμῶνον,
ὦ ξένε, καὶ τ' μὲν πατρὸς ἠΐτω, Φαυλό-
τρον δὲ οὐδὲν τῶ Τελαμωνίε. ταυτὸ δ'
καὶ ὡς τ' εἶδος Φησί. καλὸν μὲν γὰρ
D εἶ, ἔσθ' ὡσεὶ οἰκίῳ τῷ πατρὶ. λείπε-
σαι δ' αὐτῷ ποσόντον, ὅσον τ' ἀγαλμα-
των οἱ καλοὶ λείπον. ἔμιν καὶ ὕμνων
ἐκ Θεσσαλίας ὁ Ἀχιλλεὺς ἔτυχεν. οἷς
ἀνὰ πᾶν ἔπος Φοιτῶντες ἐπὶ τὸ σῆμα,
ἠδὸν ἐν νυκτὶ, τελετῆς π' ἐκταμιγνύ-
τες τοῖς ἐναγίσμασιν, ὡς Λήμνισί τε νο-
μίζοισι, καὶ Πελοποννησίων οἱ δῶτο Σι-
σύφω. Φοῖ. ἄλλος αὖ λόγος ἠκεῖ, Ἀμ-
πελουργέ, οὐ μὰ τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ ἀν-
μθοῖ μιν, οὐδ' εἰ πάνθ' ὑπὲρ τ' μὴ πα-

ραπλιῶν αὐτὸν ἐπελάττον. Ἀμ. ἄλλὰ
 τὰς ἐκβολὰς τῶν λόγων ἀδολογίας ἐνίοι
 ξένε ἠγοῦνται, καὶ λῆρον πρὸς σὺ μὴ
 χολῶ ἀγνοῦντας. σὲ ὃ ὄρω, δοῦλον μὲν
 τῆ νεῶς ἢς δέχασθαι δέλον ὃ τῶν ἀνέμων,
 ὧν εἰ καὶ μικρὰ αὖρα καὶ πρῦμνου
 σαίη, δεῖ τὰ ἰστία ἀνασεῖν, καὶ σωεξαί-
 ρεσθαι τῆ νηὶ, πάντα δὲ βύτῃ ἠγοῦμένους
 τὴ πλεῖν. Φοῖ. ἐρρώστω λοιπὸν ἡ ναῦς,
 καὶ τὰ ἐν αὐτῇ. τὰ γὰρ τῆς ψυχῆς ἀγώ-
 γημα, ἠδὲν τέ μοι, ἔκ κερδαλεώτῃρα.
 τὰς δὲ ἐκβολὰς τῶν λόγων, μὴ λῆρον,
 ἀλλ' ἴπικαιεῖαν ἠγώμηθα τῆς ἐμπο-
 ρείας ταύτης. Ἀμ. ὑγαίνοις, ξένε, οὕτω
 γνώσκων, καὶ ἴπικαιεῖαν βέλῃ, ἀκούε. τὰ μὲν
 δὴ Κορινθίων ἐπὶ Μηδικῆτι· τούτοις
 γὰρ δὴ σὺ ἄπο Σισύφου εἶπον καὶ ὁπό-
 σα οἱ αὐτοὶ δρῶσιν ἐπὶ τοῖς τῆ Μηδείας
 πασι, οὐς ὑπὲρ τῆς Γλαύκης ἀπέκλι-
 νε, θρῆνῶν εἶκασαι τελεστικῶν τῶν καὶ ἐν-
 δῆ. τοὺς μὲν γὰρ δὴ μειλίσσον· τὸν ὃ
 ὑμῶσιν. ἐπὶ ὃ τῶ ἔργῳ τῶ πρὸς σὺ
 ἀνδρας ὑπὸ τῶν ἐν Δήμῳ γυναικῶν
 ἔξ Αφροδίτης ποτὲ περαχθέντι, κα-
 θαίρεται μὲν ἡ Δήμος καθ' ἕνα ἔ-
 τοις, ἔσβέννυται γὰρ ἐν αὐτῇ πῦρ ἡμέ-
 ρας ἐννέα. θεωρεῖ δὲ ναῦς, ἐκ Δήλου
 πυρφορεῖ. καὶ ἀφίκηται πρὸς τῶν ἐνα-
 γισμάτων, οὐδαμοῦ τῆ Δήμου καθορ-
 μίζεται μετέωρος ὃ ἐπισαλβύς τοῖς
 ἀκρωτηρίοις, ἐς τὸ ἀν' αἰσιον γὰρ πλῦσαι
 γῆπται. θεοὺς γὰρ χθονίοις, ἔσδορρή-
 τοις καλοῦντες τότε, καθάρων οἶμαι γὰρ
 πῦρ γὰρ ἐν τῇ θαλάτῃ φυλάττεισιν.
 ἴπικαιεῖαν ὃ ἡ θεωρεῖ ἐσπλῦση, καὶ νεύων-
 ται γὰρ πῦρ ἐς τε πλεῖν ἄλλῳ δῖαιταν,
 ἐς τε τὰς ἐμπύρους τῶν τεχνῶν, καινοῦ τὸ ἐν τῷ βίου φασὶν δέχεσθαι.

A prætermittatur. *Vinitor*. At sermo-
 num digressiones nonnulli (hospes)
 ambages, nugæque apud minimè
 ociosos esse arbitrantur. Te autem
 video seruum quidem navis cui im-
 peras, seruum ventorum : quorum
 etiam si modica aura ad puppim
 steterit, vela excutere oportet, &
 cum naui soluere, cuncta nauiga-
 tioni postponentem. *Phœnix*. Va-
 leat deinde navis, & quæ in ea
 sunt. Animi enim onera, suaviora
 mihi atque utiliora. Orationis au-
 tem digressiones non nugæ, verùm
 huic mercaturæ additum esse lu-
 crum arbitramur. *Vinitor*. Saluus sis
 hospes, ita sentiens, & quoniam vis
 audi. Quæ quidem à Corinthiis in
 Melicertæ honorem celebrantur,
 (hi enim sunt, quos esse à Sisypho
 dixi) & quæcunque iidem libero-
 rum Medæ causa faciunt, quos ob
 Glaucen trucidavit, mystico cui-
 dam, ac diuino luctui assimilan-
 tur : hos enim placant, hunc lau-
 dibus prosequuntur. Illius vero fa-
 cinoris causa, quod à mulieribus
 in viros, Veneris nutu commissum
 est : expiatur quidem singulis annis
 Lemnus, & in nonum diem, qui
 in ipsa est ignis extinguitur. Na-
 vis vero Theoris appellata, ex De-
 lo ignem adfert. Quòd si ante ex-
 piationem accesserit, nulli insulæ
 parti appellitur : sed suspensa salo
 ad promontoria interea agitur,
 donec adnavigare fas fuerit. Terre-
 stres enim atque arcanos tunc in-
 uocantes Deos : purum (puto) qui
 in mari fuerat ignem, custodiunt.
 Postea vero quàm navis accesserit,
 atque ignem distribuerint, nouam
 inde vitam, tam circa aliam dia-
 tam, quàm circa artes, quibus ignis
 adhibetur, se auspicari tradunt.

Theſſalica verò expiatio Achilli ex Theſſalia proficiſcens, à Dodo- nœo Theſſalis oraculo mandata eſt. Iuſſit enim oraculum, vt Theſſali ad Troiam nauigantes ſingulis an- nis Achilli ſacra facerent, maſta- réntque partim vt Deo, partim vt in forte defunctorum. Principio quidem talia fiebant. Nauis nigra tollens vela, ex Theſſalia ad Tro- iam nauigabat, ſacrorum miniſtros quidem bis ſeptem abducens: tau- ros verò candidum ac nigrum, v- trumque manſuetum, ſyluámque ex Pelio monte, ne quid ciuitatis indigerét. Ignem præterea ex Theſ- ſalia uehebant, libamináque atque aquam ex Spercheo exhaustam. Vnde & coronas amarantinas pri- mi Theſſali ad funera ex lege con- ſtituere: vt etiam ſi venti nauim abduxiffent, minimè flaccidas ac deformes adferrent. Noctu autem nauim in portū adducere: & priuſ- quam terram attingerent. Thetidi huiuſmodi hymnum canere oport- rebat:

Theti Cyanea, Theti Pelea, ma- gnum peperisti filium Achillem: cuius, quantum mortalis quidem tulit natu- ra, Troia sortita est: quantum verò tui immortalis generis arripuit filius, Pon- tus habet: ascende hunc sine editum col- lem, cum Achille in pyram ascende il- lachrymis ad sacrificia, Theti Cyanea, Theti Pelea.

Cùm autem ad ſepulchrum poſt hymnum perueniffent, clypeus qui- dem vt in bello obſtrepebat, cur- ſibus verò numeroſis Achillem in- uocantes conuulabant. Coronato au- tem collis vertice, ſcrobibúſque in ipſo effoſſis, nigrum vt defuncto maſtabant taurum. Inuocabant au-

ἐπ' αὐτῇ ὀρύξαντες, τὸν ταύρον τὸν μύθῃ ὡς τεθνεώπ' ἐσφατῆ· ἐκάλειν ἔ-

A τὰ ἢ Θεηαλικὰ εὐαγγίσματα Φοιτῶν-
τα τῷ Ἀχιλλεῖ ἐν Θεηαλίᾳ, ἐχρησθῆ
Θεηαλοῖς ἐν Δωδώνῃ. ἐκέλευσε γὰρ
δὴ τὸ μαντεῖον Θεηαλοῖς εἰς Τροίαν
πλέοντας, θυφὺν ὅσα ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἔ-
σφατῆν τὰ μῦθ', ὡς θεῶν, τὰ δὲ ὡς ἐν
μοῖρα τῶν κειμένων. καταρχὰς μῦθ' δὴ
ποιάδε ἐγένετο. ναῖς ἐν Θεηαλίᾳ μύθῃ-
να ἰστὰ ἤρμῃ, εἰς Τροίαν ἐπέφθ, θεωροῖς
B μῦθ' δὲ ἐπὶ ἀπάγουσα. ταύροις δὲ,
λευκόν τε, καὶ μύθῃ, χροῆθῃ ἀμ-
φω. καὶ ὑλλω ἐν τῷ Πηλείῃ, ὡς μηδὲν
τῆς πόλεως δέοντο. καὶ πῦρ ἐν Θεηα-
λίᾳ ἤγον, καὶ ἀπονδαί, καὶ ὕδωρ, τῷ
Σπέρχῃ δρυσαίμῃ. ὄθεν καὶ σφα-
νοῖς ἀμδρανπίνοῖς εἰς τὰ κήδη παροῦσι
Θεηαλοῖ ἐνόμισαν, ἵνα καὶ αἱ ἐμοὶ τῶν
ναυῶν ἀπολάβωσι, μὴ σαπαροῖς ἴππ-
φέροσι, μὴ δὲ ἔξωροι. νυκτὸς μῦθ' δὴ
C κερδορμίζεσθαι ἔδει. καὶ πρὶν ἀφῆσθαι
τῆς γῆς. ὕμνον δὲ τῆς νεῶς ἀδῆν εἰς
πῶν Θεῶν ὡς ἐξυγκείμῃ,

Θέπ Κυανέα, Θεπ Πηλεία, γὺν μέγαν
ἔτεκες υἱὸν Ἀχιλλῆα. τῷ, θνατὰ μῦθ',
ὅσον Φύσις ἰωέγῃ τοι, Τροία λαχέ-
σαις δὲ ὅσον ἀθανάτου γυεαῖς παῖς ἐ-
σπασε, γόντος ἐχθ. βαῖνε πρὸς αἰπὸν
τόνδε κολωνόν μετ' Ἀχιλλέως ἐν πυ-
ρᾷ. βαῖν' ὕδακρυτος μῦθ' ἰσηλας, Θε-

D π Κυανέα, Θεπ Πηλεία.

Προσελδόντων ἢ τῷ σήματι μῦθ' ἔ-
ὑμνον, ἀσπίς μῦθ' ὡσπερ ἐν πολέμῳ
πρὸς δουπέτο. δρόμοις δ' ἐρρυθμισμέ-
νοῖς σιωπλάλας, ἀνακαλουῦντες
ἔμ Ἀχιλλέα, σεφαναῶσαντες δὲ πῶν
κορυφῶν τῷ κολωνοῦ, καὶ βόθροῖς

καὶ τὸ Πατρόκλον ἐπὶ πλω δαΐταν, ὡς ἔ-
 τιστο ἐς χάριν τῷ Ἀχιλλεῖ προσπίοντες.
 ἐντεμόντες δὲ, ἔσναγίσαντες, κατέβαι-
 νον ἐπὶ πλω ναυῶ ἠδὴ. ἔδυσαντες δὲ ἐπὶ
 τὸν ἀγιάλον τὸ ἔστρον τῶν ταύρων Ἀ-
 χιλλεῖ πάλιν, κανοῦτε ἐναρξάμενοι,
 καὶ σπλάγχων ἐπ' ἐκείνη τῇ θυσίᾳ. ἐ-
 θυον τὸ γὰρ θυσίαν ταύτην ὡς θεῶν, πρὶ
 ὄρθρον ἀπέπλεον, ἀπαύροντες τὸ ἱερεῖον,
 ὡς μὴ ἐν τῇ πολεμίᾳ βύωχοῖντο. ταῦ-
 τα, ἔξενε, τὰ ἕω σεμνά, καὶ δερχαῖα. κα-
 ταλυθεῖαι μὲν ὑπὸ τῶν τυραννῶν Φα-
 σίν. οἱ λέγοντες μὲν τῶν Αἰακίδας δε-
 ρσαι Θεσσαλῶν, ἀμνηθεῖαι δὲ ὑπὸ
 τῶν Θεσσαλίας. αἱ μὲν γὰρ ἐπέμπον τῶν
 πόλεων, αἰεὶ ἐκ ἠξίου, αἰεὶ εἰς νέωτα
 πέμψαν ἔφασαν. αἰεὶ δὲ κατέβαλλον
 τὸ προσάμα. αὐχμῶν δὲ πεσείσης τῆς
 γῆς, καὶ κελυθῶσης τῆς μαντείας πμαῦ τῆ
 Ἀχιλλεῖα ὡς δέμις, ἀ μὲν ὡς θεῶν ἐνό-
 μιζον, ἀφείλον τῶν δρωμύων, ἔξηρῶ-
 μμοι ταύτην ὡς δέμις. ἐνήμιζον δὲ ὡς
 τεθνεῶσι. ἔσναγίσαντες δὲ ἐπὶ πλοῦντα,
 ἐστε ἡ Ξέρξης ἔλασις ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι
 ἐχλύετο, ἐν ἧ Θεσσαλοὶ μηδίσαντες, ἔξ-
 ἐλιπον πάλιν τὰ ἐς τὸν Ἀχιλλεῖα νόμι-
 μα, ἐπὶ τῆς ναῖς ἐς Σαλαμίνα δὲ Αἰγι-
 νης ἐπλάθειεν ἄλυσαι ἐπὶ Συμμαχίᾳ τῆ
 Ἑλληνικῆ τῆς Αἰακίδων οἴκον. ἐπεὶ
 δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου χρόνῳ ὑ-
 σερον τῆ μὲν ἄλλω Θεσσαλίαν ἐδύ-
 λωσατο, τῆ δὲ Φθίᾳ τῷ Ἀχιλλεῖ ἀνή-
 κεν, ἐπὶ τῆ Δαρειῶν στρατιῶν, Σύμμα-
 χον τὸν Ἀχιλλεῖα ἐν Τροίᾳ ἐποίησατο,
 ἐπεσράφησαν δὲ Θεσσαλοὶ τῆ Ἀχιλ-
 λέως. ἔσναγίσαντες δὲ ἰπποὺν ὀπίσθην Ἀλέξανδρος ἐκ
 Θεσσαλίας ἦγε, προσήλασαν τῷ τάφῳ. Ζωῆπεσον τῆ δὲ ἀλλήλοισι ὡς ἄνθρωποι ἰππο-

A tem Patroclum quoque ad epulas,
 utpote hoc quoque in Achillis gra-
 tiam facientes. Mastatione autem
 atque expiatione peracta, ad na-
 uim descendebant. Alteroque rur-
 sus tauro Achilli in litore immo-
 lato, & canistro, atque extis facta
 libatione (hoc enim ut Deo sa-
 crum faciebant) sub diluculum ho-
 stiam propterea abducentes disce-
 debant, ne in hostili regione epu-
 larentur. Hæc hospes tam graui-
 ac vetera à tyrannis quidem, qui
 post Æacidæ Thessalis imperasse
 feruntur, dissoluta fuisse aiunt, à
 Thessalia verò etiam neglecta. Al-
 liæ enim ciuitates mittebant: aliæ
 minimè dignum censebant: non-
 nullæ in futurum annum se missu-
 ras dicebant. Semper autem rem
 ipsam deponabant. Verùm terra
 ariditate laborante, oraculoque (ut
 fas est) Achillem colere iubente,
 quæ ut Deo ex ritu offerebant, ab-
 stulere: illud ut fas est, sic inter-
 pretantes. Parentabant verò ut mor-
 tuo obuia quæque mastantes, do-
 nec Xerxes in Græciam traiecit,
 quo tempore Thessali Medorum
 res secuti, rursus quæ Achilli ex ri-
 tu offerebant, intermisere, postquã
 nauis Æacidarum, domum ad Græ-
 corum societatem adducens, in Sa-
 lamina ex Ægina traiecit. Postea
 verò quàm Philippi filius Alexan-
 der longo post tempore aliam qui-
 dem Thessaliam in seruitutem re-
 degit, Phthiam verò Achilli remi-
 sit, & aduersus Dareum expedi-
 tionem faciens, belli socium sibi
 Achillem fecit. Thessali Achillis
 curam suscipere, & equites quos-
 cunque ex Thessalia ducebat Alex-
 ander, circa tumultum egere: atq;
 ut equestri pugnantes prælio inter

Ζωῆπεσον τῆ δὲ ἀλλήλοισι ὡς ἄνθρωποι ἰππο-

se confligere, precatīque, atque operati abierunt. Ipsum autem cum Balio atque Xantho equis in Dareum inuocabant, hæc ex equis clamantes. Postea verò quàm Dareus captus est, eratque apud Indos Alexander, Thessali iusta nigrumque agnum miserunt. Iis autem qui parentarent, ad Troiam minimè venientibus, & si venirent, interdium singula, nec ritè peragentibus iratus est. Quòd si quæcunque Thessaliæ ingruere, percurrero, nugarum plena erit oratio. Quartum fermè ab hinc annum Protefilaus hic mihi occurrens, ex Ponto dixit se proficisci: nauim enim cum offendisset, hospiti affimilatum ad Achillem nauigasse, seque id frequenter facere aiebat: me autem dicente, quàm & amicorum studiosus & probus esset Achillem diligens: at nunc (inquit) ipsi iratus veni. Nam cum Thessalis ob iusta ipsum succensere sentirem, hoc mihi (inquam) Achilles remitte. Ipse verò haud obsequitur. Quinimo mali quid ex mari seipsis daturum asserit. Quare timeo, ne acris ille atque implacabilis, à Thetide aliquid in ipsos impetret. Et ego; ò hospes, cum à Protefilao hæc audiuissem, rubigines, ac caligines Thessalorum segetibus in fructuum perniciem ab Achille illatum iri arbitrabar. Huiusmodi enim morbi ex mari ferè feracibus continentis agris insidere videntur. Nonnullas præterea Thessaliæ ciuitates, vt Bura Helicéque, & quæ circa Locros fuit Atalante, passa est, immersum iri suspicabar. Hanc enim immerfam, illam vero abruptam ait. Sed alia Achilli, ac Thetidi videban-

εἶ τε, καὶ Ἐλίην, ἢ ἢ πῶς Λοκροῖς Ατὰ λάντη ἔπαθε. πῶς μὲν, γὰρ κατὰ
 δῶσαι Φησι. πῶς δ' αὖ, ῥα γινώσκει. ἐδοκεῖ δ' ἄλλα τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ τῇ Θέτιδι.

A μαχρῶτες ἢ ἀπὸ λῆθον βύζανδροί τ',
 καὶ δύσαντες. κιάλου ἢ αὐτῷ Ἰππὶ
 Δαρεῖον, αὐτὰ Βαλίω τε, καὶ Ξάνθω,
 βοῶντες ταῦτα ἀπὸ τῶν ἵππων. ἐπεὶ ἢ
 Δαρεῖος ἦλω, ἔπρὸς τοῖς Ἰνδοῖς Ἀ-
 λέξανδρος ἰὼ, ξυνέσταν οἱ Θείταλοι
 τὰ εὐαγίσματα, ἔπεμπον δῶνα μέ-
 λανα. τῶν ἢ εὐαγίζόντων, εἴτε ἐφικνω-
 μῶν ἐς Τροίαν, εἴτε ἀφίκοντο, μὴ ἢ
 B μέρῳ ἕκαστα, ἢ ἐπὶ εὐκόσμῳ παρὰ
 τόντων, ἐμῶσιεν ὁ Ἀχιλλεῖς. ἢ ὅποσα
 τῇ Θείταλία συνέσκηψεν εἰ διεξίοιμι,
 ἀδολεγίας πλέως ὁ λόγος ἔσται. πρὸ ἐ-
 τῶν δὲ που τέταρων εὐτυχῶν ἐνταῦθα
 μοι ὁ Πρωπεσίλεως, ἐκ Πόντου μὲν ἢ-
 κειν, *ἐφη. νεῶς γὰρ Ἰππυχῶν πλῆθυσαι
 ὦρὰ τὸν Ἀχιλλεῖα, ξένῳ εἰσαδεῖς. ἴσ-
 πῆ ἢ θαμὰ παρὰ τειν. ἐμῶ ἢ εἰπόντος,
 ὡς φιλέταμος τ', ἔχρησος εἰμὶ φίλων
 τ' Ἀχιλλεῖα. ἀλλὰ νῦν, ἐφη, διενεχθεῖς
 C αὐτὰ ἦκω. Θείταλοις γὰρ ὑπὲρ τ' εὐαγι-
 σμάτων μνησίοντα ἀδόμῆμος, ἐμοὶ, ἐ-
 φην, ὦ Ἀχιλλεῖ, ὦρες ἔτο. ὅσ' ἢ πεί-
 δεται. φησὶ δ' αὐτοῖς κακὸν π' ἐκ θα-
 λαττης δώσεν. ἔδεδία μὴ ὦρὰ τῆς
 Θέτιδος ὑρήται π' αὐτοῖς ὁ δηνὸς ἐκεί-
 νος, καὶ ἀμείλιχος. καὶ γὰρ μὲν, ὦ ξένη,
 ταῦτα ἀκούσας τῆς Πρωπεσίλεω, ἐ-
 ρισίβας τὲ ὦμιλλω, ἢ ὁμίχλας παρὰ
 D σβεβλήσεσθ' τοῖς Θείταλῶν ληίοις ὑ-
 πὸ τ' Ἀχιλλεῶς, ἐπὶ φθορᾷ τ' καρπῶ.
 τῶν π' γὰρ τὰ πᾶσι δοκεῖ πως ἐκ θα-
 λαττης Ἰππὶ τὰς δὲ καρπῶ τ' ἠπείρον
 ἰζαίην. ὦμιλλω δὲ Ἰππικλυθήσεσθαι π-
 νας τῶν ἐν Θείταλία πόλεων, οἷα βε-

ὑφ' ὧν ἀπολώλασιν οἱ Θεσσαλοί. με-
 γάλων γὰρ δὴ Ἰππιμίων ὄντων Ἰππὶ τῆ
 κόχλῳ, ὅρ' ἦς ἀύθεστοι (ὀφίζον) ἢ
 πορφύρῳ, αἴτιαν ἔχον (Θ) Θεσσαλοὶ
 Ἰρανομήσαί π' ἐς πλὴν βαφίῳ ταύ-
 πλῳ. εἰ μὲν ἀληθῆ, ἐκ οἶδα. λίθοι οὐκ
 Ἰπικρέμαυ Ἰσφίσι, ὑφ' ὧν ἀποδίδον-
 ται μὲν ἄλλοι, ἀποδίδονται ἢ τὰς
 οἰκίας. τῶν δ' ἀύδραπόδων, τὰ μὲν, ἀ-
 ποδέδρακε σφας, τὰ δὲ, πέπραται. καὶ
 ἐδὲ τοῖς γυνύσιν οἱ πολλοὶ ἐναγίζουσιν.
 ἀπέδοντο γὰρ καὶ τῶν ταύφους, ὡς τ' ἡ
 κακόν, ὃ ἠπέιλε τοῖς Θεσσαλοῖς ἐκ θα-
 λάττης ὁ Ἀχιλλεὺς δώσῃν, ξένη, τῆτο
 ἠγάμηθα. Φο. οὐλομένῳ, Ἀμπελουρ-
 γέ, μιλῶν λέγας, Ἐδυσίατον. ἀλλὰ μοι
 εἰπέτε περὶ τ' ἐν τῷ Γόντῳ νήσου θαυ-
 μασόν ὁ Πρωτεσίλεως οἶδεν. ἐκεῖ γὰρ
 ποῦ αὐτῷ ξυγίνε. Ἀμ. ἐκεῖ ξένη. καὶ
 λέγεται περὶ αὐτῆς τοιαῦτα, ὡς νῆσος μὲν
 εἴη μία ἐν τῷ Πόντῳ πρὸς τῆ ἀξένῳ
 πλῆθρα μᾶλλον, ἢ πέντε Ἰρισεραὶ
 οἱ γὰρ σῶμα τ' Πόντος ἐσπλέοντες. ἐπέχθη
 ἢ σάδια μῆκος τελευτῶντα. ἄλλοι δ' οὐ
 πλείω τετάρων. δένδρα τε ἐν αὐτῇ πε-
 φύκει, λυκαί τ', καὶ πηγῆαι, τὰ μὲν
 ἄλλα, ὡς ἔτυχε. τὰ δ' ὡς τὸ ἱερόν, ἐν
 κόσμῳ ἡδὴ. τὸ δὲ ἱερόν ἴδρυ' μὲν πρὸς
 τῇ Μαυώπιδι. ἢ ἢ, ἴση τῷ Πόντῳ ἐς αὐ-
 τὸν ἐμβάλλει. τὰ δὲ ἐν αὐτῷ ἀγάλμα-
 τα, Ἀχιλλεὺς τε, καὶ Ἑλένη ὑπὸ μοιραῶν
 ξυναρμοσθέντες. κειμῆς γὰρ δὴ ἐν ὀφ-
 θαλμοῖς ἔ' ἔρα, καὶ ποιητῶν τὸν ἔρατα
 ἀπὸ τούτου ἀδόντων, ὡς τὸν Ἀχιλ-
 λεύς τ' καὶ Ἑλένη, μηδὲ ὀφθέντες ἀλλή-
 λους, ἀλλ' ἢ μὲν, κατ' Αἴγυπτον, ὃ δὲ, ἐν
 Ἰλίῳ ὄντες, ἔρα, ἀλλήλων ὥρμησαν,

A tur, à quibus Thessali periere. Nam
 cum eius testæ causa, ex qua ho-
 mines purpuram conficiunt, ma-
 gnæ essent indictæ pœnæ, crimini
 datum est Thessalis, quòd ad hanc
 infecturam edictum neglexerint.
 Quod an verum sit, ignoro. La-
 pides igitur impendent ipsis, ex
 quibus, tam agros quàm domos
 venditant. Seruorum alij ipsos fu-
 gère, alij venditi sunt. Et multi ne
 parentibus quidem iusta faciunt :
 B Nam tumulos quoque vendidere.
 Quare quod Thessalis ex Ponto se
 daturum minabatur Achilles, hoc
 esse malum arbitremur. *Phenix.*
 Perniciosam (Vinitor) iram me-
 moras, atque incurabilem. Cete-
 rum, dic mihi quid admiratione
 dignum de insula in Ponto sita,
 Protefilaus nouit? Illic enim for-
 tè Achillem conuenit. *Vinitor.* Il-
 lic, hospes, & de ipsa talia memo-
 rat, quod vnà scilicet sit in Ponto
 insula, ad inhospitale latus magis
 vergens, quàm Ponti ostium in-
 trantes sinistram habent. Trigin-
 ta autem stadia longitudine, haud
 plura vero quatuor latitudine con-
 tinet. Nascuntur in ipsa arbores,
 populus alba, atque vlni : aliæ
 quidem vt contigit: quæ vero cir-
 ca templum sunt, serie quadam
 proueniunt. Templum autem ver-
 sus Mæotidem erectum est. Hæc
 vero Ponto æqualis in ipsam in-
 greditur. Statuæ in ipso sunt, A-
 chilles atque Helene, à Parcis con-
 ciliati. cum enim in oculis situs sit
 amor, & ex hoc poëtæ cupidi-
 celebrent, *primùm* Achilles atq. He-
 lene, cum neuter alterum vidis-
 set, sed hæc quidem in Ægypto,
 hæc vero in Troia moraretur, in
 mutuum compulsæ sunt amorem,

D

corporis desiderium gignentibus auribus. Cùm autem in perpetuum ipsis fato destinata esset diata, nulla sub Ilio existente insula, Echinadibusque, quæ ad Oeniada, quæque ad Acarnaniam iacent, iam pollutis. Quandoquidem Alcmæon interfecta matre, ab Acheloo egestam incoluit terram, scilicet facinore recentiore, rogat Neptunum Thetis, ut aliquam ex mari edat insulam, in qua habitent. Hic autem Ponti longitudinem meditatatus, & quod nulla in ipso insula existente inhabitabilis nauigaretur, Leucen insulam quantam prædixi, in lucem edidit, ut ab Achille quidem atque Helene habitaretur, nautis vero ad appellendum consisteret. Vniuersæ igitur, quæcunque liquida est, substantiæ imperator Neptunus, flumina, Thermodonté videlicet, Borysthenémque, atque Istrum ingentibus ac perennibus vndis in Pontum deferri meditatatus, fluuiorum limum, quem à Scythis auspicati in pelagus trahunt, congeffit: insulamque quantam dixi, confecit, cùm ipsam in Ponti fundo constituisset. Hic primùm inter se viderunt & amplexati sunt Achilles atque Helene: & Neptunus ipse, atque Amphitrite, omnesque Nereides, fluminæque & dæmones, qui Mæotin, Pontumque adeunt, ipsorum nuptias celebrarunt. Ferunt utique Leucos, id est, ardeolas in ipsa habitare. Esse autem has aquatiles, ac mare ipsum olentes, quas sibi ministras Achillem fecisse aiunt: Lucum ipsius cùm pennarum spiritu, tum earundem aspergine exornantes. Hoc autem humi volantes, paululumque supra terram sus-

ἔ παῖς ἀπ' αὐτῶν ῥαπίσι. πρῶττον δ' ἔτετο χαμαὶ πετομένοις, ἔ μικρὸν δ' ἤϊε

A χύεσιν ἡμέρα σώματος, ὅτα δύροντες. πεπρωμένης δ' αὐτοῖς ἐς τὸ ἀθανάτων δ' διαίτης, οὐδεμίας οὐσης τῆς ἑσπέρης Ἰλιάς Εχινάδων τὴν κατ' Οἰνιάδα τε, καὶ Ακαρνανίαν ἠδὴ μεμιασμένων, ὅτε δὴ Αλκμαίων ἀποκτείνας πλὴν μητέρας, τὰς ἐμβολὰς δ' Αχελώου ᾤκησεν, ἐν γῆ νεωτέρα τῆς ἐργου, ἰκετὸ δὲ τὸ Ποσειδῶν ἢ Θέτις ἀναδουῶν ἵνα ἐκ τῆς θαλάττης νῆσον, ἐν ἣ οἰκήσοισιν. ὃ δ' ἐνδυμηδαῖς τὸ μήκος δ' Πόντου, καὶ ὅτι νήσου μηδεμίας ἐν αὐτῇ κειμένης, ἀήτητος πλείεται πλὴν Λυκίῳ νῆσον, ὅποσον εἶπον ἀνέφρων Αχιλλεὶ μὲν, καὶ Ἑλένη οἰκῆν, ναύταις δ' ἴσαδ' ἐν τῷ πελάγῳ ἐστὶ καὶ δορμίζεσθαι. Συμπάσης δὲ δόχων, ὅποση ὑγρα οὐσία, καὶ ἑὸν ποταμοῖς ἐνοήσας, τὸν Θρῆμάδοντα, ἔ τ' Βορυθένη, καὶ τὸν Ἰστρον, ὡς ἀμυχανοῖς τὴν καὶ ἀναοῖς ῥύμασιν ἐς τὸν Πόντον ἐκφέρειν, προύχασε πλὴν ἰλιῶν τὸ ποταμῶν, ἡ δὲ Σκυθῶν δόξα μὲν, οὐροισιν ἐς τὸ πέλαγος. νῆσον δ' ὅποση εἶπον, ἀπετόρνυσε, συσησάμενος αὐτῶν ἐν τῷ πυθμένι τῆς Πόντου. ἐνταῦθα εἶδον τὸ πρῶτον, καὶ πρὶέβαλον ἀλλήλοισι Αχιλλεὺς δ' ἔ, καὶ Ἑλένη. ἔ γάμον ἐδάσαντο σφῶν, Ποσειδῶν δ' αὐτὸς, καὶ Ἀμφιτέτη, Νηρηίδες τε Σύμπασαι, καὶ ὅποσοι ποταμοῖ, καὶ δαίμονες, ἐρχονται πλὴν Μαίωπιν δ' καὶ τὸ Πόντον. οἰκῆν μὲν δὴ λυκοῖς ὄρνιθας ἐν αὐτῇ Φασιν. ἔ δ' ἢ τούτοις ὑγραί τε, καὶ τὴν θαλάττης ἀπόζοντες. οὐς τὸν Αχιλλεὶα δειράποντας ἐαυτῶν πεποιήσας, κοσμοῦντας αὐτὰ τὸ ἄλλος τῶν τε ἀνέμων τῆς πρῶτον,

ὑπερβαίροντας. ἀνθρώποις ἢ πλέεσι μὲν
 τὸ τῆς πελάγους χάσμα, ὅσα ἢ νήσος
 ἐσβαίνῃν. κείται γὰρ ὡς πρὸ βύξινος νεῶν
 ἐστὶ αὐτοῦ οἶκον ἢ μὴ ποιείσθαι αὐτὴν πᾶσι
 τε ἀπείρηται τοῖς πλέοισι, ἔ τῶν δὲ
 τὸ Πόντον Ἑλλησίο τε, ἔ Βαρβαροῖς. δεῖ
 γὰρ προσορμισσάμενοις τε, καὶ δύσαντας
 ἠλίας δυομένεσ, ἐσβαίνῃν μὲν ἐννουχάδον
 τας τῆ γῆ. καὶ μὲν τὸ πνύμα ἐπὶ ἡλίας,
 πλείν. εἰ ἢ μὴ, δὴ αὐαψάμενοις τὸ πλοῖον
 ἐν κοίλῳ ἀναπαύεσθαι. Συμπίνῃν γὰρ δὴ
 λέγονται τότε ὁ Ἀχιλλεύς τε, καὶ ἡ Ελένη
 καὶ ἐν ᾧ δαῖς εἶναι, τὸν ἔρωτά τε τὸν ἀλλή-
 λων ἀδῆν, καὶ Ὀμήρου τὰ ἔπη, τὰ Ἰπὶ τῆ
 Τροίᾳ, καὶ τὸν Ὀμηρον αὐτόν. τὸ γὰρ τὸ
 ποιητικῆς δῶρον, ὃ ᾧ τὰ Καλλιόπης
 τῷ Ἀχιλλεῖ ἐφοίτησεν, ἐπαμνεῖ ὁ Ἀ-
 χιλλεὺς ἐπὶ, καὶ ἀσπασάξεν μᾶλλον, ἐπει-
 δὴ πέπαυται τῆς πολεμικῶν. τὸ γοῦν
 ἄσμα τὸ Ἰπὶ τῷ Ὀμήρῳ, θεῶς αὐτῶν,
 ξένη, ἔ ποιητικῶς ξύκειται. καὶ γὰρ κεί-
 νο γινώσκῃς τε, καὶ ἀδῆ ὁ Γρωτεσίλεως.
 Φοῖ. ἐμοὶ δὲ ἀνὴρ γυνοῖτο, Ἀμπελουργέ,
 ἀκοδοῦμαι τὸ ἄσμα τὸς ἢ οὐ θέμις κίφει-
 ρῆν αὐτό; Ἀμ. καὶ μὲν πολλοὶ μὲν,
 ξένη, τῆς προσελθόντων τῆ νήσῳ, καὶ
 ἄλλα τὸ Ἀχιλλέως ἀδόντος ἀκῆν φα-
 σί. τουτὶ ἢ πρὶσιν οἶμαι τὸ ἄσμα ἡρ-
 μόσατο χαριέστατα τὸ γώμης, ἔ τὸ δια-
 νοιῶν ἔχον. ξύκειται ἢ ᾧ δῆ.

Ἀχὼ δὲ μωεῖ(ω) ὕδωρ,
 Μεγάλου ναίουσαι πλάθρα Πόντου,
 Ψάλλῃ σε λύρα διὰ χερὸς ἐμας.
 Σὺ δὲ, θεῖ(ω) Ὀμηρ(ω) ἀδῆ ἐμοὶ
 Κλέος ἀνδρῶν, κλέος ἀμετέρων πόνων.
 Δί' ὃν ἐκ* ἔθαν(ω) δί' ὃν ἐστὶ μοι
 Πάτρικλος. δί' ὃν ἀθανάτοισι ἴσος

A pensas, facere dicunt. Sed homi-
 nibus pelagi hiatum nauigantibus
 sancta occurrit insula. Sita est e-
 nim utpote hospitalis nauium do-
 mus. Ceterum, ne sibi ipsam do-
 micilium faciant, tam omnibus na-
 uigantibus, quam Græcis ac Bar-
 baris circa Pontum existentibus est
 interdictum. Oportet enim ut qui
 insulæ appulsi sint, ac sacrificau-
 rint, occidente Sole in ipsam def-
 cendant: ita tamen ut non in terra
 pernoctent, & si ventus sequatur,
 nauigent: alioqui, suspensa naui in
 cauo quiescant. Tunc enim Achil-
 les atque Helene conuiuari dicun-
 tur, & in cantibus versari, mutuūm-
 que amorem canere, necnon & Ho-
 meri carmina de Troia composi-
 ta, ipsūmque Homerum cantu ce-
 lebrare. Poëtices enim donum à
 Calliope sibi traditum laudat ad-
 huc Achilles, eique post rei belli-
 cæ vacationem magis incumbit.
 Cantus igitur, quo in Homeri lau-
 dem utitur, diuinitus, ὁ hospes, ab
 ipso ac poëtice compositum est.
 C Illum enim & nouit, & canit Pro-
 tesilaus. Phœnix. Licetne mihi (ὁ
 Vinitor) cantum audire? an ipsum
 efferre minimè fas est? Vinitor. At-
 qui eorum quàm plurimi (ὁ hos-
 pes) qui insulam adeunt, & alia ca-
 nente Achille audire aiunt. hunc ci-
 ne verò superiore anno concinna-
 uit cantum, qui elegantissimis con-
 stat sententiis? Sic autem compo-
 situm est:

*Echo immensas que circum undas
 Colis insani latera Ponti,
 Manibus nostris te lyra cantat:
 Tu mihi diuum refer Homerum,
 Grande hominū decus atq; laboris
 Gloria nostri: per quem haud perij:
 Per quem mihi Patroclus adest:*

Per quem par est diis meus Ajax: A
Per quæ inuicta & celebrata bonis
Laudatur, non cecidit Troia.

Phœnix. Mirum in modum Achilles (ô Vinitor) & pro sua Homerique dignitate, & alioqui in lyricis carminibus sapientiæ adscribitur, ipsa non producere, minimèque proluxa componere. Ab antiquo igitur probata ac sapiens erat poësis? *Vinitor.* Ab antiquo, hospes. Herculem enim ferunt cum Asboli centauri corpus cruci affisset, hoc ipsi inscripsisse Epigramma:

Asbolus haud hominum metuens
vocémve deorum,
Multicoma picea suspensus ab
arbore pingui,
Cæna iacens hic longavis magna
hareo cornis.

Phœnix. Horum quoque athleta fuit Hercules (o Vinitor) magniloquentiam approbans, qua poëta loqui constat. Sed ad insulam reuertamur. Fluxus enim nos excipiens, cuiusmodi circa Pontum volutantur, ab orationis serie abduxit. *Vinitor.* Redeamus, ô hospes. Cantus enim in ipsa tales, vox præterea canentibus clara erat ac diuina. Tanta igitur in pelagus penetrabat, ut præ admiratione horrorem nautis incuteret. Aiunt autem qui insulæ appelluntur, haud secus equorum strepitum, armorumque sonitum, vocémque exaudire, atque in bello fieri solet. Quod si quis aduersus eum portum spiraturus est ventus, quem ad australes, siue boreales insulæ partes nauæ subierint, ad puppim edicit Achilles, iubétque ut mutato portu ven-

A Αἴας ἐμός. δι' ὃν ἀδελήνη
 Αἰδομένη βροῖς, κλέθ' ἤρατο,
 Κούπέσε Τροία.

Φοῖ. δαίμονίως γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς, Ἀμπελουργέ, ἔπαξίως ἐαυτῷ, ἢ ὁ Ὀμήρου. ἢ ἄλλως, βροῖν ἐν τοῖς λυρικοῖς ἄσμασι, ὅ μὴ ἀποκτείνῃ αὐτὰ, μηδὲ χρονοτενῇ ἐργάζεσθαι. καὶ ἐν παλαιῷ ἔρα, βύδκιμόν τε, ἢ βροῖν ἐν ποίησις. Ἀμ. ἐκ παλαιῷ, ἔξενε. ἢ γὰρ τὸν Ἡρακλέα φασὶν ἀνάσασθαι ταῦτ' ἔκκενταύρου σώμα, ἔπηγραψαι αὐτὰ τὸδε τὸ ἔπηγραμμα.

B Ασβολος οὐτε θεῶν θυμῶν ὄπιν, οὐτ' ἀνθρώπων, (κτ' πῶθης, Οξυκόμοιο κρέμασος ἀπ' ἐπιπέθῃ ἔκειμαι μέγα δειπνῶ ἀμεθύοις κοράκασιν.

C Φοῖ. ἀθλητὴς γὰρ ἢ τούτων ὁ Ἡρακλῆς ἐγλύετο, μεγαληγορίαν ἐπαίνων, Ἀμπελουργέ. ὅρ' ἢ δὴ πούτ' ποιητῶν φθέγγεσθαι. ἀλλ' ἐπαίνω μὲν ἐπὶ τῷ νῆσον. ῥῦμα γὰρ δὴ ὑπολαβῶν ἡμας, οἷα πολλὰ πρὸς τὸν Πόντον εἰλεῖται, ὅρ' ἐπὶ λαγξέ ἔλῳξ. Ἀμ. ἐπαίνω μὲν ὡς ἔξενε. τὰ μὲν γὰρ ἄσματα ἐν αὐτῇ ποιεῖται. ἔη φωνὴ γ', ἐν ἀδουσι, δεῖα τὴ ἡγεῖ, ἢ λαμπερά. δῆκει γοῦν τοσαύτη ἐς τὸ πέλαγος, ὡς φεῖκην αἰετῶσθαι τοῖς ναύταις ὑπὸ ἐκπλήξεως. φασὶ δ' οἱ προσορμισάμενοι, ἔκτύπου ἀκούειν ἰπῶων, ἢ ἡχῶ ὀπλων, ἢ βοῆς, οἷον ἐν πολέμῳ ἀναφθέγον. εἰ δ' ὀρμισάμενων εἰς τὰ βόρρα, ἢ ἐς τὰ νότια τῆ νῆσος, μὴ οἱ τίς ἀνέμος ἐναντίος τῷ ὄρμῳ ἐκπνεῖν, κηρύττει ὁ Ἀχιλλεὺς κτ' πρῶμῶν τῶν, ἢ κηρύττει μθορμισάμενος,

ἐκστῆναι τῷ ἀνέμῳ. πολλοὶ ὃ ἔκ τ' ἐκ-
 πλεόνων ἔπειτα προσπλέοισι τέ μοι,
 καὶ ἀπαγγέλλοισι ταῦτα. καὶ νῆ Δί' ὡς
 ἴππ' προΐδωσι τ' νῆσον, ἄτε σὺ ἀπείρω
 πελάγῃ ἐμφορόμυροι, φεβάλλοισι
 τε δαίμοις, καὶ εἰς δάκρυα ὑφ' ἠδονῆς
 ἔρχοντο. καὶ ἀπλώσαντες ὃ, καὶ πλὴν γλυ-
 ἀσπασάμυροι βαδίζουσιν ἐπὶ τὸ ἱερόν,
 παροσευζόμενοι τ' τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ εὐ-
 σποντες. τὸ ὃ ἱερεῖον, αὐτόματον τῷ βω-
 μῷ παροσεύηκει καὶ πλὴν ναυῶ τ', καὶ
 ἔδ' ἐμπλέοντας. τὸ μὲν δὲ πρὸ πλὴν
 κάλπιν πλὴν χρυσῶ πλὴν σὺ Χίῳ ποτὲ
 τῆ νήσῳ φανείσαι, εἴρηται, ἔξενε, Ἐφῶϊς
 ἀνδράσι. καὶ τί δὴ τις ἄρισθ' εἰρη-
 μύων, αὐθις ἀπλοῖτο; ἐμπόρω ὃ λέγε-
 ταί ποτε θαμίζοντι ἐς πλὴν νῆσον, φαί-
 νεαδ' μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτὰ, διαγείαδ' ὃ
 τὰ σὺ Τροίᾳ. ἔξενε δ' αὐτὸν καὶ ποτῶ,
 κελύσαι τε σὺ πλώσαντα ἐς Ἴλιον, ἀ-
 ναγαγεῖν οἱ κόρην Τρωάδα, τ' δεῖνα εἰ-
 πὼν, δ' ἔλθ' ἐπὶ τῷ δεῖνι ἐν Ἰλίῳ. θαυ-
 μάσαντες ὃ τ' ἔξενε τ' λόγον, καὶ διὰ τὸ
 θαρσεῖν ἠδὲ ἐρομύς αὐτ', τί δεοῖτο δ' ἔ-
 λθ' Ἰλιάδος, ὅπ' ἔφη, ἔξενε, γέγονεν ὄθεν
 πρὸ Ἐκτωρ, καὶ οἱ παρ' αὐτῶ δ' ἄνω. λοιπὴ
 δ' ὅτι τ' Πελαμιδῶν τ', καὶ Δαρδανι-
 δῶν αἵματος. ὁ μὲν δὲ ἐμπορος, ἐρᾶν
 τὸν Ἀχιλλεῖα ἄετο. καὶ πρῶτος πλὴν
 κόρην, ἐς πλὴν νῆσον ἀνέπλωσεν. ὁ ὃ
 Ἀχιλλεὺς ἐπαινέσας αὐτὸν ἠκόντα, πλὴν
 μὲν, προσέταξε φυλάττειν αὐτὰ σὺ τῆ
 νηί. δεῖ γὰρ οἶμαι τὸ μὴ εἰσβατ' εἶναι γυ-
 ναιξί. πλὴν νῆσον. αὐτὸν ὃ ἑσπέρας ἠκείν
 ἐς τὸ ἱερόν, καὶ βιωχέαδ' μετ' αὐτῶ τε, ἔ-
 Ελευσίης. ἀφικομένου δὲ, πολλὰ μὲν
 χρήματα ἔδωκεν, ὡς ἠπίους ἐμποροί. ἔξενε ὃ αὐτὸν ποιῆσαι ἔφη. διδόναι

A to cedant. Multi autem ex Ponto
 nauigantes ad me veniunt, mihique
 hæc referunt: & per Iouem,
 quod cum primùm insulam prospe-
 xerint, ut per immensum delati ma-
 re, se inuicem amplectuntur, & præ
 voluptate ad lachrymas deueniunt.
 Cum autem ad nauigauerint, insu-
 lamq. salutauerint, ad templū Achil-
 li supplicaturi, sacrificaturique pro-
 ficiscuntur. Hostia autem aræ pro
 nauis ac nauigantium dignitate ad-
 stat. Quod ad vnam quidem au-
 ream pertinet, quæ quandoque in
 Chio insula apparuit, à sapientibus
 dictum est (hospes) viris. & cur quæ
 planè dicta sunt, rursus quispiam
 dicat? Mercatori verò insulam fre-
 quentanti apparuisse: quæque ad
 Troiam gesta sunt, narrasse dicitur
 Achilles, potione autem excepisse,
 præcepisseque, ut puellam Troia-
 nam, talem addens, Ilij tali seruien-
 tem sibi reduceret. Admirante au-
 tem orationem hospite, & quòd
 iam confideret ipsum percunctan-
 te, quid sibi serua opus esset Troi-
 ana: Quoniam (inquit hospes) vn-
 de Hector, atque eius maiores, na-
 ta est. Nam de Priamidarum, ac
 Dardanidarum sanguine reliqua est.
 Mercator quidem amore captum
 Achillem arbitratur. Empta ita-
 que puella in insulam rediit. Achil-
 les verò, cum ipsum ad se profe-
 ctum laudasset, ut hanc in nauì si-
 bi custodiret, imperauit. Oportet
 enim (puto) inaccessiblem esse mu-
 lieribus insulam, se autem vesperi
 ad templum profectum, cum Achil-
 le atque Helene fuisse epula-
 tum dicit. Multas præterea sibi dis-
 cedenti pecunias dedisse, quibus
 mercatores capiuntur, hospitem-
 que fecisse ait, & ut merx efficac

ἔξενε ὃ αὐτὸν ποιῆσαι ἔφη. διδόναι

esset, nauisq̄ue bellè nauigaret, concessisse. Postea verò quàm illuxit dies, Hæc (inquit) habens nauiga, puellam verò mihi in littore relinque. Nondum à terra stadium aberant, & puellæ luctus ad ipsos peruenit; ipsam diferente, ac membratim discerpente Achille. Amazones autem, quas poëtarum nonnulli ad Troiam venisse, & cum Achille pugnasse ferunt, haudquamquam interfecit in Troia Achilles. Neque enim noui quo pacto credendum sit, Amazones vt Ilio succurrerent postea venisse, cùm Priamus pro Phrygibus aduersus ipsas Mygdonis tempestate bellum gefisset. Sed (vt puto) circa Olympiadem, qua in studio Rhodius Leonidas superior fuit, ipsarum Achilles robur, in ipsa (inquit) insula profligauit. *Phenix.* Magnam attingisti, Vinitor, orationem, meâque excitasti aures, alioqui etiam ad tuum arrectas sermonem. Hæc autem tibi ab ipso venisse Protefilao par est. *Vinitor.* Ab hoc, hospes, frugi præceptore. Hæc autem multis in Pontum nauigatibus nota sunt. Nam circa inhospitale Ponti latus, qua Taurici tenduntur montes, quædam eam dicuntur habitare continentem Amazones, quam Thermodon ac Phasis de montibus exeuntes amplectuntur: quas pater, & ipsarum sator Mars ita instituit, vt in bellicis versentur, vitamque armatam atque equestrem degant. Equi autem in paludibus pascantur, qui exercitui satis sint, & suam quidem regionem viris minimè incolèdam præbeant. Ipsæ verò, cùm liberis egent, ad Alym fluuium descen-

A. **τὴν ἑμπορίαν ἐνεργόν, ἢ τὴν ναυὸν ἀπλοεῖν. ἐπεὶ ἡμέρα ἐγγύεσσι, σὺ μὲν πλεῖ, ἔφη, ταῦτ' ἔχων, τὴν κόρην δὲ δῆπὶ τῆς ἀγριαλοῦ λίπε μοι. οὐπω σάδιον ἀπέχρον τ' ἔγης, καὶ οἰμωγῆ πρὸς βάλειν αὐτοῖς τ' κόρης, διασωμένον αὐτὴν ἔχεις, καὶ μὴ εἰς ξείνονος. Αμαζόνας δὲ, αἳ ἐνίοι τῶν ποιητῶν ἐλθεῖν φασιν ἐς Τροίαν Ἀχιλλεῖ μαχομένας, καὶ ἀπέκτεινεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν Τροίᾳ. πικρὸν γὰρ καὶ οἶδι ὅπως Γελάμης πολεμήσαντος αὐταῖς ὑπὲρ Φρυγῶν καὶ Μυγδόνα, Συμμαχοῖς Αμαζόνας ὑπερῶν ἐλθεῖν Ἰλίῳ. ἀλλ' οἶμαι καὶ τὴν Ολυμπιάδα, καὶ τὸ πρῶτον ἐνίκα σάδιον Λεωνίδαο ὁ Ρόδιος, ἀπώλεσεν αὐτῶν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ μαχμώτατον ἐν αὐτῇ Φησι τῇ νήσῳ. Φο. μεγάλου, Ἀμπελουργεῖ, ἢ ψωλόεσσι.**

C. **Ἐτὰ ὧτά μοι ἠγάρας, καὶ ἄλλως ἐσηκότε πρὸς σὺ σοὶς λόγους. ἠέκειν δὲ σοὶ ἢ ταῦτα εἰκός ᾧ δὲ ἔχει Πρωτεσίλεω. Αμ. ᾧ δὲ τούτῃ, ἔξενε, ἔχεις ἔξιδασκάλου. πολλοῖς ἢ ἔχει ἐς Πόντον ἐσπεπληθύνοντων δὴλα δὴ ταῦτα. καὶ γὰρ τὴν ἄξινον τ' Πόντου πληθύνει, ἢ τὰ ὄρη τὰ Ταυρικὰ τέτατον, λέγονται πνεσ οἰκεῖν Αμαζόνες. καὶ Θρῆσσι δὲ, ἔχει Φάσις ἔξερχόμενοι τ' ὄρων, πρὸς βάλειν ἢ πειρον, αἳ ὁ πατήρ τ' ἢ Φυλουργεῖ αὐτῶν δόξης, ἐπέδυσεν ἐν ὀμιλίᾳ τῶν πολεμικῶν ἐστὶ, ἢ ζῶ ἐνοπλόν τ', ἢ ἐφιππον βίον. βεκολεῖσθαι ἢ αὐταῖς ἵππον ἐν τοῖς ἔλεσιν, ἀποχρῶσαν τῶν στρατῶ. ἀνδράσι μὲν δὴ ἐνομιλεῖν, οὐδὲ γὰρ σφας τὴν ἑαυτῶν χώραν.**

αὐτὰς δὲ δῆπὶ δέωνται τέκνων, καπούσας δῆπὶ ποταμὸν Ἀλυο, ἀγροεῖσθαι τε,

ἢ ξυγγίνεαδ' τοῖς ἀνδράσιν ἔνθα ἔτυχεν. ἀπελθούσας τε εἰς ἡδὴ, ἢ οἴκοις, ἀ μὲν
 ἀν' τέκωσιν ἀρρενα, φέρειν ἔπι τὰ ὄρια
 τῆς χώρας, ὅπως ἀνέλθωσιν αὐτὰ οἱ φύ-
 σαντες. Ἐὖθις ἄναρρεῖαδ' ἔων σῆστος
 ἔτυχε, ἢ ποιείαδ' δούλοισι, ἀ δὲ ἀν' ἄπο-
 τέκωσι θήλεα, φιλεῖν τῆς ἡδὴ λέγον, ἢ
 ὁμόφυλα ἡγεῖαδ' δεραπύθην τῆς φύ-
 σις μητέρον, πλὴν τῆς ἑπιχρῖν γάλα.
 τουτὶ ἵππεδοιοισι διὰ τὰς μάχας, ὡς
 μήτε αὐτὰ θηλυοῦσιν, μήτε ἑὸν μα-
 ζοῖς ἄποκρεμοῖντο. τὸ μὲν δὲ ὄνομα
 ταῖς Ἀμαζόσιν, ἐκ τῆς μὴ μαζῶν τρέ-
 φεσθαι κείαδ' ἡγώμθα. τρέφοισι ἵππεδοιοισι
 βρέφει γάλακτι τῆς φορβάδων ἵππων,
 ἢ δρόσου κηρείοις, ἢ μέλιτος δίκλιω ἑπι
 ἑὸν δόνακας τῆς ποταμῶν ἰζαίφ. ταῖς
 ποιηταῖς τε, ἢ μυθολόγοις περὶ τῆς Ἀ-
 μαζόνων τούτων εἰρημνῆα, ἑρατισώ-
 μθα τῆς λέξε. περὶ σφοδρὰ γὰρ ἐκ αὐτῆς
 ἑρατισῆα ἀποσπῆσθαι γένοιτο. τὸ δὲ περὶ τὴν
 νῆσον ἔργον, ὁποῖον πὶ αὐταῖς ἐπράχθη,
 ἢ εἰς ὅ, πὶ ἐτελεύτησε, λεγέσθω μάλλον,
 ἑπι τῆς τῆς Πρωτεσίλεω λόγων ὅτιν.
 ἑπι νεῶν πλοῦτων ποτὲ ναυπηγοῖ, τῆς
 εἰς Ἑλλάσποντον ἀπαγαγόντων ἐκ τῆς
 Γόντου ὄνια, κατὰ τὴν ἑρατισῆα εἰς τὴν ἀ-
 ρεστῆαν τῆς πελάγοις ὄχθην, περὶ τὴν
 αἰγυαῖκας οἰκίαν λέγον. ληφθέντες,
 δὲ ὑπὸ αὐτῶν, χρόνον μὲν πῆνα ἐδέδεντο
 σιέμενοι πρὸς Φάτναις, ἵνα ἄποδών-
 ται σφας ὑπὸ τὸν ποταμὸν ἀίξασθαι τοῖς
 ἀνδροφάγοις Σκύθαις. ἐπεὶ ἵππεδοιοισι
 κίον ξυῶ αὐταῖς ληφθέν, μία τῆς Ἀ-
 μαζόνων ἑπι τῆς ὄρα ἡλέησε, καὶ πρὸς
 ἑρατισῆα ἐκ τῆς ἐγνώσε, ἑρατισῆα τὴν
 δῶνασθαι ὄσαν, ἀδελφῶν οὔσαν, μὴ ἄποδῶσαι ἑὸν ξένους. ληφθέντες δὲ,

A dentes cum viris ubi contigerit,
 cocant: profectaque ad sedes ac
 domos suas, quos quidem mares
 pepererint, ad regionis fines geni-
 toribus tollendos ferant: quas ve-
 rò foeminas pepererint, diligant, ac
 suam esse prolem arbitrentur. Et
 praterquam quod lac non praebent
 (ut mos est matribus) inseruiant.
 Id autem propter pugnas faciunt,
 ut neque ipsas effoeminatas red-
 dant, neque mammae suspendan-
 tur. Nomen autem Amazonibus,
 quod mamma nimirum non alan-
 tur, inditum esse existimaerim.
 Alunt autem infantes cum equi-
 no lacte, tum roris fauis, qui in
 modum mellis fluuiorum calamis
 insidet. Quae verò à poëtis ac fa-
 bularum sectatoribus de ipsis A-
 mazonibus literarum monumentis
 mandata sunt, ea à sermone abdi-
 cemus. Neque enim praesenti con-
 ferrent studio. Caeterum quale il-
 lud ipsarum circa insulam facinus
 fuerit, quorsumque euaserit, po-
 tius dicatur: quandoquidem ex
 C Protefilai est sermonibus. Nauibus
 quandoque pluribus structores na-
 uium, ex iis qui venalia in Helle-
 spontum ex Ponto vehunt, in pe-
 lagi sinistram delati sunt litus, cir-
 ca quod mulieres habitare dicun-
 tur. Ab ipsis autem capti, ad praesepia
 aliquandiu quidem vincti a-
 lebantur, ut ipsos fluuium traii-
 ciètes Scythis anthropophagis ven-
 derent. Postquam verò adolescen-
 tulum cum ipsis captum, Ama-
 zonum vna ob pulchritudinem mi-
 serata est: atque ex hoc amor est
 quidam exortus, ne hospites ven-
 deret, reginam sibi sororem exi-
 stentem exorat. Soluti autem, &

cum

cum illis versati, iam illarum more loquebantur, & cum tempestatem, quae in mari fuit, memorarent, in templi mentionem inciderunt, cum haud diu esset quod ad insulam nauigassent, diuitiasque in eo existentes percurrebant. Hæ autem, hospites sibi lucro apponentes, quod & nauæ, & nauium fabri essent, cum & alioqui sibi ad struendas naues apta esset regio, ad vectandos equos naues struunt, ut equitatu Achillem superatura. Pedites enim Amazones, & foemineum sunt genus, & planè mulieres. Remigium tamen tunc primum attigere, ac nauigatione exercere. Postea verò quam nauigandi peritiam sunt consecutæ, à Thermodontis ostio, verno cum soluissent tempore, quinquaginta (ut puto) nauibus ad templum stadiorum maximè duobus millibus distans peruenere. Ad insulam itaque appulsæ, omnium primum Hellepontis hospitibus, ut arbores, quibus in orbem templum exornabatur, exciderent, imperarunt. Postea verò quam secures in ipsos percussæ, partim quidem in caput, partim verò in cervicem redire, omnesque iuxta arbores cecidere, clamitantes Amazones, equasque agitantes templo infusæ sunt. Toruè autem atque horrendum in ipsas cum respexisset Achilles, & haud secus atque in Scamandrum & Ilium insurrexisset, terrorem freno longè validiorem equabus incussit: præ quo alienum ac superfluum sibi onus mulieres rata, resilire, & ad ferarum mores defecere, & in iacentes ac prostratas irruentes Amazones vngulis innitebantur, iubasque horrebant, & ut leonum ferocissimi,

A *πρὸς αὐτὰς συληράδεντες, ἐφθέγοντο ἡδὴ τὸν κείνων ἄγον. τὸν ἴχθυον, ἔτα δὲ τῆ δαλαίῃ διηγέμενοι, ἀφῆλθον ἐς μῆμιον τῶ ἱερῶ, πρὸς ἀπεπλοκότες οὐ πάλαι τῆ νήσω, καὶ διήσαντο ἐν αὐτῷ πλοῦτον ἀφῆλθον ἄρημα ποιησάμενοι. τῶ ξένους, ὅτι τῆ ναυτῶν ἡσ, καὶ νεῶν τεκτονες, ὅσους καὶ ἄλλως ναυπηγησάμενος σφίσι τῶ χύρας, ποιουῶται ναὺς τὸν ἵππων ἄγον, ὡς τῶ Αχιλλεῶ*

B *χίσουσαι τῶ ἵπποις. καὶ ἀβασαί τῶ ἵππων Ἀμαζόνες, θῆλυ τε εἰσι γένος, καὶ ἀτεχνῶς γυναικες, εἰρεσῆας μὲν δὲ πρὸς τὸν ἵππον, καὶ πλεῖν ἐμυθήσασ. ὡς δὲ ἐπιστήμιον ἔπλεον σμυεξήγασαντο, ἀβασαί πρὸς ἑαρ δὸ τῶ κείνων τῶ Θερμῶδοντος, ἀφῆσαν ἐς τὸ ἱερὸν, σταδίοις μάλιστα διαχλίοις ἐπὶ νεῶν οἰμαὶ πενήτησαν. καὶ προσαρμισσάμενοι τῆ νήσω, πρὸς τὸν μὲν κείνων εἶσαν*

C *Ἑλλησποντίους ξένους, σκόπησαν τὰ δένδρα, οἷς κεκόσμητο κύκλω τὸ ἱερὸν. ἐπεὶ δὲ οἱ πελέκεις ἐς αὐτῶ ἀνακοπέντες, τοῖς μὲν, ἐς κεφαλῶν ἐχώρησαν, τοῖς δὲ ἐς αὐχένα, πάντες τε πρὸς τοῖς δένδροις ἐπεσον, ἐπεχύθησαν αἱ Ἀμαζόνες τῶ ἱερῶ, βῶσασ τῶ, καὶ τὰς ἵπποις ἐλαύσασ. ὅ τῶ, θερμόν τῶ, καὶ δένον ἐς*

D *αὐτὰς ἰδὼν καὶ πηδήσας οἷς Ἰππὶ Σκαμαίνδρῶ τε, ἔτῶ, πηλοῖαν μὲν χαλινῶ κρείπῳ τοῖς ἵπποις πρὸς βάλαν, ὑφῆς ἀνεσκήρτησαν, ἀλλότρελόν τῶ, καὶ πρὸς τὸν ἀχθος ἡγούμενοι τὰς γυναικας. ἐς τῶ θηρῶν ἡδὴ μετέσασ. καὶ κείμεναις ἐμπεσοῦσαι τῶς Ἀμαζόνισσας, τε ὄπλας ἐνήρσδον, καὶ τὰς χαίτας ἐφελπον, ἔτα ὦτα ἐπὶ αὐτὰς ἴσασαν,*

καθάπερ τῶν λέοντων οἱ ὠμοὶ κειμένων
 τε, καὶ γυμνασὶ ὠλεσάσθαι ἠδίων· ἔτα σέρ-
 να ῤηγδοσαι, προσέκειντο τοῖς ἀπλάγ-
 χουσι, καὶ ἐλάφυσον. ἐμφορηθεῖσαι δὲ
 ἀνδροπεῖς βρώσεως, κηρόαινον πρὸς
 πλὴν νῆσον, καὶ ἐμαίνοντο, μετὰ λύδρα.
 εἶσαι ἢ Ἰππὶ τῶν ἀκρωτιέων, καὶ τὰ
 νῶτα τῶν πελάγους ἰδοῦσαι, πεδίω τε
 ὦνοντο ἐν τετυχημένοι, καὶ κατὰ τὴν θαλάσσης
 εἰσάσθαι ἦσαν. ἀπώλοντο ἢ καὶ αἱ νῆες
 τῶν Ἀμαζόνων, ἀνέμω σφοδρῶς ἐς αὐ-
 τὰς πνύσαντος. ἀτε γὰρ κεναί, καὶ οὐδὲν
 κόσμω ὠραϊσμέναι, προσέπιπτον Ἀλ-
 λήλαις, καὶ ξυμπράττοντο. ναῖς δὲ ὡς περ
 ἐν ναυμαχίᾳ κατέδυε ναυῶ, καὶ αἰερί-
 ρηγνυ. καὶ ὁπόσας ἐγκαρσίους τε, καὶ αἰ-
 ππερώροις ἐμβολὰς ποιοῦνται κυβερ-
 νῆται ναύμαχοι, πάσαι ξυπέπεσον ἐν
 ναυσὶ κεναῖς, καὶ ἐκ τῆς πρηνείας πλε-
 ῦσαι. πολλῶν δὲ ναυαγίων τῶν ἱερῶν
 προσενεχθέντων, καὶ ἀνδροπέων ἐν
 αὐτῶν κειμένων, ἠμβροπέων, καὶ ἐμ-
 πνεόντων ἐπιμελῶν τῶν ἀνδροπέων διε-
 σπαρμένων, καὶ σαρκῶν, αἷς διέπλυας
 αἱ ἵπποι, καθάρσαν ὁ Ἀχιλλεὺς ποιεῖται
 τῆν νῆσῶν ῤαδίαν κορυφίω γὰρ τῶν Πόνις
 ἐπισπασάμενος, ἀπένιψε τῶν, καὶ ἀπέ-
 κλυσε ταῦτα. Φο. ὅς περ, Ἀμπελουργέ
 μὴ θεοφιλῆ σε ἡγεῖται, σφόδρα αὐτὸς
 ἀπήχθηται τοῖς θεοῖς. γὰρ γὰρ τοῖς τε,
 καὶ θεοῖς λόγοις εἰδέναι ἔγω, πρὸς οἰεί-
 νων τοῖς ἠέκιν οἶμαι, οἱ καὶ τῶν Πρωτε-
 σίλειω φίλον τέ σε, καὶ ἐπιτήδον ἐποίη-
 σαν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν ἠρωϊκῶν ἡμᾶς λόγων
 ἐμπέπληκας, τὸ μὲν ὅπως αὐτὸς ἀνα-
 βεβίωκεν, ἐκέτ' ἀν' ἐροίμην, Ἰππὶ βεβήλω τε, καὶ διστορήτω φησὶ αὐτὸν χεῖρα
 τούτω τῶν λόγων. εἶπὲν δὲ κωκυτοῖς τε, καὶ περιφλεγέδοντας, καὶ πλὴν ἀ-

A aures in ipsas arrigebant. Iacētium-
 que & nudas vlnas deuorabant, &
 pectora scindentes visceribus inhæ-
 rebant, atque absorbebant. Huma-
 no autem exaturatæ cibo per insu-
 lam cursitabant, cruoréque reple-
 tæ insaniebant. In promontoriis
 autem stantes, pelagique dorfa con-
 spicientes, campum se offendisse
 arbitratae, se in mare præcipites de-
 dere. Amazonum quoque naues ve-
 hementi in ipsas spirante vento pe-
 riere. Nam vt pote inanes, nulló-
 que appulsæ ordine inter se conci-
 debant ac collinebantur, nauisque
 vt in bello nauali nauim immer-
 gebat atque infrungebat. Et quos-
 cunque in nauali prælio aut rectos
 aut obliquos gubernatores impe-
 tus faciunt, omnes in naues ina-
 nes, nullóque consilio rectas inci-
 dere. Multis autem naufragiis ad
 templum delatis, & hominibus se-
 mielisis, atque adhuc spirantibus,
 in ipso iacentibus, membrisque
 humanis, ac carnibus quæ æquè
 expuerant, dispersis, facilem A-
 chilles insulæ facit expiationem.
 Nam cùm Ponti verticem euellif-
 set, hæc absterfit, atque abluit.
Phanix. Quicumque, ὁ Vinitor, te
 haud esse Diis gratum arbitratur,
 is vehementer à Diis odio habe-
 tur. Nam quod tales, tàmque di-
 uinos teneas sermones, id tibi ab
 ijs proficisci existimo, qui te Pro-
 tesilao amicum ac familiarem red-
 didere. Ceterùm postquam Heroi-
 cis nos expleuisti sermonibus, quo
 pacto ipse quidem reuixerit, non
 vti que rursus percunctarer, quan-
 doquidem hoc ipsum vti sermone
 profano, atq. arcano asseris. Cocy-
 tos verò, & Pyriphlegetontes, & A-

cherusiam, huiusmodique flumi-
 num ac paludum nomina, & per
 Iouem Aecos, horumque iudicia
 ac fora tu fortasse nunciabis, & ip-
 se narrare permittit. *Vinitor*. Per-
 mittit quidem. Verum iam adest
 vespera, bouesque quietem qua-
 runt. Iugales enim vides, quod ut
 soluantur, iam tempus sit venire,
 & me eos admittere oportet: & o-
 ratio tempore est prolixior. Nunc
 igitur ad nauim latus vade, qua-
 cunq. noster fert hortus habens. Et
 si vester, ac secundus, fuerit ventus,
 nauiga hospes, cum prius de naui
 Protefilao libaueris. hoc enim hinc
 soluentes facere consueuere. Quod
 si aduersus fuerit ventus, huc So-
 le oriente reuertere, & quae cupis
 consequeris. *Phenix*. Tibi morem
 gero, *Vinitor*; & ita erit. Utinam
 non prius, o Neptune, nauigem:
 quam hunc quoque sermonem au-
 diuero.

A χεροισιάδα, & τὰ ποταῦτα τῆς ποτα-
 μῶν τε, καὶ τῆς λιμνῶν ὀνόματα, & τῆ
 Δία ἑὸν Αἰακοῖς, καὶ τὰ τούτων δικα-
 στήρια, καὶ δικαιώθηλα, αὐτὸς τ' ἴσως
 ἀπαγγεῖς, καὶ ξυγχαρεῖς δικηγεῖσθαι. Αμ.
 ξυγχαρεῖς μὲν, ἐσπέρα δ' ἤδη, καὶ βοῖς
 πρὸς ἀναπαύλην. τὰ γὰρ ζυγαρία ο-κ. γαῖ.
 εἰς ὡς ἐκ βελυθῆκει, καὶ χεῖ με αὐ-
 τὰ ὑποδέξασθαι, καὶ ὁ λόγος πλείων τῶ
 καιρῶ. νῦν μὲν οὖν ἐπὶ τῆ ναυῶ χεί-
 ρον ἴδι, πάντα ἔχων, ὅποσα ὁ κῆπος
 φέρει. καὶ μὲν τὸ πνῦμα ὑμέτερον,
 πλεῖ ξένε, σπείσας δ' ἀπὸ τῆς νεῶς τῶ
 Πρωτεσίλεω. ποῦ γὰρ τὸς ἐνδένδε λυ-
 οντας νενομίσαι ἀεθλῆν. εἰ δὲ ἐναν-
 τὸν εἴη τὸ πνῦμα, χάρει δ' ἄμα ἡ-
 λῶ ἀνίχονε, & τὸ ξηρῶν βέλει. Φοῖ.
 πείσομαι σοι, ἀμπελουργέ, καὶ οὕτως
 ἔσομαι. πλῆσθαι μὲν μήπω Πόσειδον,
 πρὶν ἢ καὶ τῶδε ἀκροάσασθαι τὸν λόγον.

Ppp ii